

ĐỪNG GÓI

MÈO XÙ

VỊ

VỊ

“Đàn ông trở nên tốt đẹp hơn khi họ bắt đầu yêu một người phụ nữ, còn phụ nữ bắt đầu bất hạnh kể từ giây phút họ chấp nhận lời cầu hôn của một gã đàn ông”. Đó là chân lý, là tôn chỉ của những cô nàng độc thân thông thái.

Các cô nàng bảo nhau: “Đừng tự đào mồ chôn đi nhan sắc và tuổi trẻ của mình bằng một chiếc nhẫn đeo ngón áp út”.

Vậy thì đừng kết hôn, chỉ yêu thôi? Nhưng mấy cô nàng thông thái lại bảo: “Tình yêu cũng giống như một viên thuốc đắng tẩm đường, lớp đầu bao giờ cũng ngọt, hết lớp ngọt, chắc chắn sẽ đến một lớp đắng chát. Trong tình yêu, kẻ làm cho ta hạnh phúc nhiều nhất, thì cũng có thể chính kẻ đó sẽ là người khiến ta đau khổ nhất”.

Liệu những điều này có là đúng?

Giới thiệu

“Nếu mình chia tay em có buồn không?”

Đương nhiên là có.

Buồn đến mức độ nào?

Đương nhiên là không đến mức độ có thể chết.

Vậy mình chia tay đi!”

“Hóa ra tình yêu chưa hẳn kỳ diệu và tốt đẹp như chúng ta vẫn tưởng tượng.

Người thông minh nói: “Không phải cứ tình yêu thì phải vĩnh cửu, phải sống chết ở bên nhau, người ta yêu nhau là để được hạnh phúc bên nhau, chứ không phải để chết bên nhau, nếu chết vì yêu thì

không những kẻ đó thật bất hạnh mà còn là kẻ ngu ngốc nhất trên đời”.

Kẻ ngu ngốc nào đó lại nói: “Không phải mọi tình yêu đều vĩnh cửu, nhưng không phải không có tình yêu vĩnh cửu, không ai muốn vì tình yêu mà chết, nhưng nếu chết là cách duy nhất để bảo vệ người mình yêu thì sẽ sẵn sàng làm như vậy”....

Không ai có quyền lựa chọn việc mình được sinh ra trông như thế nào, nhưng mỗi người đều có quyền lựa chọn cách mình SỐNG hay mình chỉ đang TỒN TẠI. Trong tình yêu ai cũng có quyền lựa chọn làm kẻ thông minh hay kẻ ngốc.

Người thông minh nói “Đừng chết vì yêu” nhé !

Kẻ ngốc lại nói “Đã yêu thì không được mặc cả bất cứ điều gì, kể cả cái chết”.

...

“Đừng chết vì yêu” là câu chuyện tình yêu của những người trẻ tuổi sống trong xã hội hiện đại,. Họ loay hoay trong hạnh phúc, trong những yêu thương, trong những quan niệm, những giá trị sống. Có cả những ám ảnh sợ hãi, chạy trốn.

Thụy - Một cô gái tài giỏi, có cách sống hiện đại, nhưng trong đầu chứa đầy những quan niệm “cổ hủ” lạc hậu, hoàn toàn không bao giờ cho phép trái tim mình tin vào tình yêu. Cô ấy luôn dùng lí trí để sống...

Quân - Một người đàn ông tốt, nhưng luôn tự ti vì cảm thấy không thể mang lại cho người mình yêu cuộc sống tốt nhất, vì thế luôn nuông chiều người yêu để bù đắp sự thiếu hụt về vật chất.

Việt - Một người đàn ông giàu có, thành đạt. Là một người yêu nhưng không bao giờ thỏa hiệp, chiều chuộng người yêu bằng mọi cách. Và chỉ vì một sai lầm nhất thời Việt đã đánh mất đi người yêu, tình yêu...

Ba người họ đều coi mình là người thông minh trong tình yêu, chỉ có **Linh** tình nguyện làm kẻ ngốc trong tình yêu. Liệu người thông minh hay kẻ ngốc sẽ hạnh phúc trong tình yêu?

Còn bạn, bạn cho rằng mình là kẻ thông minh hay ngu ngốc trong tình yêu? “Đừng chết vì yêu?” là câu hỏi tôi muốn dành cho bạn. Bạn có đồng ý sẵn sàng chết cho tình yêu của mình hay không?

Mèo Xù

Chương 1

Những cô gái khi bước vào tuổi 25, họ có một sự tự tin hoàn hảo, tự tin vì mình vừa có tuổi trẻ, lại vừa tự tin cho rằng mình đã đủ chứng chạc, đủ chín chắn trong cuộc sống. Qua tuổi 25, bước vào tuổi 26, các cô gái luôn biết rõ rằng mình không còn trẻ, nên không còn say sưa trong những giấc mộng viễn vông về hoàng tử công chúa, nhưng cũng chưa phải đã già để thôi những ước mơ và khoan hãy nghĩ đến chuyện chồng con. 27 tuổi - tự tin, mạnh mẽ, đầy kiêu hãnh, nhưng những cô gái tuổi 27 lại bắt đầu hoang mang, vì cảm nhận tuổi trẻ của mình đang dần trôi qua. Do đó khi bước sang tuổi 27, các cô gái luôn cố gắng ổn định cuộc sống, bằng cách kết hôn. Dù luôn nói không ham vật chất, không cần tiền, nhưng hầu hết trong số họ vẫn mong được gả vào chỗ tốt, đương nhiên rồi, ai cũng đều có mưu cầu hạnh phúc như vậy.

Thụy, cô gái độc thân luôn thích mang những đôi giày màu đỏ, và Thụy cũng không bao giờ đi giày màu gì khác, ngoài màu đỏ. Có một

bài thơ về đôi giày đỏ, Thụy không rõ tác giả là ai, chỉ biết bạn bè vẫn hay đọc để trêu cô:

“Em là cô gái mang hài đỏ, bỏ cả thế giới nhỏ để yêu anh”... Thụy nghe xong thì đã sửa lại để cho phù hợp với mình “Em là cô gái mang hài đỏ, nhưng sẽ không bao giờ bỏ cả thế giới chỉ để yêu anh”.

Trong tình yêu Thụy là người tỉnh táo. Thụy ý thức một cách rõ ràng về cuộc đời của mình. Cô không muốn dựa dẫm quá nhiều vào đàn ông, bởi cô không tin trên đời sẽ tồn tại thứ tình yêu vĩnh cửu, cô quan niệm không có gì là bất biến. Do đó cô không bao giờ đặt trọn vẹn niềm tin vào tình yêu, cũng không bao giờ đồng ý đánh đổi mọi thứ để có được tình yêu. Cô luôn chuẩn bị sẵn cho mình một tâm thế, để dù có không may rơi vào đổ vỡ, cũng có thể tự lực đứng lên. Thụy luôn cố gắng bảo vệ cái tự tôn của mình bằng tất cả những nỗ lực mà cô có. Với Thụy, tình yêu, tình nhân, chỉ giống như một mảng màu nhỏ, để tô điểm trang trí cho cuộc sống luôn tràn đầy màu sắc của cô mà thôi.

Mặc dù Thụy không thuộc tuýp phụ nữ xinh đẹp “sắc nước hương trời”, nhưng bất cứ ai mới gặp Thụy lần đầu cũng đều có ấn tượng rất mạnh về cô. Thụy có vẻ ngoài phóng khoáng hiện đại, cách nói chuyện thông minh hấp dẫn người đối diện. Thụy biết cách làm đẹp cuộc sống xung quanh mình. Cô luôn ví mình như một bông hoa, xấu hay đẹp không quan trọng, quan trọng nhất là phải phải rực rỡ và tỏa ngát hương thơm. Không mấy khi thấy Thụy buồn chán, cảm tưởng trong người Thụy lúc nào cũng đầy năng lượng.

Người ta vẫn nghĩ độc thân nghĩa là sống một mình, không có người yêu, không có tình yêu. Nhưng với Thụy, thì đây là một quan niệm hoàn toàn sai lầm. Thụy độc thân, nhưng không đơn độc, cô vẫn yêu. Chỉ là do bản thân không tôn thờ tình yêu, nên cô không sống phụ thuộc vào tình yêu. Thụy yêu đương hời hợt, không lãng nhãng nhưng cũng không chung thủy nặng tình với ai. Cuộc đời có nhiều trái ngang, người không xem trọng tình yêu như Thụy lại đặc biệt hấp dẫn đàn ông xung quanh. Thụy không nhớ nổi cô đã từng

hẹn hò với bao nhiêu đàn ông, song cô nhớ rất rõ, tất cả các mối tình của cô chưa bao giờ kéo dài quá một năm.

Khi Thụy bắt đầu một mối quan hệ yêu đương, đối phương thường nghĩ cô sống rất thoáng, nên chỉ tán tỉnh vài hôm đã nói đến chuyện lên giường. Họ nghĩ như có được Thụy ngay vậy. Những lúc như thế Thụy chỉ cười, cô cũng không vì điều đó mà tức giận, cô cho rằng đó là nhu cầu và bản năng của mỗi người. Mặc dù vậy, cũng chưa ai thuyết phục được cô làm cái việc bản năng ấy. Một vài người tình của Thụy không biết có phải vì khát khao được làm tình với cô nên mới tán tỉnh cô hay không, chỉ biết sau một thời gian không thể thuyết phục được Thụy thì họ tìm cách chia tay.

Còn có những anh chàng vừa khế chạm vào cánh cửa trái tim cô đã bàn luôn thiệp cưới màu gì. Thụy vốn dĩ không thể hợp được với những người đàn ông như vậy. Bởi họ quá an phận, và thường là gia trưởng. Lấy những người đàn ông như thế, thì cả đời Thụy sẽ phải gánh trên mình hàng tỉ tỉ các thứ trách nhiệm, nghĩ đến thôi cô đã thấy rùng mình.

Tình yêu của Thụy chỉ đơn giản là hẹn hò, và yêu cũng chỉ dừng lại ở yêu, cô không bao giờ muốn tiến xa hơn đến một đám cưới. Thụy luôn tự hỏi có nhất thiết mọi cái kết đẹp trong tình yêu đều phải cần đến một cái đám cưới? Người ta cứ mặc định rằng kết thúc có hậu nhất trong các câu chuyện cổ tích chính là đám cưới giữa hoàng tử đẹp trai với công chúa tốt bụng, hoặc Lọ Lem ngoan hiền với hoàng tử giàu có yêu thương nàng da diết. Nhưng sau đám cưới, công chúa, Lọ Lem, hoàng tử, họ có còn hạnh phúc không thì chẳng ai nói đến.

Nếu các bác sĩ tâm lý nói có một hội chứng “sợ hôn nhân” thì có lẽ Thụy đang mắc phải hội chứng đó. Hàng ngày sách nói, báo mạng nói, báo đài nói, status Facebook nói, bạn bè nói... đủ các vấn đề phức tạp về hôn nhân. Lúc yêu những mâu thuẫn to như con khủng long cũng chỉ được coi bé bằng con kiến, nhưng khi cưới vào rồi, những vấn đề bé như con kiến cũng có thể đủ làm tan vỡ một hạnh phúc gia đình, một tình yêu bền vững cả chục năm trời. Ai cũng nói

rằng hôn nhân là cái toilet, người trong muốn ra, người ngoài muốn vào. Đám bạn của Thụy đưa nào cưới vào rồi cũng la oai oái. Mà có phải chúng bị “ép hôn” đâu. Đưa nào cũng yêu đương vài ba năm mới cưới, toàn tình yêu bất diệt cả, thế mà lúc cưới về rồi, đưa nào cũng lòi Thụy ra bảo “Tao bị lừa mày ả”. Lúc trước khi cưới “lão” tốt đẹp bao nhiêu thì lúc cưới về rồi lão “thối nát” bấy nhiêu...tìm mãi không được đưa nào ca ngợi “lấy chồng sướng lắm, lấy đi”. Thậm chí bạn Thụy còn nói rằng, nếu được làm lại tao không bao giờ ngu dại mà cưới chồng, cứ ở vậy, yêu thằng nào thì yêu chán thằng nào thì bỏ, sau này kiếm đưa con để nuôi, sống thế mới là sống. Mỗi lần tụ họp bạn bè, là Thụy muốn điên đầu về các đề tài chồng con, toàn thấy những màu sắc u ám, thành ra Thụy bị chúng sợ cưới.

Cuộc sống của Thụy quay đều, ngày quay cuồng trong công việc. Nhưng kết thúc 8 giờ làm việc, Thụy quay ngoắt 180 độ, sống cuộc sống hoàn toàn khác, Thụy thả mình tự do muốn làm gì thì làm, về nhà ngủ không cần ăn tối cũng được, hẹn hò cũng được, lên pub uống rượu, đi bar lắc lư, hay chui vào một xó nào đó của góc café quen ngồi lướt Facebook chat chút... mọi thứ đều do Thụy làm chủ, thời gian không phải chia năm xẻ bảy cho ai. Đám gà mái có chồng nhìn Thụy luôn thèm muốn, ước gì được sống như Thụy. Thì rõ ràng họ cũng đã từng được sống như Thụy, và chính họ là người tự thay đổi cuộc sống của mình đấy chứ. Nhưng Thụy biết họ chỉ trong vài phút bông bột mà thèm muốn như thế thôi, chứ nếu cho họ chọn lựa lại họ vẫn sẽ chọn chui vào cái toilet, chính là cái hố hôn nhân. Quy luật chung của xã hội loài người thì không nên chống lại, nếu chống lại sẽ bị lên án. Thụy không có ý định chống lại luật hôn nhân gia đình, chỉ là Thụy không muốn kết hôn, bởi vì Thụy không muốn đẩy mình vào cuộc sống ràng buộc mất tự do, không muốn tự rước vào mình một mớ những trách nhiệm vô lý, và hơn hết Thụy không có niềm tin vào đàn ông cho lắm.

Còn vì sao Thụy không chịu lên giường với đàn ông ư? Thụy hoàn toàn không tôn thờ chủ nghĩa trinh tiết, nhưng đằng sau cái vẻ ngoài phóng khoáng hiện đại thì trong lòng Thụy, luôn có rất nhiều những bất an cô không thể vượt qua, mà một kẻ kiêu ngạo như Thụy lại

chẳng muốn thừa nhận về sự hèn nhát yếu đuối trong tâm hồn mình cho người khác biết. Thế nên mỗi khi bạn bè mang đề tài này ra để công kích Thụy, cô chỉ luôn cố gắng chống chế và lấp liếm bằng một lập luận đầy triết lý rằng: “Tao có thể sống hết mình cho ngày hôm nay, nhưng tuyệt đối tao không thể buông thả bản thân mình được, vì mỗi khoảnh khắc qua đi không thể nào quay lại, nhưng tao vẫn phải có trách nhiệm với tương lai của mình, tao sẽ chờ một người đàn ông xứng đáng”. Mạnh miệng tuyên bố là thế, nhưng quả thật Thụy cũng không biết thế nào là người đàn ông xứng đáng trong mắt mình, vì nhìn người đàn ông nào Thụy cũng có thể kể ra hàng đống tội lỗi khuyết điểm của họ.

Thụy là một con người của những mâu thuẫn và nghịch lý đến khó tin. Cuộc sống của Thụy lúc nào cũng bận rộn. Thụy chưa bao giờ phải ôm gối một mình rầu rĩ than lên “Cuộc sống chán quá” như đám bạn bằng tuổi chưa chồng vẫn than. Những buổi tối cuối tuần, thay vì hò hẹn ở những nơi có phong cảnh lãng mạn thì Thụy thường đi bar, pub, uống rượu tám chuyện, nhảy múa vui vẻ. Nếu không có ai đi cùng, Thụy vẫn có thể đi một mình, cô sẽ tự kiếm bạn mới. Thụy có khả năng thu hút người đối diện ở vẻ tự tin, hoạt bát và cách nói chuyện hài hước duyên dáng của mình. Thụy sẽ về nhà vào lúc 2 giờ đêm, bất kể khi có bạn trai hay không, Thụy cũng đều trở về, không bao giờ qua đêm ở bất cứ đâu khác ngoài nhà mình. Thụy luôn để cả mặt mũi còn đầy phấn son, quần áo còn đầy mùi thuốc lá bia rượu như vậy mà ngủ. Và bình minh sau mỗi cuộc ăn chơi của Thụy bao giờ cũng là 12 giờ trưa, khi bụng đã đói meo. Những lúc như thế, thường Thụy sẽ kiếm đại một cái gì đó trong tủ lạnh và gặm, sau đó sẽ tiếp tục đi ngủ.

Thụy chỉ thức dậy khi mặt trời gần tắt. Ấy là lúc Thụy lại lượn phố, đi mua sắm, đi ăn và rồi hưởng thụ nốt một tối cuối tuần trên bar. Hầu như cuối tuần nào của Thụy cũng diễn ra như thế. Từ ngày quen Linh, thói quen của Thụy có thay đổi một chút. Buổi trưa thứ bảy, Linh luôn biết Thụy ngủ nướng đến lúc nào sẽ dậy, Linh thường nhắn tin cho Thụy lúc 10 giờ trưa vồn vện mấy chữ “Khi nào ngủ dậy

thì gọi em”. Hồi đầu Thụy luôn hốt hoảng tưởng có việc gì, Linh chỉ đáp chờ em rồi qua đi ăn.

Dần dần Thụy quen với việc đó, sẽ gọi điện hỏi: “Trưa nay ăn gì?”.

Có những thứ người ta cứ mặc định nó thành thói quen và không bao giờ có ý thức trân trọng nó.

Chương 2

Linh luôn cho rằng đi đâu mình cũng có thể tỏa sáng làm chói lòa mắt của bất cứ đối phương nào. Linh đại loại rất xứng với mỹ từ “hoàn hảo”. Là mẫu đàn ông điển hình mà các em gái nhắm đến, nhà đẹp, xe đẹp, và có một bảng gia phả đẹp. Quan trọng Linh cũng đẹp, tuy Linh bằng tuổi Thụy, nhưng lại gọi Thụy bằng chị.

Lần đầu tiên gặp Thụy, Linh cũng nghĩ ánh hào quang của mình sẽ tỏa sáng, nhưng đến khi gặp Thụy, ánh hào quang ấy bỗng nhiên tắt lịm.

Linh nộp hồ sơ vào công ty làm việc qua sự giới thiệu của bố. Tổng giám đốc công ty cũng là bạn thân của bố Linh. Việc nộp hồ sơ chỉ mang tính chất hình thức, trên thực tế Linh đã nắm chắc một vị trí trong phòng tổ chức sự kiện. Trước khi gặp cái người khó ưa, đang ngồi đối diện này, Linh đã gặp Tổng giám đốc trước. Chú ấy nói rằng để tránh dị nghị điều tiếng trong công ty, vẫn sắp xếp phỏng vấn

Linh bình thường. Trưởng phòng tổ chức sự kiện sẽ trực tiếp phỏng vấn Linh, chú Tổng giám đốc còn nói thêm trưởng phòng là con gái, cũng bằng tuổi Linh. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Linh chú tổng giám đốc mỉm cười:

- Đừng coi thường nữ nhi! Trưởng phòng này tuyệt đối không phải là một người phụ nữ đơn thuần.

Linh nhận được điện thoại gọi mời phỏng vấn vào chiều thứ Hai. Dù sao thì ấn tượng ban đầu cũng rất quan trọng. Bằng tuổi ư? Phải tạo cảm tình ngay mới được. Linh vốn là một kẻ láu cá như vậy. Tóc tai được vuốt gel cẩn thận, áo sơ mi kẻ caro, quần jean, không quên xịt một chút nước hoa trước khi ra khỏi nhà. Trưởng phòng là một cô gái trẻ, lại chỉ bằng tuổi Linh... Nghe đã thấy thú vị! Bao tưởng tượng, bao hưng phấn trong đầu Linh vụt tắt khi Linh gặp “sát thủ” ngồi trước mặt. Cô ta mà là trưởng phòng ư? Trưởng phòng thì ít nhất thì cũng nên mặc juyp áo sơ mi, hoặc mặc một cái váy công sở cho lịch sự tử tế. Còn “mụ” trưởng phòng đang ngồi vắt vẻo trước mặt Linh, thời trang “công sở” của cô ta là chiếc quần bò rách toét tả, áo in hình một con mèo đen đang trợn mắt, Linh suýt phì cười, vì mặt con mèo in trên áo, và mặt “mụ” trưởng phòng có vẻ rất liên quan đến nhau. Hơn nữa cô ta có mái tóc bông xù như lông mèo, mắt cũng kẻ đen xì như mắt mèo.

Khẽ liếc sắc mặt của Linh, Thụy biết trong đầu cậu ta đang có đầy những suy nghĩ chẳng tốt đẹp gì về mình. Cô đưa tay nhận hồ sơ của Linh gửi, mặt thờ ơ lãnh đạm, tỏ vẻ cho Linh thấy “cậu suy nghĩ gì về tôi, cũng chẳng khiến tôi phải bận tâm”.

- Bạn giới thiệu về mình đi!

Thụy cất giọng không mấy gần gũi, hoặc ít nhất Linh cũng cảm nhận thế.

- Em tên Linh.

Nhìn nét mặt của người đối diện Linh không dám cả gan dùng một danh xưng khác, như lúc đầu dự tính.

- Chỉ thế thôi sao?

Cô ta nhún vai giễu cợt, thực sự Linh cảm thấy bộ mặt cô ta rất đáng ghét, chẳng lẽ chú Tổng giám đốc không nói cho cô ta biết cuộc phỏng vấn hôm nay chỉ là hình thức? Cô ta nên nói chuyện cởi mở hơn, thay vì mang một bộ mặt lạnh tanh bắt Linh giới thiệu về bản thân như vậy, nhưng không thể để mặt trước cô ta được, Linh vục vặc hỏi lại:

- Chị muốn tôi nói về cái gì?

- Đó là một câu hỏi mà ứng viên đi phỏng vấn nên hỏi sao?

- Ờ thì...

Linh cứng họng, bắt đầu trình bày:

- Em tên Linh, tốt nghiệp chuyên ngành quảng cáo trường Đại học Kinh tế Quốc dân.

Linh giới thiệu ngắn gọn, nhưng cậu cho rằng chỉ cần thế là đủ, cậu dừng lại chờ phản ứng của “mụ” trưởng phòng, “mụ” ta vẫn khoanh tay trước ngực và ngồi xoay xoay cái ghế, mặt mày vẫn chỉ một biểu cảm, lạnh lùng, không biết có phải Linh nhạy cảm quá không, nhưng Linh còn cảm thấy trong ánh mắt của “mụ” ta có chút khinh thường mình.

- Bạn đã đi làm ở đâu rồi?

- Em chưa đi làm ở đâu cả.

Thụ nhún vai:

- Bạn tốt nghiệp từ tháng 6 đến nay là tháng 10, bốn tháng qua bạn đã làm gì?

- Đó là một câu hỏi mang tính chất cá nhân, tôi nghĩ mình không cần trả lời câu hỏi như vậy.

- Tốt thôi, từ ngày mai bạn có thể đi làm.

Linh cười thầm trong bụng, phải thế chứ, “mụ” ta chỉ tỏ ra nguy hiểm một tí để cho oai thôi, có lẽ vậy.

Chưa kịp mừng xong thì Linh suýt nữa té ngửa khi nghe câu tiếp theo:

- Bạn sẽ làm cộng tác viên, công việc chính của bạn là tìm kiếm các bối cảnh trong kịch bản, theo yêu cầu của đạo diễn hình ảnh.

Cái gì, đó chẳng phải là công việc dành cho mấy kẻ lon ton làm thôi sao, nghe thì to tát nhưng đó chẳng qua chỉ là chân xe ôm, để người này sai việc, người kia sai vật, dù chưa đi làm. Nhưng Linh thừa biết vị trí này mấy công ty hay thuê sinh viên để họ làm. Linh dù sao cũng đã tốt nghiệp đại học, dù có bị lưu ban một năm, dù không phải ra trường với tấm bằng khá nhưng cũng là bằng trung bình khá, hơn nữa bố Linh là bạn thân của ông Tổng giám đốc.

- Chị có nhầm không vậy?

Giọng Linh tức tối nhưng cũng đầy kiêu ngạo hỏi vặn lại.

- Tôi không nhầm, cậu là con giáo sư Thanh được giới thiệu về đây làm việc, tôi biết nguyện vọng của cậu là làm ở phòng Tổ chức sự kiện, nhưng nhìn hồ sơ của cậu, tiếp xúc với cậu tôi cho rằng cậu chưa phù hợp với vị trí nào trong phòng. Trước mắt cậu về phòng chương trình làm cộng tác viên một thời gian, sau hai tháng tôi sẽ đánh giá lại năng lực của cậu.

Linh dùng dùng nổi giận, đẩy ghế đứng dậy bỏ về, trước khi đi còn ném lại vào mặt Thụy một câu:

- Nhà tôi không thiếu tiền, chị đừng tưởng ai đi làm cũng vì tiền như chị.

Linh về nhà giờ thôi công tử bột nằng nặc không chịu đi làm, đòi đi du học ngay lập tức. Mẹ Linh vì không muốn phải xa con trai nên hết nước hết cái năn nỉ Linh ở lại, nếu không về công ty chú Hoàng, thì bố mẹ xin một chỗ khác. Bố Linh thì khác, ông thừa biết tính của cậu con trai quý tử, ông không muốn tiếp tục nuông chiều Linh, nên trừng mắt quát:

- Con tưởng bây giờ kiếm tiền dễ lắm à? Hay con tưởng con là con của bố thì ai cũng phải khúm núm trước con? Con định làm mất mặt bố đến bao giờ nữa?

- Bố, bố biết gì mà mắng con. Mẹ ta, à không cô ta, cô ta là loại quái thai quái vật, con có làm gì ghê gớm đâu, tất cả là tại cô ta gây sự với con trước.

- Con thử tự nộp hồ sơ, đi phỏng vấn xin việc xem, người ta sẽ xử sự với con thế nào.

- Nhưng đây là công ty của chú Hoàng.

- Con bao nhiêu tuổi rồi mà còn có suy nghĩ trẻ con như vậy? Con nhà người ta bằng tuổi này đã có sự nghiệp ổn định, đã có thể phụng dưỡng bố mẹ, còn con thử xem mình đã làm được những gì. Vì đây là công ty của chú Hoàng nên con đã không cần phải qua vòng tuyển hồ sơ, đã được đến thẳng vòng phỏng vấn, thế mà cũng không thể vượt qua nổi, còn ăn nói bất lịch sự với người tuyển dụng con, thử hỏi ai còn muốn tuyển một thằng vừa bất tài vô dụng, vừa láo hống vào làm việc.

Nghe bố nói vậy, Linh nổi điên vì tự ái, cậu xung lên cãi lại:

- Con không bất tài.

- Nếu con có tài thì con tự đi xin việc đi.

- Bố không phải thách con.

Ờ nhưng mà... Linh dừng một giây.

- Con đã nói gì với bố về cuộc phỏng vấn hôm nay đâu, làm sao bố biết?

- Con còn dám hỏi bố câu đấy à? Vì con mà bố cảm thấy vô cùng xấu hổ với học sinh cũ của mình.

- Ai là học sinh ạ?

Linh không hiểu bố đang nói gì, học sinh cũ của bố thì có liên quan gì đến việc này.

- Thụy là học sinh của bố, chính bố là người viết giấy giới thiệu cho nó vào làm công ty chú Hoàng. Cũng chính bố gọi điện cho nó, dặn nó phải nghiêm túc phỏng vấn con, bố muốn xem cách con ứng xử với công việc thế nào, nhưng con vẫn giống như một thằng trẻ ranh, hung hăng thiếu hiểu biết.

Nghe bố nói vậy. Linh nghĩ thầm trong bụng: “Hóa ra ‘mụ’ ta là học trò của bố, mà nếu đúng như bố nói thì ‘mụ’ ta có được chỗ làm ở đây cũng là do bố Linh xin cho, thế mà còn ra vẻ ta đây tài cán lắm”.

Nhìn nét mặt của Linh, ông Thanh biết cậu con trai quý tử của mình đang nghĩ gì.

- Thụy là do bố giới thiệu về công ty chú Hoàng nhưng nó không bắt tài như con, trước khi về công ty của chú Hoàng, có rất nhiều công ty mời nó về làm việc, khi nó còn chưa lấy bằng tốt nghiệp. Thụy đi làm thêm từ năm thứ hai đại học, đến năm thứ tư đại học nó đã là trưởng nhóm điều hành cho một hệ thống nhà hàng ăn nhanh ở Hà Nội. Vào công ty chú Hoàng được năm tháng người ta đã cử nó lên làm phó phòng, làm việc được một năm thì nó lên chức trưởng phòng, còn con không tự biết xấu hổ hay sao, trượt đại học một năm, học lại đại học một năm, không có bố can thiệp thì con ra trường nổi không?

Ông Thanh không giữ nổi bình tĩnh trước cậu con trai quý tử.

Linh thấy bố nổi giận, lại nhắc đến bảng thành tích học hành bất hủ của mình thì im lặng không dám nói gì thêm nữa, trong nhà chỉ có mẹ là chiều cậu, bố thì ngược lại rất nóng tính.

Cuối cùng dưới sự dàn xếp và thỏa thuận của chú Tổng giám đốc, Linh vẫn vào làm việc ở phòng Sự kiện, Ông Thanh muốn cậu con trai mình vào đây làm việc, vì với tính cách và tài năng của Thụy, ông linh cảm rằng cô học trò cũ của mình, sẽ “điều trị” được thằng con quý tử này. Linh không phải kém cỏi ngu dốt gì, chẳng qua vì là con một, được nuông chiều từ bé, bao bọc trong nhung lụa, nên Linh mặc sức ỉ lại, không có ý chí phấn đấu. Mặc dù được vào làm đúng vị trí như nguyện vọng ban đầu, nhưng Linh cũng không hề vui vẻ, vì Linh rất ghét “mụ” trưởng phòng. Ngày đầu tiên đi làm “oan gia ngõ hẹp” lại gặp nhau ngay ở cổng công ty. Linh vừa dựng được cái xe xuống, cũng là lúc Thụy phanh phạch đi con xe cổ lỗ sĩ tiến vào. Thụy dựng xe sát cạnh xe Linh, mở cốp xe lấy túi xách. Linh lướt qua nhìn Thụy, hôm nay cô ta mặc một cái chân váy bút chì, nhìn thì có vẻ nghiêm túc, nhưng lại mặc một cái áo crop top, chỉ cần cô ta giơ tay lên thì cả một mảng bụng lộ ra. Không hiểu tại sao một nhà khoa học như bố, một người chửi chu như chú Hoàng lại đánh giá cao cô ta như vậy.

Thụy quay ra thấy Linh đang chăm chăm nhìn mình. Linh bị bắt gặp nhìn lén, nên hơi bối rối, thực tình thì rất hiếm khi Linh bối rối trước phụ nữ, nhưng không hiểu sao, ngay từ lần đầu tiên gặp Thụy, Linh đã thấy mình như kiểu bị Thụy lấn át. Thụy mở lời chào Linh trước:

- Chào mừng nhân viên mới.

Không hiểu là vì sẵn có ác cảm với Thụy, hay vì giọng Thụy cũng không thân thiện lắm, nên dù Thụy mở lời chào trước, thì Linh vẫn cảm thấy trong lời chào này của Thụy đầy vẻ kiêu ngạo. Thế nên cậu quyết định trêu cho Thụy bẽ mặt một phen, Linh dùng giọng rất mỉa mai để chào lại Thụy:

- Em chào sếp đáng kính, em là nhân viên mới, mong sếp giúp đỡ.

Nghe thì có vẻ kính trọng, nhưng Thụy biết cậu ta đang chọc tức mình, bởi vì cậu ta bằng tuổi, nhưng cố tình xưng em, ý cậu ta chê mình già, khó tính đây mà. Thụy cười thầm trong bụng, đã thế thì chị cho em biết thế nào là lễ độ. Thụy sửa soạn lại nụ cười, tỏ vẻ như không hề hay biết ý đồ của Linh:

- Được thôi, cần chỉ dạy gì cậu cứ hỏi, tôi luôn sẵn lòng.

Linh cảm thấy thất vọng, vì hình như cô ta không hề biết ý đồ của mình là muốn ám chỉ cô ta già, đã thế lại còn bị cô ta ra vẻ khinh thường là ngu ngốc cần phải để cô ta dạy dỗ. Được rồi, nói xa nói gần không hiểu, Linh quyết định “vỗ” thẳng vào mặt “mụ” ta, cho “mụ” ta què luôn. Đừng tưởng Linh dễ bị bắt nạt, Linh đi làm chẳng qua là vì bố bắt ép, nên nếu có bị đuổi việc luôn trong ngày đầu tiên thì càng tốt.

- Em mong sếp đừng để tư thù cá nhân vào trong công việc, em cũng mong không bị cấp trên lấy uy quyền mà bắt nạt cấp dưới.

À ý cậu ta nói rằng mình nhỏ nhen, xấu xa độc ác đây mà. Thụy mỉm cười “hiền hậu”:

- Cậu yên tâm đi, những gì cậu vừa nói đều là truyền thống của công ty rồi.

Thụy nói xong thì kiêu hãnh bước đi, Linh há hốc mồm đứng nhìn theo bước chân của Thụy. Trong đầu Linh không biết đang nghĩ gì, nhưng não bộ lại truyền đến suy nghĩ: “À chân cô ta cũng đẹp đấy”. Hẳn là bản năng giống loài, Linh không ngoại lệ, đàn ông muôn đời cũng vẫn chỉ là đàn ông. Nhưng đôi chân đẹp của Thụy cũng không thể cứu vớt được cảm xúc của Linh lúc này, Linh vẫn rất ghét “mụ” trưởng phòng. “Mụ” ta bị đứt dây thần kinh xấu hổ rồi hay sao, mà mọi phản pháo của Linh đều vô ích. Tưởng trả thù được vụ hôm trước, ai ngờ chuốc thêm bực vào mình, ngày đầu tiên đi làm mà đã không thấy có gì vui vẻ rồi. Linh vẫn cố huênh hoang bước đi, nhưng thực chất trong lòng đang rất thê lương, vì cảm thấy phong độ và vẻ

hào hoa của mình, đều đã bị cướp đi bởi “mụ” trưởng phòng quái vật.

Vì là nhân viên mới, nên Linh được “mụ” trưởng phòng ấy dẫn đến tất cả các phòng ban giới thiệu, rồi dẫn về phòng Sự kiện sau cùng.

Phòng Sự kiện nằm biệt lập ở tầng trệt của khu biệt thự. Phòng có tổng cộng tám nhân viên, nếu tính cả “mụ” trưởng phòng quái vật là chín, giờ có thêm Linh là mười. Thụy gọi mọi người lại giới thiệu nhân viên mới, Linh lướt qua các thành viên trong phòng có bốn nam bốn nữ, Linh tự nhủ, “thế ra trước đây mụ quái vật này là người thừa ở trong cái phòng này”.

Mọi người trong phòng hồ hởi chào đón lính mới. Một anh béo tròn - có lẽ chiều cao của anh ta ít hơn cân nặng, tiến đến vỗ vai Linh:

- Chào lính mới, tôi là Phong sinh năm 80, già nhất phòng.

- Em chào mọi người, em tên Linh, sinh năm 87, mong mọi người giúp đỡ.

- Ô vậy Linh bằng tuổi sếp Thụy, may quá có Linh về cứu cánh, bình thường hội này đi chơi, sếp Thụy luôn lẻ loi trong phòng.

Linh cười thầm trong bụng, quả đoán không sai, một người khó ưa như vậy ai dám kết giao.

- Chào anh Linh, em tên Ngọc Mai, em sinh năm 89, ít tuổi nhất phòng.

Linh hồ hởi bắt tay Ngọc Mai, không quên dở trò lấu cá: “Ngọc Mai xinh đẹp và dễ thương quá, chắc sẽ không bắt nạt lính mới là anh đâu nhỉ?”.

- Anh đừng lo, đây là truyền thống của phòng mình.

- Hả?!

Linh trợn mắt ngạc nhiên, mọi người ở đây làm sao vậy, Linh lắc đầu không hiểu. Nhận thấy vẻ mặt của Linh, mọi người ồ lên cười, hình như Linh đã bị nói hớ điều gì đó.

Thụ từ nãy đến giờ im lặng không nói gì, giờ mới lên tiếng:

- Mọi người đều là người trong phòng, từ từ chào hỏi, bây giờ chúng ta chuẩn bị năm phút nữa họp, Linh cũng chuẩn bị họp luôn.

- Vâng, thưa sếp.

Linh hô to đồng dục như trong quân đội, mọi người đều ngạc nhiên, chỉ Thụ biết Linh cố tình mỉa mai mình.

Phong quay sang hỏi Linh:

- Hai người bằng tuổi nhau, gọi chị làm gì, Thụ tuy là sếp nhưng là người cực kỳ trẻ trung hòa đồng vui vẻ.

Chị ta mà hòa đồng ư? Linh nghĩ thầm trong bụng nhưng không dám nói ra, Linh cười cười trả lời Phong:

- Không sao anh ạ, gọi sếp là chị cho thuận tiện làm việc, đằng nào thì nhìn sếp mình cũng già dặn hơn so với tuổi.

Linh cố tình nói to để Thụ nghe thấy, nhưng có vẻ như màn khiêu khích của Linh lại bị thất bại. Nghe Linh nói xong, Thụ giữ vẻ mặt điềm nhiên đi vào phòng họp, trên gương mặt Thụ không hề có một chút biểu cảm hay sắc thái nào, cứ như kiểu Linh không tồn tại trước mặt cô vậy. Phong cảm nhận không khí có gì đó khác lạ, cũng hơi ngò vức về “thân thế” của Linh, chắc chắn cậu ta phải có “thân thế” tương đối đặc biệt nên ngày đầu đi làm đã dám khiêu chiến với sếp. Cậu cười cười vỗ vai Linh:

- Em cẩn thận bị sếp ghét vì tội gọi sếp là chị đấy nhé.

Linh nhếch mép cười đáp trả:

- Sếp mình là người nhỏ nhen vậy sao anh?

- Phụ nữ làm gì có ai thích mình bị chê già phải không Ngọc Mai?

Phong gãi gãi cằm phán xét cái điều mà ai ai cũng biết.

- Mọi người ời vào họp đi sếp đang chờ - Quyên hô hào.

Chẳng ai bảo ai, mọi người nhanh chóng vào phòng họp.

Phòng họp có một bàn tròn. Thụy đang ngồi chăm chú nhìn vào màn hình Ipad. Mọi người chọn vị trí của mình, còn ghế trống duy nhất cạnh Thụy, Linh tiến lại ngồi.

Hùng khoa chân múa tay:

- Hay quá vậy là phòng mình giờ có đội hình đẹp nhất, mười người năm nam năm nữ, không còn gì chuẩn hơn, đề nghị mọi người vỗ tay.

Mọi người có vẻ đều rất hào hứng về việc này. Thụy cũng vỗ tay hòa vào. Nhưng tiếng vỗ tay còn chưa dứt, mọi người vẫn đang trong tâm trạng đùa vui, Thụy thay đổi thái độ ngay tức khắc:

- Thôi bây giờ chúng ta bắt đầu họp. Như mọi người cũng biết, phòng Nội dung vừa gửi lên cho chúng ta một hợp đồng mới, khách hàng là Tổng công ty thời trang Minh Chung. Họ muốn tổ chức lễ kỉ niệm hai mươi năm thành lập công ty. Phòng mình hiện nay đang lo chạy một chương trình cho bên John V. Vậy tôi sẽ phân chia nhóm để mọi người không bị chồng chéo công việc.

- Phụ trách chương trình 20/10 cho bên John V gồm: Anh Phong - Nhóm trưởng, Hùng, Quyên, Minh Thủy, Long, Mỹ Anh. Đây là một công ty đa quốc gia, khách mời của họ rất nhiều người nước ngoài, lại đến từ các nước khác nhau, vì vậy mọi người phải tuyệt đối chú ý, sắp xếp dung hòa mọi thứ, không được mạo phạm đến bất cứ thuần phong mỹ tục của nước nào.

- Tôi, Ngọc Mai, Đức Anh, và Linh sẽ phụ trách chương trình của bên công ty Minh Chung.

- Thụy, em phân công như thế liệu có nặng cho nhóm em quá không? Trong khi nhóm anh có sáu người, nhóm em chỉ có bốn người, Linh lại là lính mới chưa quen việc - Phong lên tiếng tỏ vẻ lo lắng.

- Anh yên tâm đi, lính mới lính cũ hưởng lương như nhau thì đều phải làm việc như nhau, bên Minh Chung quy mô nhỏ hơn nên nhóm em chỉ cần bốn người là đủ.

- Ok, sếp đã có ý kiến như thế chúng ta không thắc mắc nữa.

- Vậy mọi người tách ra để triển khai công việc của nhóm.

- Ok sếp!

- Ok sếp!

Mọi người đứng dậy tản ra, nhóm Thụy ngồi để tiếp tục bàn bạc triển khai công việc mới.

- Ngọc Mai em takecare phòng Nội dung để lấy nội dung ý tưởng, làm việc với nhóm đồ họa để thiết kế banner và các ấn phẩm truyền thông.

Đức Anh, anh làm việc với phía đoàn thanh niên và công đoàn của bên Minh Chung để hỗ trợ họ phần tổ chức biểu diễn văn nghệ.

Linh, làm việc với bên phòng hành chính của Minh Chung để xem họ có yêu cầu gì cho tiệc buffet.

Tôi sẽ làm việc với Ban Giám đốc của Minh Chung về khách mời và truyền thông báo chí. Mọi người chủ động công việc của mình, cuối ngày viết mail báo cáo công việc cho tôi.

- Ok sếp, ok sếp.

Kết thúc buổi họp, Thụy bảo Ngọc Mai đưa cho Linh contact của trưởng phòng Hành chính bên công ty Minh Chung. Đang loay hoay không biết bắt đầu như thế nào thì Đức Anh gọi:

- Linh, anh sang Minh Chung bây giờ, cậu có đi cùng anh không?
- Để làm gì ạ? - Linh lơ lơ hỏi.

Ngọc Mai giải thích:

- Anh phụ trách phần tiệc buffet phải không? Thế thì anh phải qua công ty để gặp bên phòng Hành chính của công ty, làm việc về những yêu cầu của họ cho bữa tiệc, sau đó anh sẽ phải tìm nhà cung cấp để thực hiện.

- Ồ thế à, cảm ơn mọi người, có gì mọi người chỉ bảo em với ạ.

Đức Anh xuề xòa:

- Chú yên tâm đi, mọi người đều là người một nhà, phòng của chúng ta nổi tiếng là đoàn kết nhất công ty, không có chia bè chia phái gì hết, tất cả là nhờ sếp Thụy gương mẫu.

Đức Anh sinh năm 1985, tính tình cởi mở, thuộc dạng buôn chuyện nhiều như đàn bà. Trên đường đi, anh ta nói liên tục không nghỉ ngơi tí nào, nhân cơ hội Linh dò hỏi về “mụ” trưởng phòng để sau này còn biết đường mà “đối phó”.

- Sếp của chúng ta là người thế nào hả anh?

- À em Thụy hả. Chú nhìn rồi đấy, nhan sắc mới đầu nhìn thì thấy bình thường, nhưng càng nhìn lâu thì càng thấy đẹp. Hahaha.

Linh nghĩ thầm trong bụng, càng nhìn càng xấu chứ đẹp gì.

Đức Anh tiếp tục:

- Nhưng rất thông minh, giỏi, mặc dù nói là làm ở phòng Sự kiện, nhưng cô nàng còn có chân trong phòng Sale.R rất nhiều hợp đồng

lớn công ty có được, là đều do cô nàng mang về. Cô nàng được ban giám đốc đánh giá rất cao. Trong công ty cũng không có ai ghét. Phụ nữ thì cũng không cần đề phòng cô nàng, vì cho rằng cô nàng không đủ nhan sắc để quyến rũ đàn ông của mình, đàn ông thì thích ở cạnh cô nàng, có thể rủ cô nàng đi nhậu bất cứ lúc nào. Cô nàng cũng không bao giờ nhõng nhẽo, như đám con gái khác.

- Anh nói chuyện cứ như kiểu đang nói về em nào chứ không phải nói về trưởng phòng của mình vậy, Linh thấy buồn cười trước cách Đức Anh gọi Thụy là “cô nàng”.

- Thì rõ rồi, tính cách cô nàng cởi mở, nên hầu hết mọi người đều thoải mái, tôn trọng làm việc thôi, chứ không có khoảng cách giữa sếp và nhân viên.

- “Mụ” ta, à không chị Thụy có người yêu chưa.

- Hahaha! Chú kết chị trưởng phòng rồi hả? À mà chú cũng sinh năm 87 bằng tuổi, thừa sức tiến tới. Nhưng riêng chuyện tình yêu của cô nàng thì rất kín tiếng không ai biết được.

Linh nhún vai:

- Chắc là chưa, người như “mụ” ta thì ai dám yêu.

Chương 3

Thụy mở cửa bước vào nhà, tháo đôi giày cao mười hai phân, bật tivi, rồi ném túi xách nằm vật ra giường thờ. Mỗi ngày đi làm về bò lên năm tầng thang Thụy muốn xỉu.

Thụy thuê một căn hộ nhỏ trong khu tập thể cũ không có thang máy. Căn hộ bé, diện tích chưa đến 30m², gồm phòng ngủ, phía ngoài là toilet, bếp và một khoảng trống nhỏ, kê một chiếc bàn ăn vuông kiểu Nhật xinh xinh. Phòng tuy nhỏ nhưng ấm cúng, mỗi không gian trong phòng đều được sắp xếp hợp lý tỉ mỉ và rất thẩm mỹ. Đều là do Quân người yêu Thụy thiết kế. Quân và Thụy yêu nhau đã gần một năm, họ gặp nhau trong triển lãm tranh. Lần đó công ty Thụy đứng ra tổ chức triển lãm cho nhóm họa sĩ trẻ miền Bắc. Quân là một họa sĩ trẻ hào hoa, ở Quân hội tụ rất nhiều điểm cuốn hút phụ nữ: Khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng, đôi mắt sâu hun hút. Thụy bị Quân hút hồn ngay từ lần gặp đầu tiên. Nói Thụy là người chủ động trước cũng không sai. Lần đầu gặp nhau, Thụy đến để trao đổi về ý

tưởng tổ chức triển lãm tranh, mọi người đều hào hứng chào đón Thụy, riêng Quân vẫn lãnh đạm lạnh lùng, thậm chí không ngược lên nhìn Thụy khi cô giới thiệu về mình. Thụy ảm ức cả buổi.

Sáng hôm sau Thụy gặp Hòa, một tay họa sĩ trẻ trong nhóm tối qua, Thụy hỏi luôn:

- Nay, anh ngồi cạnh anh hôm qua tên là gì?

Thụy vốn là mẫu người hành động, chú ý cái gì thì hành động ngay lập tức không e dè giữ kẽ.

- À nó tên là Hoàng Quân, lại bị nó mê mẩn rồi phải không? Cánh chị em phụ nữ chẳng đứa nào gặp nó mà không mê. Nhưng bọn anh nghĩ nó là gay, nó miễn dịch với đàn bà. Hahaha.

- Hay ho thế cơ ạ?! Thụy ngoác miệng cười.

Đang nói chuyện thì Quân xuất hiện, Hòa ngoắc ngoắc Quân tới, giới thiệu:

- Đây là em Thụy, trưởng phòng Sự kiện công ty truyền thông Z - Công ty chịu trách nhiệm tổ chức triển lãm lần này của chúng ta. Còn đây là Quân họa sĩ trẻ đầy triển vọng nhé.

Thụy cười cười giơ tay ra bắt tay Quân:

- Chào anh!

- Chào em! - Quân lịch sự cười.

Trời ơi, anh ta cười, nụ cười quyến rũ chết người. Ấy vậy mà cả buổi hôm qua anh ta không thèm ngẩng lên nhìn mình lấy một lần. Thụy nghĩ bụng đầy căm phẫn.

- Em nghe anh Hòa nói anh hình như là gay, nếu đấy là sự thật thì cánh phụ nữ như em đau lòng quá.

Quân hơi bối rối, đến kẻ lẻo mép như Hòa còn phải đỏ mặt, lấp liếm chữa ngượng:

- Ờ hay cái cô này, tôi bảo Quân gay bao giờ? Tôi chỉ bảo nó miễn dịch với phụ nữ.

- Haha. Miễn dịch với phụ nữ thì là gay rồi.

Quân choáng nặng. Đây là lần đầu tiên gặp một phụ nữ bạo dạn như Thụy.

- Có muốn biết anh là gay hay không thì em phải thử mới kết luận được.

Quân nháy mắt đầy ẩn ý, khuôn mặt phong trần, đẹp chết người của Quân khiến tim Thụy đập nhanh hơn. Cô cũng nên được xếp vào hàng mỹ nữ hảo sắc chứ nhỉ?!

- Thử thế nào? Nếu anh không thấy phiền thì em sẵn sàng làm bạn gái của anh ngay từ bây giờ.

Trời ơi, có ai nói rằng Thụy là cao thủ trong tình trường chưa? Quân không biết nói gì với cô nàng này nữa.

Thời gian phối hợp để tổ chức triển lãm tranh cũng là khoảng thời gian Quân bị Thụy chinh phục. Quân bị cuốn hút bởi cái vẻ ngoài tự tin vui tươi cá tính của mình. Đúng là Quân thường không mặn mà với phụ nữ lắm. Bởi vì Quân thấy phụ nữ cô nào dịu dàng thì lại nhút nhát quá, lúc nào cũng nghĩ mình mỏng manh như chiếc lá, động một tí là nước mắt ngấn dài; cô nào mạnh bạo thì lại quá sẵn sàng với đàn ông không có chừng mực gì. Lúc đầu, Quân cũng nghĩ Thụy thuộc tuýp người thứ hai. Nhưng càng tiếp xúc Quân mới nhận ra Thụy khá hấp dẫn. Ngoài cái vẻ ngoài láu cá thì Thụy lại là con người sâu sắc, chừng mực hiểu biết. Nhiều khi Thụy giống hệt một đứa trẻ con, làm gì cũng vụng về. Thụy lúc xa lúc gần, có lúc Quân cảm giác Thụy đang ở ngay đây, nhưng có lúc Quân lại thấy Thụy cách xa mình cả mấy vạn dặm. Thụy thuộc tuýp phụ nữ rất khó nắm bắt. Họ yêu nhau, Quân tưởng Thụy yêu mình rất nhiều, nhưng dần

dần Quân mơ hồ không đoán định được trong lòng Thụy đang nghĩ gì.

Có lúc ba, bốn ngày họ không gặp nhau, Quân cố tình lờ đi không nhắn tin không gọi điện, xem Thụy phản ứng thế nào, có giận dữ như bao cô nàng khác hay không. Nhưng có vẻ Quân đã nhầm. Dù là ba, bốn ngày không gặp nhau, khi Quân xuất hiện Thụy cũng vẫn vui vẻ, không gặng hỏi, Quân đã đi đâu làm gì, tại sao trong bằng ấy ngày không nhắn tin gọi điện. Có lần bực mình quá, Quân hỏi Thụy:

- Rút cuộc em có yêu anh không?

- Em đang là người yêu của anh, có cần phải trả lời câu hỏi thừa thãi như vậy không?

- Nhưng nếu như yêu nhau thì em nên tỏ ra quan tâm đến anh một chút chứ?

- Anh muốn như thế nào?

- Ba, bốn ngày liền, anh không xuất hiện, cũng không liên lạc, em cũng không thắc mắc, không hỏi xem anh đã làm gì.

- Nếu cần nói thì anh đã tự nói. Chúng ta mỗi người đều có cuộc sống riêng. Ai cũng cần một khoảng thời gian riêng, em tôn trọng điều đó.

- Nhưng chúng ta đang yêu nhau.

- Yêu nhau không có nghĩa là phải quấn lấy nhau 24/24 giờ.

Những màn tranh luận như thế Quân thường là người thua cuộc. Lắm lúc Quân thấy mình giống một cô người yêu lắm điều hơn, còn Thụy giống một chàng người yêu vô tâm. Nhưng Thụy càng lãnh đạm Quân lại càng muốn đến gần cô hơn, có lẽ đó cũng chính là điều hấp dẫn nhất ở Thụy.

Thụy đang nằm mơ màng thì điện thoại báo có tin nhắn. Tin nhắn của Quân, vẫn là những câu hỏi quen thuộc: *Em đi làm về chưa? Có mệt không? Tối em muốn ăn cơm ở nhà hay đi ra ngoài, hay anh đi chợ rồi qua nhà em nấu cơm cho em ăn nhé.*

Quân vẫn luôn như thế, đưa ra một loạt câu hỏi, nhưng kết quả là Quân vẫn tự quyết định mọi việc. Thụy biết dù Thụy chẳng trả lời thì 30 phút nữa Quân vẫn sẽ bấm chuông cửa, rồi Quân giống như một bà vợ đảm, sẽ ủa vào bếp nấu nấu xào xào đủ các món. Thụy luôn nghĩ lẽ ra vị trí phải hoán đổi cho nhau, lẽ ra Thụy nên làm việc ấy mới đúng. Nhưng Thụy rất lười biếng làm việc nhà, ghét nấu ăn, Thụy cực kì căm ghét việc mùi thức ăn bị bám đầy lên tóc tai của mình. Loại người như Thụy hàng ngày đang bị các bà các cô các chị các mẹ lên án vì thói ích kỉ, nhưng Thụy vẫn mặc kệ. Quân cũng yêu chiều Thụy, luôn làm mọi việc thay Thụy, không câu nệ gì là việc của đàn ông hay phụ nữ. Hơn nữa Thụy cũng rất vụng về, nếu để Thụy nấu ăn, thì đảm bảo kết quả là sẽ phải đi mua mì tôm hoặc đi ra ngoài ăn bù. Không những thế bàn tay Thụy sẽ tan nát, hết dao cứa vào tay, đến bỏng nước nóng, bỏng dầu mỡ... Những lúc như vậy Quân luôn xót xa, chỉ muốn cả đời này được chăm sóc Thụy như một đứa trẻ. Tình nguyện làm tất cả mọi việc thay Thụy...

Đúng như Thụy dự đoán, ba mươi phút sau có tiếng chuông cửa, Thụy nói vọng ra:

- Anh có chìa khóa mà, anh tự vào đi.

Quân lĩnh kinh xách đủ các túi thực phẩm đi vào. Anh mang số đồ đem tới để vào phòng bếp, rồi mới quay lại phòng ngủ. Thụy vẫn lười biếng nằm trên giường, cảm giác như tay chân vẫn rụng rời, Quân âu yếm hôn lên mặt Thụy.

- Hôm nay có chuyện gì không vui sao?

Thụy rúc rúc vào hông của Quân, vòng tay ôm ngang qua người anh. Vòng eo vững chắc luôn tỏa ra một mùi hương đặc trưng rất

riêng của cơ thể Quân khiến Thụy thích thú, Thụy rất thích cảm giác này. Giọng Thụy nũng nịu:

- Cả ngày hôm nay chạy đi chạy lại mệt muốn chết luôn.
- Để anh mát xa chân cho em nhé!
- Ừ...

Thụy xoay người đặt chân lên đùi Quân, Quân từ từ xoa bóp chân cho Thụy. Thụy cao 1m62, nhưng bàn chân lại nhỏ xíu trong bàn tay Quân, vừa xoa chân, anh vừa rử rử hỏi:

- Cuối tuần anh đi trại sáng tác với mọi người trên Tam Đảo. Em có đi cùng không?

- Bọn anh toàn họa sĩ đi với nhau, nói mấy vấn đề nghệ thuật em nghe không hiểu, em đi làm gì.

- Mọi người đi cùng nhau nhưng đều tản ra ai làm việc đấy. Anh muốn nhân thời gian này hai đứa dành thời gian nghỉ ngơi luôn, lâu rồi hai đứa chưa đi đâu xa với nhau, trên đây mùa này không khí mát mẻ dễ chịu.

- Để em thu xếp thời gian đã.
- Sẽ chỉ đi hai ngày cuối tuần thôi, em đi nhé.
- Ừ.

Quân xoay người lại đã thấy Thụy ngủ từ lúc nào, cô chỉ trả lời trong vô thức, Thụy có tật, dù ngủ rất say nhưng người bên cạnh nói chuyện vẫn cứ trả lời, nhưng lúc thức dậy không nhớ gì cả. Quân nhẹ nhàng đặt chân Thụy xuống, tăng nhiệt độ điều hòa trong phòng, lấy tấm chăn mỏng đắp lên cho Thụy. Quân trở vào bếp bắt đầu nấu nướng.

Thụy đang ngủ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, là “lính mới” Duy Linh.

- Alô! - Alô, sếp à?

- Gọi tôi là Thụy được rồi.

- Vâng sếp Thụy à?

Thụy ngán ngẩm không buồn vắn vẹo gì nữa:

- Có việc gì thế?

- Xảy ra chút chuyện rồi, bên phòng hành chính của Minh Chung họ thay đổi kế hoạch, lúc đầu họ nói chỉ sử dụng buffet ngọt nhưng bây giờ lại đòi đổi sang tiệc mặn.

- Ngày kia tổ chức rồi, họ còn thay đổi gì nữa?

- Em cũng không biết nhưng trưởng phòng Hành chính vừa gọi cho em, nói đây là lệnh của Tổng giám đốc.

- Được rồi, bây giờ cậu nhanh chóng liên hệ với bên cung cấp tiệc ngọt bảo họ hủy, chúng ta sẽ bồi thường phần trăm theo hợp đồng, làm việc với bên Minh Chung về tổn thất và khoản bồi thường thêm về việc thay đổi.

- Nhưng... - Giọng Linh ngập ngừng.

- Nhưng sao?

- Nhưng trong hợp đồng cung cấp dịch vụ em không ghi điều khoản này.

- Cậu nói sao?

- Em tưởng chỉ cần ghi về việc nếu họ hủy việc cung cấp dịch vụ ăn uống thì mới phải bồi thường, không nghĩ họ sẽ đổi đột ngọt như vậy.

Nghe đến đây thì Thụy bắt đầu hốt hoảng, quả thật là đã xảy ra chuyện lớn rồi, tuy nhiên cô cũng không muốn nói gì để Linh sợ hãi

thêm, nghe giọng cậu ta thì biết là cậu ta cũng đang lo đến mức độ nào, giọng Thụy vẫn bình tĩnh.

- Mình đã thanh toán cho bên phía nhà cung cấp tiệc ngọt là bao nhiêu?

- 100 triệu ạ.

- Được rồi! Bây giờ cậu đang ở đâu, qua công ty ngay. Tôi sẽ tới đó ngay bây giờ.

- Vâng.

Quần áo đi làm về vẫn còn chưa thay, Thụy xách túi đi ra thấy Quân đang bày biện thức ăn lên bàn.

- Em đi tắm đi, rồi ăn cơm.

- Em xin lỗi, công ty xảy ra chuyện, em phải lên công ty xử lý việc gấp. Anh đừng chờ cơm em, anh ăn trước đi, tối nếu em xong việc sớm em sẽ gọi cho anh.

Thụy tuôn ra một tràng dài, vừa nói vừa xỏ giày, mở cửa. Quân vội vàng nói:

- Để anh đưa em đi. - Thôi không cần đâu, từ công ty về nhà anh ngược đường mà. Xin lỗi anh.

Thụy ứa vào lòng Quân ôm chặt chủ động hôn lên môi Quân, Quân nhân cơ hội ôm chặt Thụy, quyến luyến không buông. Nhưng cô cũng rất nhanh chóng đẩy người Quân ra để đi.

- Em đi đây. Anh phần thức ăn cho em trong tủ lạnh, em sẽ ăn đêm.

Thụy đi rồi, Quân quay lại nhìn mâm thức ăn. Lại một lần nữa Quân thấy mình giống một bà vợ, lấy phải một ông chồng luôn bận bịu với công việc.

Thụy đến cổng công ty cũng gặp Linh ập đến, mặt cậu lộ rõ vẻ căng thẳng, miệng lắp bắp:

- Em xin lỗi, nếu cần em sẽ bồi thường thiệt hại.
- Bình tĩnh đi, cứ lên phòng đã rồi nghĩ cách.

Thụy lên cầu thang, Linh đi ngay đằng sau. Dáng đi của Thụy vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, Linh nghĩ bụng chắc chị ta đang nghĩ dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chị ta, nếu có sai mình sẽ phải bồi thường, không phải chị ta.

Thụy bật điện bước vào phòng, Linh ngồi lặng lẽ chờ phản ứng của Thụy, Thụy mở tủ lạnh lấy hai gói cafe, pha đưa cho Linh một cốc.

- Uống đi, lấy cho tôi xem hợp đồng ghi nhớ cậu đã kí với bên phòng Hành chính.

Linh rút rờ mở trong túi ra đưa cho Thụy xem hợp đồng. Lúc đầu Linh nghĩ đơn giản, nên lấy một mẫu hợp đồng trên mạng xuống để sử dụng. Ở công ty có quy định, mỗi người phụ trách mảng nào sẽ tự kí hợp đồng ghi nhớ với bên phụ trách của đối tác các hợp đồng lẻ, sau đó mỗi hợp đồng sẽ được đưa vào các phụ lục hợp đồng chính. Thông thường các nhân viên trong phòng sẽ đều đưa cho Thụy kiểm tra bản ghi nhớ trước khi kí với đối tác. Nhưng Linh vì phần vẫn “hận” Thụy, phần vì muốn chứng tỏ mình nên đã không đưa Thụy xem trước. Với Thụy việc nhân viên cảm thấy tự tin như vậy, cô cũng không can thiệp quá sâu. Giờ thì thấy rõ hậu quả.

Thụy lật hợp đồng ra xem, trong hợp đồng có ghi rõ:

“Bên A chịu trách nhiệm cung cấp trọn gói buffet cho bên B theo danh sách menu đính kèm. Các bên cam kết thực hiện đúng những điều khoản đã thỏa thuận trong hợp đồng này. Trong quá trình thực hiện, nếu có vấn đề gì trở ngại hai bên phải thông báo cho nhau để cùng giải quyết trên tinh thần hợp tác.

Trong trường hợp 1 trong 2 bên hủy bỏ hợp đồng:

- Phải chịu bồi hoàn cho bên kia 50% giá trị hợp đồng.

- Khi hủy hợp đồng thì phải báo trước cho bên kia ít nhất 48 tiếng. Nếu báo sau 48 tiếng, bên hủy hợp đồng chịu trách nhiệm bồi thường 100% giá trị hợp đồng.

Thụy đọc hợp đồng suy nghĩ một lúc, rồi lấy điện thoại gọi cho trưởng phòng Hành chính bên Minh Chung.

- Vâng xin chào chị, em là Thụy bên truyền thông Z, em được biết bên mình muốn thay đổi tiệc buffet từ ngọt chuyển sang tiệc mặn phải không ạ?

- Vâng là thế này, hiện nay bên em đã làm hợp đồng với bên nhà cung cấp tiệc, bên họ đã chuẩn bị gần xong mọi thứ rồi, vì mình đặt một nghìn suất nên họ phải chuẩn bị từ rất sớm, nếu như bây giờ mình hủy cũng là làm khó cho bên họ. Em có ý kiến thế này, không biết chị nghe có được không? Mình nên để kèm cả buffet ngọt và mặn, ngọt mình dùng vào tráng miệng, và một số khách họ có chế độ ăn kiêng hoặc ăn chay vẫn có thể dùng được. Mình vẫn đặt tiệc mặn, nhưng giảm số lượng, như vậy bữa tiệc sẽ phong phú hơn, hơn nữa sẽ tiết kiệm được rất nhiều chi phí, bởi vì tiệc ngọt và tiệc mặn chi phí chênh lệch rất lớn.

- Dạ em biết, phiền chị rất nhiều ạ, nhưng đây là một ý kiến không tồi, em nghĩ chị cứ thử đề xuất lên Ban Giám đốc xem sao.

- Dạ.

- Dạ còn vấn đề này nữa ạ, em sẽ làm việc với bên đối tác cung cấp tiệc mặn và tiệc ngọt. Họ sẽ giảm ít nhất 5% theo giá trị hợp đồng thông thường, chị muốn giảm 5% này vào hợp đồng, hoặc bỏ riêng ra ngoài là tùy ý chị.

- Dạ vâng em hiểu, em hy vọng chị có thể suy nghĩ về việc này giúp em nhé, em nghĩ như thế sẽ hợp lý hơn.

- Dạ vâng, chúc chị buổi tối vui vẻ ạ. Kết thúc cuộc điện thoại
Thụ lại bốc máy gọi cho bên đối tác cung cấp tiệc buffet.

- Chào anh, em là Thụ bên Z, có đặt anh một nghìn suất ăn ngọt
vào ngày kia, vâng bên anh đã chuẩn bị đến đâu rồi ạ?

- Vâng, anh cho em hỏi, ngoài cung cấp tiệc ngọt, bên mình có
cung cấp tiệc mặn không?

- Không ạ? Vâng, nhưng là thế này ạ, đối tác của bên em họ muốn
có tiệc mặn đi kèm, anh xem có thể takecare cho em việc này luôn
không? Và số lượng tiệc ngọt bên em muốn đặt giảm số lượng
xuống, chỉ giữ lại một phần ba thôi ạ.

- Vâng em biết, tất nhiên em biết hợp đồng đã kí. Nhưng anh xem
chúng ta là đối tác làm ăn mấy lần rồi, công ty em thường xuyên có
những đơn hàng lớn như vậy. Nếu anh giúp em “điều đình” vụ này,
em hứa sau này bất cứ có đơn hàng nào sẽ ưu tiên lựa chọn bên anh.
Em nghĩ anh sẽ không thiệt đâu, hơn nữa chắc chắn bên anh chưa
lấy hết 100% hàng được, vì còn hai ngày nữa mà.

- Vâng em biết bên anh không cung cấp, nhưng em nghĩ những
người làm tiệc buffet chuyên nghiệp như anh sẽ có nhiều mối quen,
em không muốn cùng một bữa tiệc lại phải làm việc với hai nhà cung
cấp, anh bao thầu cho em luôn việc này được không?

- Vâng em nghĩ như thế bên anh cũng có lợi, ít nhất anh cũng có
thể giúp đỡ được bạn bè của mình trong việc tìm mối làm ăn. Sau
này anh cũng có thể trao đổi hợp tác với họ trong trường hợp họ cần
đặt tiệc ngọt.

- Ha ha, vâng, cảm ơn anh, thế thì ngày mai chúng ta sẽ bàn cụ
thể về việc này hơn nhé.

Linh ngồi im nghe Thụ gọi điện, Thụ bỏ điện thoại xuống, cô
không nói gì với Linh, cô lật từng trang hợp đồng, đọc kĩ lại đề
phòng nếu như thương lượng không được, thì còn có cách khác để
giải quyết.

Linh dè dặt lên tiếng:

- Tại sao chị lại đưa ra sáng kiến tiệc mặn với tiệc ngọt kèm nhau, chúng ta có thể dựa vào bản menu đi kèm để yêu cầu bên Minh Chung bồi thường hoặc buộc họ sử dụng.

Thụy mỉm cười, uống ngụm cafe rồi mới từ từ trả lời:

- Tại sao chúng ta không tìm một biện pháp mềm mỏng, hai bên cùng có lợi trước mà chúng ta phải sử dụng ngay đến biện pháp gây ức chế cho nhau luôn là sao? Thứ nhất, trong hợp đồng của em ghi cũng rất chung chung, khả năng cãi thắng của chúng ta chỉ có 50%. Thứ hai, họ là đối tác lớn, ngoài mảng này, chúng ta còn cung cấp cho họ rất nhiều dịch vụ khác, nếu chỉ vì mảng này mà gây ức chế cho nhau, thì các mảng khác liệu hai bên làm việc có dễ thở hơn không?

- Lỡ họ không đồng ý thì sao?

- Nếu họ không đồng ý thì chúng ta sẽ đưa ra một giải pháp 50/50, nghĩa là chúng ta sẽ cố gắng để thuyết phục bên nhà cung cấp buffet thay đổi từ tiệc ngọt sang tiệc mặn, tất nhiên họ không cung cấp tiệc mặn, nhưng nếu họ đứng ra mà vẫn có lãi một chút thì có thể họ sẽ vẫn chấp nhận. Thứ hai, chúng ta sẽ nói chuyện với bên phòng Hành chính về hợp đồng và menu đã chốt, bên họ cũng có một phần trách nhiệm về việc này. Nhưng tôi tin họ sẽ đồng ý với phương án kia.

Thụy nói dứt lời rồi cầm tách cafe uống tiếp.

Nghe Thụy giải thích xong Linh thở phào nhẹ nhõm, cậu như cảm thấy đã tìm được ra lối thoát. Linh bắt đầu hiểu tại sao bố và mọi người đều đánh giá cao năng lực của Thụy. Thụy có cách xử lý công việc rất thông minh, mềm mỏng nhưng vẫn sắc sảo.

- Sếp, em xin lỗi!

Thụy cười cười lắc đầu:

- Bất cứ khi ai vừa ra trường cũng đều muốn chứng minh mình giỏi, tôi cũng đã từng như cậu, nhưng tôi may mắn gặp được người tốt, họ chỉ bảo cho tôi, giúp tôi thoát khỏi rất nhiều sai lầm.

- Em có được xem là may mắn vì gặp được chị không?

- Tùy cảm nhận của cậu, nhưng tôi tin là cậu sẽ rút ra được bài học sau chuyện này.

- Chị đã ăn gì chưa?

- Bạn trai tôi nấu một mâm thức ăn to tổ chẳng bày sẵn, tôi chưa kịp ăn thì bị cậu báo tin dữ, tôi làm sao nuốt nổi.

- Vậy chị có muốn đi ăn không? Em cũng chưa ăn gì, em sẽ mời chị.

- Thôi, có lẽ bạn trai tôi đang giận dỗi ở nhà, tôi phải về dỗ dành anh ấy. Cậu về nghỉ ngơi đi, đằng nào chuyện cũng xảy ra rồi, cậu nhớ cầu nguyện trước khi đi ngủ là được, mọi chuyện sẽ ổn.

Thụy đứng dậy xách túi đi ra ngoài, Linh vội vã theo sau, tắt điện, xuống tầng lấy xe, Linh dắt xe ra cho Thụy, Thụy cảm ơn, nổ máy đi về. Chết tiệt cái xe rồ dại này lại lên cơn bệnh, đạp mỗi cả chân vẫn cứ ì ra, thấy thế Linh cũng đến giúp, hai người vừa đạp vừa đẩy cũng không ăn thua. Thụy thở dài, có khi bình ắc quy lại hết điện rồi.

- Vậy để em đưa chị về.

- Nhà cậu ở đâu?

- Nhà em ở Phố Thuốc Bắc.

- Ok vậy thì tiện đường qua nhà tôi, tôi ở Tôn Đức Thắng, cậu cho tôi đi nhờ.

- Nhà người yêu chị ở đấy hả?

- Không nhà tôi.

- Sao chị nói chị phải đi dỗ dành anh ấy.
- Tôi về nhà ăn hết số thức ăn anh ấy chuẩn bị cho tôi là anh ấy hạnh phúc lắm rồi.
- Đàn ông như người yêu chị lý tưởng có một không hai nhé.
- Ừ, chắc vậy.
- Bọn chị yêu nhau lâu chưa?
- Cũng khá lâu rồi.

Thụy trả lời xong, rồi cũng thấy ngờ vực với cụm từ “khá lâu” mà mình vừa sử dụng, nhưng dù sao thì mối tình với Quân cũng là mối tình lâu nhất của Thụy, tính đến thời điểm này.

- Anh ấy làm gì?

Linh không hiểu tại sao mình lại tò mò nhiều về đời tư của Thụy như vậy, có lẽ vì họ chẳng còn gì để nói với nhau trên đường về.

- Họa sĩ tự do.

Thế cậu có bạn gái chưa?

- Vẫn chưa.
- Chuyện lạ đây!
- Sao lại lạ?
- 27 tuổi đẹp trai hoàn hảo như thế này mà chưa có bạn gái, vậy thì có bạn trai chưa?
- Hahaha, em “chuẩn man”.

Thụy cũng hòa vào cười theo:

- À nhưng tôi thắc mắc, tại sao cậu gọi tôi bằng chị trong khi chúng ta bằng tuổi?

- Chị thấy không thoải mái sao? Em thấy thích gọi chị như thế.

- Ý nói tôi già phải không.

- Tùy chị nghĩ sao cũng được.

Mục đích lúc đầu Linh gọi Thụy là chỉ vì muốn chọc tức Thụy, nhưng giờ mà nói ra sự thật đó, e rằng bất lịch sự quá, mà cũng không kiếm được lý do nào để giải thích cho phù hợp, nên Linh đành trả lời kiểu vô thưởng vô phạt như vậy.

- Hahaha, ok chị thì chị, thế thì từ nay tôi sẽ xưng chị em với cậu cho ngọt. Haha, sau này chị có thể thoải mái đi cạnh em mà không lo thiên hạ đàm tiếu, cũng không lo bị em gái nào tạt axit.

- Hahaha, còn em thì cũng thật thoải mái, vì sẽ luôn được mấy vệ tinh xung quanh chị cưng chiều.

Giữa họ, Linh cảm thấy sự thân thiết kỳ lạ. Ít nhất là trong lòng Linh, mới mấy hôm trước còn hằm hằm hè hè với “mụ” trưởng phòng thế mà giờ vui vẻ thoải mái nói chuyện như những người thân thiết. Có thể bởi vì Thụy có phong cách gần gũi dễ chịu. Thụy thật lạ, nói cô ta là một con người đa nhân cách cũng không sai, so với thái độ hôm lần đầu tiên gặp, bây giờ Thụy thay đổi 180 độ, Linh lần đầu tiên làm việc đã gây ra chuyện lớn, cô cũng không trách móc, còn có thể nói chuyện thoải mái vui vẻ với Linh như vậy.

Linh đưa Thụy về đến cổng khu tập thể, Thụy mỉm cười:

- Cảm ơn em, sau này thỉnh thoảng có thể đi nhờ em được rồi.

- Bất cứ lúc nào chị muốn.

- Tạm biệt!

- Tạm biệt! À...

Giọng Linh ngập ngừng.

- Sao thế?

- Cảm ơn chị vì chuyện hôm nay.

- Em nên cầu nguyện trước khi đi ngủ, nếu mai mọi chuyện ok thì chị sẽ nhận lời cảm ơn của em, nhưng không chỉ là cảm ơn suông thôi đâu.

- Ok, bye chị.

Thụy có dáng đi rất kiêu hãnh, dù là nhìn đằng trước hay đằng sau người ta đều có cảm nhận như thế mỗi khi nhìn Thụy bước đi. Lần đầu tiên Linh nhìn ngắm Thụy với cái đầu không một chút “thù hận”, hóa ra Thụy không hề đáng ghét. Linh đã nghĩ Thụy sẽ nhân cơ hội này mà dạy Linh một bài học, cho hết cái thói ngông nghênh, nhưng từ đầu đến cuối Thụy không hề trách móc Linh.

*

Quân ngồi hàng nước bên đường chờ Thụy về, anh đã ngồi gần ba giờ đồng hồ, cuối cùng cũng thấy Thụy về. Không phải Quân nghi ngờ Thụy, nếu quá 12 giờ không thấy Thụy về Quân sẽ rất lo. Có đôi khi Quân sợ Thụy tham công tiếc việc quá, có đôi khi Quân sợ Thụy mãi mê vui vẻ bạn bè, say xỉn không nhớ nổi gì. Hôm nay Thụy không đi xe, một người thanh niên lạ đưa Thụy về. Bạn Thụy hầu hết Quân đều biết, người này lần đầu tiên Quân nhìn thấy, nhìn qua cũng biết không phải hạng tầm thường, chắc chắn xuất thân từ con nhà khá giả. Mỗi lần thấy Thụy đi cạnh một người đàn ông như vậy, lòng Quân lại có cảm giác bất an lo lắng. Quân lấy điện thoại gọi Thụy.

- Em về nhà chưa?

- Em vừa về rồi, em đói muốn chết chưa ăn gì, cố nhịn để về ăn đồ của bảo mẫu đẹp trai yêu thương nhất quả đất nấu cho em ăn.

Quân cười, cái cười đầy yêu thương nuông chiều, dù Thụy không nhìn thấy.

- Ừ nhưng nhớ cho vào lò vi sóng rồi hãy ăn nhé!

- Vâng em biết rồi bảo mẫu của em, em đi tắm rồi sẽ ăn.

- Em không hỏi anh đang ở đâu sao?

- Sao phải hỏi giờ này chắc chắn anh lại đang cafe gầm cầu cùng mấy chàng họa sĩ rồi.

- Em rất thông minh, Quân cố gắng che dấu sự thất vọng của mình.

- Đương nhiên! Thụy cười vang.

Quân tắt điện thoại, nổ chiếc cào cào, xả đầy khói, rồi vút đi. Bà hàng nước nhìn theo ngán ngẩm, đây không phải là lần đầu tiên cậu ta ngồi chờ cô bạn gái, chỉ chờ nhìn thấy cô ấy đi lên cầu thang rồi mới lái xe về, “Bọn trẻ thời nay yêu đương kiểu gì không biết” – Bà hàng nước ngán ngẩm lắc đầu.

*

Chuông báo thức hàng ngày còn chưa kịp reo, Thụy đã nhận được điện thoại của Linh

- Em tiện đường qua đón chị luôn nhé, đằng nào chị cũng không có xe.

- Có cần phiền phức như vậy ko, chị đi taxi cũng được.

- Em tiện đường đi qua nhà chị mà, chị dậy chưa?

- Chưa dậy cũng đã bị em đánh thức rồi.

- Vậy chị chuẩn bị đi. 30 phút nữa em qua đón chị, rồi đi ăn sáng nhé!

Thụy chưa kịp phản ứng Linh đã tắt điện thoại. Thụy uể oải vào nhà vệ sinh, tác phong chậm chạp, rồi quay trở ra đứng trước tủ quần áo. Hôm nay Thụy mặc mini juyp, áo crop top màu đỏ, bộ sưu tập giày của Thụy có 20 đôi thì cả 20 đôi là màu đỏ, chỉ có kiểu dáng là khác nhau. Thụy chọn một đôi đỏ gót nhọn mũi nhọn rồi bước ra khỏi nhà, tự tin và hưng phấn. Mùi Kenzo rất ngọt. Chắc hôm nay sẽ là một ngày may mắn.

Bước xuống cầu thang, cô đã thấy Linh đang chờ sẵn. Nếu ai không biết sẽ nghĩ họ là một cặp, bởi vì nhìn họ quả thật rất xứng đôi. Linh mặc quần jeans, đi giày thể thao màu trắng, áo phông tím trẻ trung. Linh nhìn Thụy, kỳ lạ thật, hôm nay Linh thấy Thụy quyến rũ hơn mọi người. Mái tóc xù bung rất hợp với gương mặt Thụy. Linh lắc lắc đầu, mình đang nghĩ linh tinh gì thế này. Từ hôm qua đến giờ hình ảnh Thụy xuất hiện liên tục trong đầu Linh. Sáng nay cũng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Linh lại gọi điện muốn qua đón Thụy.

- Chào buổi sáng, hôm qua em có cầu nguyện không?

- Em cầu nguyện 99 lần thì ngủ quên mất.

Linh pha trò cười hì hì, mối quan hệ của họ hình như đã tốt hơn rất nhiều, so với ngày đầu tiên gặp nhau.

- Haha, số đẹp, nhất định hôm nay mọi việc sẽ thuận lợi.

Thụy leo lên xe, Linh rờ ga, chiếc xe lao vút đi, trên người họ đều tỏa ra những hương thơm rất quyến luyến. Bà hàng nước ngán ngẩm lắc đầu, thương hại cho chàng người yêu si tình...

Cuộc điện thoại của bên Minh Chung, trưởng phòng Hành chính, đồng ý phương án 60% mặn, 40% ngọt, đương nhiên 5% giá trị hợp đồng được cắt riêng ra cho bà ấy. Mọi chuyện được xử lý nhanh chóng, Linh thở phào nhẹ nhõm, đưa cho Thụy tách cafe, Thụy ngẩng lên cười rạng rỡ.

- Cảm ơn em!

- Tối nay em muốn mời chị đi ăn được không? Chị không chỉ cứu em một cú ngã đầu tiên, mà còn dạy cho em bài học đầu tiên khi đi làm.

- Ok được thôi, nhưng 100 triệu cơ mà nhỉ, mình nên ăn cái gì đó cho xứng tầm.

- Không vấn đề gì, Bào Ngư Cua hoàng đế đều được.

- Chẹp nói lại thêm - Thụy lè lưỡi - thôi tối rồi tính, em đi xử lý nốt việc đi.

- Rõ thưa sếp!

Linh chạy đi, Thụy cười cười nhìn theo. Thụy không phải người nhỏ nhen, thù lâu nhớ dai. Mặc dù bên ngoài tỏ ra lạnh lùng, nhưng Thụy luôn lặng lẽ quan sát và giúp đỡ Linh, vì Linh là con của thầy giáo cũng là ân nhân của Thụy. Tuy bằng tuổi cô, nhưng Thụy thấy Linh giống hệt em trai Thụy ở nhà, nó cũng tên Linh, trùng hợp thật. Nghĩ đến đây, Thụy có cảm giác thân thiết với Linh hơn một chút. Thụy nhắn tin cho Quân nói tối nay em bận đi ăn với bạn, anh “tự xử” nhé. Quân nhận được tin nhắn của Thụy, nhanh chóng nhắn lại hỏi:

- Có cần anh đón không?

- Không em tự về.

- Ok đi chơi vui vẻ, khi nào về thì nhắn cho anh.

- Vâng, hôn người yêu đẹp trai của em, em yêu anh!

Quân mỉm cười, đọc đi đọc lại tin nhắn mấy chục lần. Thụy luôn dành cho Quân những điều bất ngờ ngọt ngào như thế. Không phải lúc nào Thụy cũng thể hiện tình cảm dạt dào với Quân, nhưng vào những thời điểm bất ngờ nào đó, Thụy luôn có những hành động đáng yêu và lãng mạn như vậy. Có lẽ chính vì thế Quân càng yêu Thụy hơn.

Linh hẹn Thụy 8 giờ, Linh sẽ qua nhà đón Thụy. Thụy không phản đối, trong mắt Thụy, Linh giống như em trai cô thôi. Đúng 8 giờ Linh đến đón Thụy, vì nghĩ đi ăn uống vỉa hè bình thường nên Thụy chọn quần sooc jean cạp cao, một chiếc áo GAP free size, style quần biến mất, và đi một đôi tông xỏ ngón màu đỏ.

Nhưng điều Thụy không ngờ tới là Linh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, có nẹp cổ khuy màu đen, mặc quần âu màu đen và đi một đôi giày da, so với hình ảnh trẻ trung hàng ngày, thì hôm nay Linh hoàn toàn lột xác, lịch lãm trong hình ảnh một người đàn ông trưởng thành. Linh cũng không đi xe máy như mọi ngày mà lái một chiếc xe ô tô, Thụy không hiểu rõ về xe cộ lắm, nhưng chắc chắn, chiếc xe có giá không thấp:

- Cái gì thế này? - Thụy trợn mắt nhìn Linh rồi nhìn chiếc xe.
- Thì là đi ăn bào ngư và cua hoàng đế. - Linh nháy mắt cười.
- Em điên à? Chúng ta đi ăn uống vỉa hè thôi.
- Nhưng em đặt bàn rồi, em có thể hội viên ở đó, chị đừng làm em mất mặt chứ, em không thể hủy bàn được nữa.
- Trời ơi, thế thì chờ chị lên thay đồ đã, Thụy định xoay người lên nhà thay đồ, Linh đã giữ tay Thụy kéo lại.
- Không sao chị rất đẹp.
- Đẹp con khỉ ấy, em nhìn hai đứa xem, ông miền ta bà miền Tây thế này hả?
- Hahaha. Thế càng gây sự chú ý, chị lên xe đi.

Thụy không biết nói gì, đành lên xe, Linh đóng cửa xe rồi quay vào vị trí lái. Chiếc xe thu hút những người dân xung quanh vì không những nó nổi bật mà biển số xe cũng không xoàng, bà hàng nước càng lắc đầu ngao ngán...

Chiếc xe dừng lại ở nhà hàng Louis - nhà hàng xa xỉ bậc nhất Hà Nội, Thụy kéo áo Linh to nhỏ: “Em ơi, thôi em hủy bàn đi, em đừng bắt chị mặc thế này vào những nơi thế này được không?”.

Linh tự nhiên khoác vai Thụy:

- Chị rất nổi bật, tin em đi.

Thụy chẳng còn cách nào khác, đành bước vào theo Linh. Họ vừa cười vừa nói chuyện vui vẻ, không hề chú ý có một người đang nhìn theo...

Quân lặng người, không tin nổi vào mắt mình nữa. Bạn mà Thụy hẹn là đây sao? Họ là bạn gì của nhau mà ngẫu nhiên như vậy? Tối hôm qua đưa nhau về, hôm nay đến Louis ăn tối, nơi chỉ dành cho những cặp tình nhân xa xỉ nhất Hà Nội. Quân nhận được một hợp đồng vẽ tranh theo đơn đặt hàng của nhà hàng, đến đây không ngờ lại nhìn thấy hình ảnh này. Quân chưa từng nghi ngờ vào tình yêu của Thụy, dù Thụy không bao giờ thể hiện tình yêu cuồng nhiệt với Quân, nhưng Thụy chưa bao giờ làm gì khiến Quân phải nghi ngờ.

Quân rút điện thoại nhắn tin cho Thụy:

- Em đi ăn với bạn có vui không?

- Rất vui, lâu lắm rồi em mới lại được thưởng thức món của hoàng đế.

Của hoàng đế ư? Cái món xa xỉ ấy Quân còn chưa bao giờ dám nghĩ tới, Quân biết Thụy thì khác, Thụy làm trong ngành truyền thông, quen biết nhiều, mối quan hệ rộng, Thụy cũng thường hay lui tới những nơi dành cho giới thượng lưu, nhưng khi ở cạnh Quân, Thụy không màu mè, không đòi hỏi, thậm chí rất sòng phẳng. Tự nhiên Quân thấy chạnh lòng vì điều đó.

Quân đi lòng vòng quanh Hà Nội, đi vô thức, không biết nghĩ gì, nhưng theo thói quen, xe lại dừng trước hàng nước đối diện cổng

khu tập thể. Bà hàng nước thấy Quân thì nhanh mồm nhanh miệng kể:

- Cô bạn cậu vừa đi rồi, đi với một anh chàng, cao to đẹp trai lắm, cái xe ô tô cũng phải đến vài tỉ, giàu thật.

Quân cười, nụ cười không biết mỉa mai hay là đau khổ, nếu là mỉa mai thì là anh tự mỉa mai cho chính mình.

- Sáng nay họ cũng đưa đón nhau đi làm. Con gái thời nay thật đúng là thực dụng quá, thời của chúng tôi ngày xưa, khi đã có người yêu thì đổ mà dám đứng cạnh anh khác.

Quân không muốn nghe, hay đúng hơn là không thể tiếp tục nghe. Anh rít một hơi thuốc dài, rồi lên xe. Cái xe đạp mất năm phút mới nổ được máy rồi lao đi trong màn đêm.

Chương 4

giờ đêm, Thụy đang bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Chợt nghe tiếng
I 2 tiếng chuông cửa inh ỏi vang lên, Thụy giật mình, giờ này làm gì
có ai gọi cửa mình. Thụy có người yêu, nhưng Thụy có quy tắc
của mình, tuyệt đối không dẫn bạn trai về nhà qua đêm. Tim Thụy
bắt đầu run lên sợ hãi, tiếng chuông cửa tiếp tục vang lên liên hồi.
Thụy bật điện sáng choang nhà, bước chân nhẹ nhàng, cách hai lớp
cửa, giọng rất dè chừng lên tiếng.

- Ai đấy?

- Anh đây!

Thụy nhìn qua khe cửa là Quân, có vẻ Quân đã say. Cô vội mở
cửa, cửa chưa kịp mở hết Quân đã ập vào nhà, lao đến ôm Thụy, hôn
tối tấp lên mặt Thụy, mùi rượu tỏa ra nồng nặc.

- Anh sao thế, anh uống ở đâu không về nhà, còn qua đây làm gì?

- Đó là câu em nên hỏi người yêu em sao?

Quân hôm nay rất lạ, chưa bao giờ anh dùng cái giọng này nói với Thụy, Thụy đỡ Quân vào giường.

- Anh nằm im đi, em đi khóa cửa đã.

Thụy trở ra khóa cửa lại, quay vào phòng, Quân vẫn nằm đó, nhìn trần trần lên trần nhà. Thụy đưa tay xoa xoa lên mặt Quân:

- Sao hôm nay có chuyện gì anh lại uống nhiều thế này, nói em nghe đi.

Quân giữ chặt tay Thụy, hôn hít hà, như thể sợ bỏ tay ra Thụy sẽ biến mất.

- Anh yêu em, rất sợ mất em.

- Anh hôm nay sao thế, sao tự nhiên nói mấy lời lẽ này?

Quân ngồi dậy, ôm mặt Thụy, nhìn chăm chăm vào mắt Thụy. Mắt Thụy vẫn mở to nhìn anh, không chút bối rối, không chút sợ hãi. Thụy luôn tự tin như thế. Lúc này Quân chỉ muốn làm gì đó để đôi mắt kia khép lại, đôi mắt khép lại vì thuần phục. Quân đặt lên môi Thụy một nụ hôn.

Thụy không có vẻ cự tuyệt, nhưng vẻ mặt cũng không có biểu lộ cảm xúc hạnh phúc, cô đơn thuần dửng dưng đón nhận nụ hôn của Quân, giống như một đứa trẻ con người lớn dứt cho ăn thì ăn. Mắt Thụy vẫn mở, Quân không thể chịu được cảm giác ấy. Thụy mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, Quân đang sẵn có men rượu trong người, đêm nay Quân không muốn kiểm soát bản năng đàn ông của mình, như bao nhiêu lần trước nữa. Quân giữ chặt mặt Thụy, hôn tới tấp lên môi Thụy. Nụ hôn mạnh bạo của Quân làm Thụy bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng bắt kịp.

- Thụy!

Quân tiến ngày một sâu hơn vào hơi thở của Thụy. Bàn tay bắt đầu đưa lên cặp đùi thon dài của Thụy, Thụy mặc váy voan lụa, chiếc váy mềm mại, như đôi chân Thụy. Quân siết chặt hơn, đẩy Thụy nằm xuống giường, người đè sát lên Thụy, tiếp tục hôn triền miên, nụ hôn được Quân đẩy lui dần xuống cổ. Thụy cảm nhận được người Quân đang bốc cháy, Thụy biết hôm nay Quân đang không được tỉnh táo lắm vì men rượu trong người, có lẽ Quân không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa. Thụy nhanh chóng lấy lại lí trí, và cân bằng cảm xúc của bản thân, Thụy giữ bàn tay Quân khẽ kêu lên:

- Anh dừng lại đi.

Quân hiểu Thụy muốn nhắc nhở Quân điều gì. Họ yêu nhau đã lâu, tuy là người phụ nữ rất hiện đại, nhưng Thụy chưa bao giờ đồng ý để họ đi quá giới hạn. Mỗi khi Quân có hành động quá đà, Thụy sẽ nhanh chóng phản ứng buộc Quân phải dừng lại. Vì yêu và tôn trọng Thụy, nên Quân không bao giờ nài ép, anh muốn chờ đến khi nào Thụy thực sự sẵn sàng tin tưởng anh. Nhưng hôm nay Quân quyết không nhượng bộ, vì Quân thật sự một lần muốn thắng Thụy. Bàn tay Quân dừng lại một giây sau, đó anh tiếp tục. Quân đẩy tay kéo tuột áo lót của Thụy, hành động có phần thô bạo. Thụy bị bất ngờ trước hành động này của Quân, Thụy cố gắng đẩy người anh ra nhưng cơ thể Quân quá nặng, hơn nữa anh cố tình đè chặt Thụy, nên Thụy thất bại trong việc dùng sức với Quân. Khi không mặc áo ngực, phần ngực trắng muốt, đẹp dễ hiện ra trước mặt Quân. Quân hoàn toàn mất cân bằng, anh bắt đầu hôn như điên dại lên người Thụy. Đây là lần đầu tiên Quân được gần gũi Thụy như vậy.

Thụy cũng bắt đầu run rẩy. Mặc dù đã 27 tuổi, nhưng Thụy vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện này, bởi Thụy sợ hãi. Thụy luôn có quá nhiều thứ để lo sợ, Thụy bấu chặt tay để buộc mình phải tỉnh táo, Thụy nắm tóc kéo giật Quân lại. Quân bất ngờ vì hành động của Thụy, cái hành động này chẳng khác nào xỉ nhục Quân, chẳng khác nào Thụy coi anh là một tên háo sắc đang cố hãm hiếp cô. Trong phút chốc cảm xúc hoàn toàn tan biến, Quân ngậy người nhìn Thụy rồi không nói không rằng xốc áo đứng dậy. Thụy nằm im tro tro,

không biết nên nói gì lúc này. Quả thật Quân vừa làm Thụy sợ hãi, Thụy cũng không tin nổi mình vừa vượt qua được cơn cuồng điên này. Bản thân cô cũng có ham muốn làm điều đó, nhưng lí trí của Thụy thì lại không cho phép mình làm như vậy. Có lẽ nếu Quân không chịu dừng lại, thì ngày hôm nay Thụy cũng sẽ buông xuôi. Nhưng cuối cùng vẫn là lí trí của Thụy chiến thắng.

Quân yên lặng hồi lâu rồi khẽ nói:

- Anh xin lỗi...

Thụy trấn tĩnh, tiến đến ôm Quân từ đằng sau:

- Anh, em biết anh vì em đã chịu đựng và khó xử rất nhiều. Em xin lỗi, nhưng anh cho em thời gian có được không?

- Tại sao em cần thời gian? Em thừa hiểu anh yêu em đến mức độ nào mà.

- Em biết anh rất yêu em, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm được, nhớ đâu chúng ta để xảy ra có em bé thì sao?

- Vẫn là những lý do này để nguy biện, thực ra em không hề yêu anh có phải không?

- Em đã nói bao nhiêu lần rồi, tại sao anh không tin em?

- Được, vậy nếu em có thai thì sao chứ? Anh sẽ cưới em, anh còn đang mong có thể cưới em đấy, chúng ta đều không còn trẻ nữa, để phải sợ hãi điều đó.

- Em chưa sẵn sàng cho hôn nhân, ngay từ đầu em đã nói với anh rồi. Yêu em thì yêu, nhưng anh đừng thúc ép em chuyện cưới xin.

- Vậy đến khi nào em mới sẵn sàng, có phải em sợ anh quá nghèo, không thể lo nổi cho em?

- Anh sao thế? Chúng ta mới chỉ yêu nhau chưa đầy 1 năm, anh nghĩ là thời gian quá nhiều sao?

- Được! Vậy em cần bao nhiêu thời gian?

- Em không muốn đề cập việc này nữa. Muộn rồi, anh ngủ lại đây đi, vẫn còn một cái chiếu nhỏ, anh nằm dưới sàn nhà đi.

Thụ không bao giờ muốn đề cập đến chuyện kết hôn. Bao nhiêu mối tình trước đây của Thụ, cũng đều bất đồng quan điểm về chuyện này mà tan vỡ.

- Không cần, anh về đây!

Quân không nén nổi sự giận dữ, đây là lần đầu tiên anh cáu với Thụ.

- Anh không thể về lúc này được, anh vẫn đang say.

- Em nghĩ là anh say nên mới làm ra mấy chuyện này hả?

- Anh đừng trợn mắt quát em, anh muốn về thì về đi. Giọng Thụ cũng rất bức tức. Hôm nay cô rất bức mình với thái độ và cách cư xử của Quân.

Quân nhìn Thụ, bước chân ra về, không nói lời nào.

Quân đi rồi, Thụ ôm mặt khóc. Thụ cũng là đàn bà, cô không phải người vô cảm. Nhưng Thụ chưa bao giờ sẵn sàng vượt qua ranh giới với bất kỳ người đàn ông nào. Thụ không phải một đứa con gái nhút nhát khờ khạo, ngược lại, cô là mẫu phụ nữ hiện đại điển hình. Cô có thể ôm hôn một người đàn ông ngay lần gặp đầu tiên. Cô thích đi bar, thích rượu mạnh, thích hàng hiệu... nhưng Thụ vẫn là một trinh nữ. Điều đó thật mâu thuẫn, buồn cười, và cực kỳ vô lý. Ở cái thế kỉ này, bọn trẻ chỉ cần yêu nhau hôm trước, hôm sau đã đi nhà nghỉ, vậy thì tại sao một cô gái như Thụ lại sợ điều đó đến thế. Người con gái sẽ không bao giờ quên được người đàn ông “đầu tiên” của mình. Thụ không muốn cả đời phải nhớ thương, ám ảnh về một người, mà không biết chắc rằng người đó có gắn bó với mình suốt đời hay không. Hơn nữa từ bé đến lớn Thụ bị ảnh hưởng bởi nền giáo dục cổ điển của mẹ. Mẹ Thụ luôn nói, phụ nữ dù thế

nào đi chẳng nữa vẫn luôn phải biết giữ mình, một giờ vui vẻ trôi qua rất nhanh, nhưng hậu quả có khi phải gánh chịu cả đời. Chính xác là Thụy sợ hậu quả, sợ những hậu quả mà bản thân cô không lường trước được. Có thể một lúc nào đó cô cũng sẽ sẵn sàng lên giường với một người đàn ông, khi mà chính cô sẽ tự nuôi con được một mình mà không cần bất cứ ai cả. Chính xác là Thụy luôn có ý nghĩ sẽ trở thành bà mẹ đơn thân khi đủ khả năng về kinh tế, còn hiện tại thì cô chưa thể. Bình thường, Thụy yêu đương rất lãng nhãng, nhanh thích nhưng cũng rất nhanh chán. Quân cũng không phải người yêu đầu tiên của cô, Thụy đã trải qua rất nhiều mối tình, nhưng đều sớm chia tay. Tình yêu phải khiến cho cả hai người cảm thấy viên mãn và thỏa mãn. Thụy không thể đem lại cảm giác thỏa mãn cho người đàn ông của mình, cũng giống như những người đàn ông của Thụy không thể nào mang đến cho cô cảm giác tin tưởng tuyệt đối.

Có rất nhiều cái kết cho chuyện tình yêu của Thụy. Có khi, Thụy chia tay người đàn ông của mình rồi họ tiếp tục là bạn bè của nhau. Cũng có vài mối quan hệ, sau khi kết thúc thì đường ai nấy đi, họ thậm chí không bao giờ liên lạc với nhau nữa. Thụy vẫn坦然 nhiên chấp nhận tất cả những điều ấy, vì suy cho cùng Thụy chưa từng đặt niềm tin quá nhiều vào ai. Người ta càng ít tin tưởng, càng ít kỳ vọng thì càng ít tổn thương. Thụy luôn dặn mình như vậy.

Nhưng với Quân, Thụy cảm nhận, Quân khác biệt những người đàn ông trước đây của cô. Quân và Thụy yêu nhau, giữa họ chưa từng có cãi vã. Quân cũng không bao giờ ép buộc Thụy làm điều gì, dường như Quân luôn đầu hàng trước mọi quyết định của Thụy. Quân dùng một thứ tình yêu vừa tự ti vừa yếu đuối để thỏa hiệp với Thụy. Có lẽ cũng bởi vì thế nên mối quan hệ của họ mới duy trì được cho tới tận bây giờ. Một năm cho một cuộc tình thì không phải là dài, nhưng riêng đối với Thụy thì một năm, một cuộc tình - nó thực sự rất dài. Đã có lúc Thụy cũng muốn thỏa hiệp với bản thân mình, muốn tháo giày đỏ, muốn rũ bỏ tất cả những bất an, những lo lắng, những lí trí, để yêu Quân, nhưng rồi có một thứ cảm giác mơ hồ nào đó bủa vây lấy Thụy, khiến Thụy không thể làm như vậy. Cô vẫn

ngoan cố duy trì tình yêu với Quân bằng lí trí, bằng những quan điểm ích kỉ của riêng mình.

*

Kể từ buổi tối xảy ra tranh cãi, Quân hoàn toàn biến mất. Anh không nhắn tin gọi điện cho Thụy. Bình thường dù yêu nhau, nhưng họ tuyệt đối tôn trọng cuộc sống riêng tư của nhau. Có khi ba bốn ngày anh không xuất hiện, Thụy vẫn cảm thấy đó là chuyện rất bình thường, cũng không giận dỗi, không tra hỏi. Nhưng chưa bao giờ anh biến mất lâu như vậy. Thụy không biết do Quân bận việc riêng hay thử lòng kiên nhẫn của cô. Thụy lúc đầu ngoan cố không chịu gọi điện cho Quân, vì nghĩ mình chẳng làm gì có lỗi, nhưng cuối cùng cô quyết định gọi điện cho Quân trước. Thuê bao không liên lạc được. Thụy lo lắng, tiếp tục gọi, vẫn là những tín hiệu vô vọng. Thụy ngồi ngây người, yêu nhau cũng đã lâu, nhưng ngoài số của Quân, Thụy không lưu bất cứ số của ai liên quan đến anh. Có vài lần họ đi chơi chung cùng bạn của anh, cũng chỉ xã giao, không có gì quan trọng mà phải lưu số điện thoại. Thụy nghĩ xem những nơi Quân hay lui tới, Quân hay tới đâu nhỉ? Thụy lại giật mình lần nữa. Yêu nhau, họ quanh quẩn bên nhau, thi thoảng đi nhậu cùng bạn Quân, cuối tuần đi bar cùng bạn bè, rồi ai về nhà đấy ngủ. Hàng ngày Quân sẽ gọi điện hỏi Thụy đang ở đâu, đang làm gì, đã ăn gì chưa? Thụy chỉ có nghĩa vụ trả lời, gần như chưa bao giờ Thụy hỏi lại Quân đang ở đâu, hoặc đang làm gì.

Quân cũng là dân tỉnh lẻ như Thụy. Thu nhập của một họa sĩ thật bấp bênh, có tháng bán tranh được mấy nghìn đô, những lúc như vậy Quân mời bạn bè hết nhóm này nhóm kia đi ăn, rồi đầu tư mua màu vẽ... cũng không còn dư là bao. Có tháng Quân chẳng kiếm được đồng nào. Vì chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ kết hôn nên Thụy cũng không để ý quá nhiều đến điều đó. Hơn nữa, Thụy là cô gái sống độc lập, dù có người yêu nhưng Thụy vẫn tự lo cho mình mọi thứ về kinh tế. Thụy rất ghét bị phụ thuộc vào đàn ông. Những lần hẹn hò cũng không bao giờ Thụy chịu để Quân chi trả mọi khoản, Thụy luôn tìm cách “sòng phẳng”. Nay Quân trả thì hôm sau sẽ trả. Rất nhiều lần

Quân khó chịu về điều này, nhưng Thụy cảm thấy như thế vẫn là tốt hơn.

Thụy nhìn ra bên ngoài, cô nghĩ có lẽ mình phải đi tìm Quân. Ngôi nhà Quân thuê nằm biệt lập sâu trong một con ngõ nhỏ ở quận ngoại thành. Quân nói thuê nhà ở đây vừa rẻ lại vừa yên tĩnh để tập trung vẽ tranh. Từ nhà Quân qua nhà Thụy mất hơn 30 phút đi xe máy, chủ yếu là Quân qua đón Thụy, Thụy cũng không cầu nhà cậu nự gì về chỗ ở của Quân.

Thụy gõ cửa. Lúc sau một cô gái trẻ ra mở cửa. Cô ta mặc áo sơ mi trắng của Quân, lộ áo lót màu đen, bên dưới có vẻ không mặc gì, rất giống như mấy MV ca nhạc của Việt Nam, hay mấy bộ phim truyền hình vẫn xem. Thụy nhếch miệng cười, suy nghĩ: *“Sao không có kiểu nào sáng tạo hơn nhỉ!”*. Một cảm giác chán ngán coi thường dâng lên ở họng Thụy, Thụy dương bộ mặt bình thản hỏi:

- Anh Quân có nhà không?

- Ai vậy? - Quân đang cầm bảng cọ vẽ bước ra, nhìn thấy Thụy, Quân hơi khựng lại.

Thụy mỉm cười: “Hóa ra anh đang bận sáng tác, em có làm phiền anh không?”

Vẻ mặt Quân không một chút biến sắc, thậm chí lạnh lùng hơn vẻ lạnh lùng vốn có:

- Cuối cùng em cũng lo cho anh mà đi tìm anh sao?

- Em cũng hơi lo lắng, vì không gọi được cho anh.

- Hóa ra nếu bốn ngày anh không xuất hiện thì em vẫn bình thường, nhưng bảy ngày anh không xuất hiện thì em sẽ lo. - Giọng Quân đầy vẻ châm chọc.

- Anh vẫn ổn là em yên tâm rồi, em về đây.

Thụy quay người bước đi, cố gắng bình thản, cố gắng bình tĩnh. Thực ra trong lòng Thụy có trăm nghìn thứ muốn la hét, muốn tức giận, nhưng Thụy sẽ không làm thế, vì Thụy cho rằng nếu làm thế nhìn Thụy rất hèn mọn và ngu xuẩn. Trái tim đàn ông một khi không thuộc về mình nữa, có cố gắng bao nhiêu cũng thế.

Thụy tìm đến một quán bar quen thuộc. Mao's là một pub nhỏ nằm khuất góc đường Tạ Hiện. Mao's được bài trí theo phong cách truyền thống, không gian nhỏ, ấm cúng, quán mang phong cách cổ điển, với quầy bar và những chiếc ghế da. Chủ quán treo những chiếc đèn lồng nhỏ có ánh điện leo lét màu vàng nhạt, trên tường treo vô số những trống đồng, những bức tượng mặt Phật. Thụy thích nơi này vì cảm giác nó giống con người cô, Thụy vẫn hay ngồi đây một mình mỗi khi buồn, đó là những lúc Thụy trút bỏ mặt nạ, sống thật với lòng mình nhất. Lúc này Thụy thấy trống rỗng. Quân gọi điện Thụy ngập ngừng một lúc, cuối cùng cũng nghe máy.

- Em đang ở đâu?
- Em đang cafe với mấy người bạn.
- Em vẫn ổn chứ.
- Sao anh lại hỏi câu thừa thãi như thế nhỉ. Anh đang bận thì cứ làm việc đi, gặp nhau sau nhé.

Thụy tắt điện thoại, sống mũi cay, nước mắt không thể nào kiểm soát được, nghẹn ngào lăn xuống gò má. Quân và cô ta đã làm gì, họ có quan hệ gì, một tuần qua họ chỉ đóng cửa và vẽ thôi sao? Chỉ vẽ thôi sao? Có thật là vẽ thôi không? Bao nhiêu câu hỏi Thụy muốn hỏi, nhưng không thể hỏi. Thụy sợ tra hỏi sẽ càng khiến bản thân mình đáng thương hơn. Đôi khi không nhất thiết phải truy tìm sự thật đến cùng, biết rồi có lẽ sẽ càng đau khổ hơn.

Những người đến quán bar này ai cũng vui vẻ, nên việc một cô gái ngồi một mình khóc, thu hút sự hiếu kỳ của những người xung quanh. Người ngồi bên cạnh huých tay Duy Linh.

- Mày xem kìa, nhìn hoang dã không? Không hiểu sao lại khóc? Tao cá với mày là vừa bị trai đá.

Linh không tin vào mắt mình nữa, sắp của Linh đấy sao? Một người Linh chưa bao giờ nghĩ cô ấy biết buồn, chứ đừng nói là biết khóc, vậy mà lúc này cô ấy đang làm gì thế kia? Nếu bạn nhìn thấy một cô gái mảnh mai yếu đuối rơi lệ, bạn sẽ cảm thấy đau lòng, thì khi bạn nhìn thấy một cô gái mạnh mẽ rơi lệ, bạn sẽ cảm thấy hoang mang. Đó là cảm giác lúc này của Linh. Linh không biết có nên lại gần Thụy bây giờ hay không? Có lẽ Thụy rất ghét để người quen thấy bộ dạng này của mình. Người như Thụy sống bằng niềm kiêu hãnh, cũng giống như loài nhím sống bằng những chiếc gai nhọn, nhổ hết gai đi nó sẽ chết. Linh lặng lẽ ngồi quan sát. Thụy vừa khóc vừa uống, khóc không thành tiếng nhưng nước mắt tuôn rơi rất nhiều, thì thoảng cô lại đưa tay lên xoa mũi. Tửu lượng của cô ấy không thường, lúc đầu thì từng ly từng ly, một lúc sau đã thấy cả chai Tequila được phụ vụ mang đến đặt trước mặt cô ta, có vẻ như cô ta là khách quen của quán này, và chỉ dùng duy nhất một loại đồ uống. Linh tự hỏi liệu cô ta có say không? Nhưng Thụy không say, khi chai Tequila đã vơi đi một nửa, Thụy gọi phục vụ đến tính tiền. Mới chỉ ít phút trước, một mình cô độc trong góc, thì giờ cô ta bước ra ngoài với điệu bộ nghênh ngang kiêu ngạo như thường ngày. Cô ta có lẽ là loại phụ nữ đa nhân cách. Thực ra, Linh đã không còn thấy ghét Thụy nữa. Từ sau lần Thụy xử lý giúp Linh vụ công ty Minh Chung, quan hệ của họ đã tốt hơn, nhưng chưa phải thân thiết. Linh đành coi như không quen biết Thụy lúc này. Bằng linh cảm của mình Linh cho rằng mình cần phải làm như vậy.

*

Thụy đến công ty vẫn vờ vẻ mặt như mọi ngày. Linh cố quan sát xem có nét gì đó khác không? Thụy bắt gặp ánh mắt lén lút của Linh nhìn mình, Thụy nhắn tin cho Linh: “Em ra ngoài gặp chị một lát được không?”, Linh xác nhận: “Ok”.

- Chị biết em đang tò mò thắc mắc, cố tìm xem mặt chị hôm nay có gì khác không?

- Hà? Cái gì?

Linh giật mình, mặc dù Thụy nói đúng nhưng Linh cũng không nghĩ là Thụy lại đoán được tâm địa người khác giỏi như vậy.

- Hôm qua ở Mao's, em đã nhìn thấy chị phải không? Nhưng cảm ơn em vì đã tỏ ra không biết chị lúc ấy.

- Hóa ra chị cũng biết sao?

- Chị dù khóc cũng biết có những ai đang quan sát mình, đó là chuyện riêng thôi, đừng bận tâm.

Linh không còn biết nói gì nữa, đành im lặng.

Thụy ngồi vào bàn làm việc, chăm chú xử lý tất cả công việc một cách chính xác nhất, nói Thụy là một người “máu lạnh” cũng đúng. Dù mới ra trường được hai năm, nhưng kinh nghiệm sáu năm đi làm đã rèn cho Thụy được đức tính không để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc, không để công việc ảnh hưởng đến chuyện riêng.

Mọi người ra về hết Thụy vẫn ngồi lại, ngẩng đầu lên đã 7 giờ tối, điện thoại vẫn yên tĩnh như vậy. Bình thường giờ này Quân luôn nhắn tin hỏi Thụy đã về nhà chưa? Thụy tắt máy tính, đứng dậy ra về. Bác bảo vệ mở cổng hỏi:

- Hôm nay cháu về muộn thế?

- Dạ vâng, độc thân tự do mà bác.

- 27 tuổi rồi chứ không ít gì đâu, con gái bác bằng tuổi cháu mà mới sinh con rồi đấy, mau lấy chồng đi.

Thụy cười, phụ nữ 27 tuổi nếu chưa lấy chồng, thì đây sẽ là câu được nghe đi nghe lại nhiều nhất. “Chồng” quý giá đến mức độ nào mà ai cũng bảo lấy, cái động từ “lấy” nghe nó cũng nặng nề làm sao,

tại sao người ta không mấy khi nói “Cưới chồng đi!” mà lại hay nói “Lấy chồng đi!” nhỉ?

Thụ chạy xe một mình trên đường. Giờ làm gì tiếp nhỉ? Ghé vào một nhà hàng ăn nhanh, ăn tối rồi về đi ngủ? Hay gọi cho mấy đứa bạn độc thân đi chơi? Thụ có một danh sách khá dài các chiến hữu, gọi lúc nào cũng có, vì thế nên Thụ không bao giờ thấy cô đơn. Đây cũng không phải lần đầu tiên Thụ yêu, không phải lần đầu tiên cãi nhau, hay gặp vấn đề với yêu đương. Nhưng Quân là người đàn ông khác biệt so với những người đàn ông trước đó. Có thể nói, Quân cũng là người yêu lâu nhất của Thụ. Họ yêu nhau một năm, nhưng chưa bao giờ họ cãi nhau. Ngay cả đến giận nhau cũng chưa từng, bởi vì Quân luôn yêu chiều, luôn đầu hàng trước mọi quyết định của Thụ. Lần này họ cũng đâu có cãi nhau... Đang suy nghĩ, thì điện thoại reo, Thụ đoán chừng là Quân gọi, nhưng là Duy Linh.

- Alo!

- Chị có rảnh không, em mời chị đi cafe được không?

- Có việc gì thế?

- Chẳng có việc gì cả, tự nhiên nghĩ đến chị thì rủ thôi.

- Có phải định đi an ủi chị không?

- Em biết chị buồn cái gì mà an ủi, chỉ muốn rủ chị đi chơi thôi.

Thụ suy nghĩ một thoáng rồi cũng đồng ý.

Hai người tới quán cafe nằm ở góc Cửa Nam, quán có một giàn dây leo màu xanh phủ kín bên ngoài, khiến người ta có cảm giác như đi lạc vào một khu vực vườn nào đó. Không treo bảng đi nhẹ nói nhỏ nhưng khách đến quán đều muốn trân trọng sự yên tĩnh, thanh bình của quán, giữa phố phường tấp nập, không dễ để tìm được một chỗ như nơi này.

Thụy châm thuốc, hít một hơi nhẹ, khói thuốc từ từ phả ra che lấp đi phần nào gương mặt Thụy - gương mặt vô định không hiểu cô đang vui hay buồn. Linh khá ngạc nhiên khi thấy Thụy hút thuốc, cậu định hỏi điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Người ta nói đàn ông hút thuốc để tập trung hơn, để lấy thêm sự tự tin. Còn phụ nữ hút thuốc để trải nỗi buồn và tiếp thêm cho mình sự mạnh mẽ. Nhưng ở Thụy, Linh chỉ thấy sự cô đơn, vẫn đáng vẻ cô đơn khiến Linh có cảm giác xót lòng như lần thấy cô ngồi ở Mao's.

- Chị rất thích ngồi đây, để nhìn xuống dưới dòng người đang tắc nghẽn, chen chúc, vội vã, để chị vui vì thấy mình hạnh phúc nhàn hạ hơn nhiều người.

- Sao chị lại có suy nghĩ ích kỉ như thế được nhỉ?

Linh cười cười trêu Thụy.

- Ừ thì thỉnh thoảng cũng cố mà kiếm ra một vài lí do để mà vui, để mà yêu cuộc đời chứ sao.

- Có thể cho em biết chị đang buồn vì chuyện gì được không.

Linh lên tiếng, nhưng không liên quan gì đến chủ đề Thụy đang nói.

- Đã bảo là không phải hẹn chị đi café để an ủi chị mà, sao lại hỏi chị chuyện này.

Ừ nhỉ? Tại sao Linh lại tò mò vào chuyện của người khác như thế, nhất là với Thụy. Giữa hai người mới chỉ dừng lại ở quan hệ đồng nghiệp thôi mà.

- À thì em tò mò nên hỏi thôi. Quả thật em rất ngạc nhiên khi nhìn thấy chị khóc. Trước đây em còn tưởng chị không có tuyến lệ cơ đấy!

Linh cố gắng nói mấy lời trêu chọc Thụy để xua tan đi sự bối rối ngay chính trong tâm trạng của mình lúc này. Nhưng bỗng dưng

Thụy im lặng, không tỏ vẻ muốn cự nự lại với Linh về điều đó, thấy thế Linh lại tiếp tục lên tiếng, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn:

- Chị cãi nhau với bạn trai à?

- Bọn chị chưa bao giờ cãi nhau. - Thụy lãnh đạm trả lời, giọng Thụy không thể hiện thái độ vui hay buồn.

- Yên ảm vậy sao? Những tình yêu yên ảm sẽ chết trong yên ảm, đến nỗi người trong cuộc cũng chẳng hiểu vì sao nó chết.

- Có vẻ như em là triết gia tình yêu ấy nhỉ?

- Không, mà em nghe sách báo nói vậy.

- Em có tình yêu yên ảm nào chưa?

- Chưa, tình yêu của em lúc nào cũng ồn ào và tan nát rất sớm.

- Sao lại thế?

- Chẳng biết! Cứ thấy nhàn nhạt, thấy nhàn nhạt thì hay gây sự cãi nhau, cãi nhau nhiều thì sẽ chia tay.

- Tất cả đều luôn luôn kết thúc như vậy à?

- Ừ, lúc nào cũng thế, yêu rất nhiều người rồi, nhưng chưa yêu ai quá lâu. Mà chị có cảm thấy mệt mỗi khi đeo mặt nạ không?

Linh thẳng thắn hỏi một câu, có thể không lịch sự lắm, nhưng Thụy không phiền lòng vì điều đó.

- Chị không biết mặt của chị, góc nào là mặt nạ. Chị nghĩ mỗi người có một cách hành xử khác nhau. Không phải khi ai buồn cũng phải tung hô cho cả thế giới biết mình đang buồn. Khi buồn chị cũng khóc, nhưng không có nghĩa là phải để cho tất cả mọi người thấy mình đang khóc.

- Nhưng ít nhất cũng nên cho người cần biết được biết.

- Ý em nói là bạn trai chị ấy hả?

- Ừ.

- Càng bạn trai thì càng không được, họ biết để làm gì, để họ sẽ đau lòng, để họ sẽ yêu chị hơn sao? Thế thì là họ đang thương hại mình thì đúng hơn.

- Chị luôn nghĩ như vậy sao?

- Ừ.

Người mạnh mẽ là người dám thoải mái thể hiện cảm xúc của riêng mình, vui thì cười, buồn thì khóc. Còn kiểu như Thụy thì không thể xem là mạnh mẽ được, cứ ra vẻ cứng rắn, nhưng thực ra rất hèn nhát. Nghĩ thầm trong bụng như vậy nhưng Linh không nói ra. Thụy rất bảo thủ và cố chấp, cô ấy sẽ chẳng chịu thừa nhận sự hèn nhát trong con người mình đâu.

*

Thụy mở điện thoại, một loạt tin nhắn chúc mừng 20/10 đều là tin nhắn của các ngân hàng, của tổng đài, của mấy shop quần áo, nhà hàng... những nơi Thụy có thẻ VIP... Tuyệt nhiên không thấy tin nhắn của Quân. Thụy đi đi lại lại màn hình điện thoại, có vẻ như muốn gọi một cuộc điện thoại nhưng rốt cuộc vẫn không gọi. Thụy xách túi bước ra đường, vẫy taxi. Hôm nay Thụy không đi xe máy, vì dự định tan làm sẽ ghé một bar nào đó ngồi.

- Sếp!

Thụy ngẩng lên, Linh đang đứng bên kia đường vẫy vẫy, Thụy cũng vẫy vẫy tay cất giọng to để Linh nghe thấy:

- Sao em còn chưa về à?

Linh nhanh chóng băng qua đường, đi nhanh về phía Thụy:

- Em chờ chị!

Thụy ngạc nhiên: “Sao lại chờ chị?”

- Em thấy dưới nhà xe hôm nay không có xe của chị. Em đoán chị đi taxi.

- Ừ thì sao?

- Rủ chị đi bar uống chút gì đó. Ngày hôm nay em không có bạn gái, chị thì bị bạn trai đá. Xem ra chúng ta cùng có chút thảm như nhau.

Thụy nhăn mặt tỏ vẻ không đồng tình:

- Chị bị bạn trai đá bao giờ? Em đừng có mà gở mồm.

- Haha. Không bị đá thì sao giờ này chị còn ở đây?

Linh vừa cười vừa nói, giọng điệu rất trẻ con, có phần hả hê, nhưng Thụy không thấy giận, mà cũng hòa vào cười theo.

- Ừ thì cũng có khác gì đâu, hiện tại là đang bị đá tạm thời. Thôi được, hôm nay để chị mời.

- Thôi đi, em là đàn ông con trai đấy! Hôm nay chị thích đi bar nào, dù là xa xỉ nhất em cũng sẵn sàng chiều lòng người phụ nữ quyền lực này.

Linh nắm tay Thụy kéo đi, giống như một hành động vô thức vậy, họ nắm tay nhau, một cách tự nhiên như thế. Đường xá ngày lễ tết rất đông, xe nối tiếp xe, họ đi rất chậm, từng bước dè dặt qua đường.

Trong xe Linh mở bản nhạc “It’s Not Goodbye”. Có lẽ cũng chỉ là vô tình Linh mở bài này, nhưng đây cũng chính là bài hát Thụy thích nhất, và không hiểu tại sao cô chỉ thích nghe nó vào mùa đông. “*Until the day let you go, until we say our next, hello, it’s not goodbye, till I see you again, I’ll be right here remembering when, and if time is on uor side*” giọng Laura da diết. Thụy ngồi dựa sát vào cửa kính, không xoay người lại, mặt cô hờ hững nhìn ra đường. Dù là ngày tôn vinh

phụ nữ, nhưng dường như 20/10 chỉ dành cho những cô gái đang được yêu. Những cô gái không có người yêu, hoặc không có ai theo đuổi, thường rất oán giận những ngày lễ như thế này. Họ cảm thấy tủi thân, và luôn ám ảnh mọi người đang nhìn họ bằng ánh mắt thương hại. Ngoài đường cũng chủ yếu là các cặp tình nhân họ đang ríu rít nói chuyện, mặt ai cũng rạng rỡ hạnh phúc, có lẽ đêm nay nhà nghỉ sẽ cháy phòng. Thụy luôn có những ý nghĩ mỉa mai và tẻ nhạt như thế trong đầu. Thụy bị chú ý bởi một đôi trai gái đi trên đường. Chàng trai một tay chạy xe, một tay vòng qua lưng đặt lên đùi cô bạn gái vừa đi vừa tủm tỉm cười mãn nguyện. Cô gái ngồi sau ôm một bó hoa, được gói bằng loại giấy màu hồng hồng xanh xanh. Thụy đánh giá bó hoa này không quá 50 nghìn, nhưng cô gái kia lại nâng niu trân trọng, ôm khư khư giống như đang ôm một viên kim cương. Có thể họ sẽ cùng nhau đến một công viên nào đó, chỉ ngồi ghế đá và dựa đầu vào nhau, rồi hôn nhau say đắm ngấu ngiến không cần biết có ai xung quanh. Thụy chưa từng trải qua cảm giác như vậy, không phải vì cô không thích, mà hình như những người đàn ông từng đến với Thụy họ đều mặc định rằng không thể yêu Thụy theo cách đó. Buồn cười thật! Họ chưa từng thử, nhưng họ lại mặc định, và họ luôn cho rằng họ đúng. Cũng giống như việc, tất cả mọi người nhìn vào Thụy đều nói rằng cô là loại đàn bà buông thả quá dễ dãi với đàn ông, có thể nhanh chóng yêu đương và lên giường với bất kỳ người đàn ông nào. Rất nhiều lần Thụy đi qua hàng nước, bà bán hàng luôn nguyền Thụy và nói đủ to để Thụy nghe thấy: *“Nhiều đứa con gái thời nay chỉ giả danh trí thức, chứ còn chả kém hạng cave là mấy”*. Những lúc như vậy Thụy đều thấy bà ta thật đáng thương, bà ta chỉ giống như một con ếch, cả đời ngồi ở ngõ đó, soi ngắm mỗi người đi qua, tự cho mình cái quyền áp đặt người này thế nào, người kia ra sao.

Linh lén lút quan sát Thụy. Thật ra không thể nói Thụy là người phụ nữ yếu đuối, nhưng cô ấy có phải là người mạnh mẽ hay không, thì Linh cũng không dám chắc. Bởi vì những lúc như thế này, Linh cảm thấy Thụy mong manh và cô độc lắm.

- Đừng nhìn chị nữa!

- Hả?

- Thì chị bảo em đừng lén lút nhìn rồi suy đoán chị đang nghĩ gì nữa. Chị chẳng nghĩ gì đâu, nhưng không có hứng thú muốn cười thôi.

Linh đã bị Thụy nhìn thấy tâm can của mình, đành chữa ngượng bằng cách hỏi Thụy:

- Mà mình phải đi ăn gì đã chứ nhỉ?

- Ừ ăn gì cũng được, tùy em chọn.

- Chị có thích ăn đồ Sing không? Em biết có một nhà hàng Sing đồ ăn rất được.

- Chị là ngư ư ư ư (*), đồ Sing đồ Pháp đồ Mỹ hay đồ Việt thì chị đều thấy như nhau, chỉ cần đừng là mắm tôm thì thứ gì chị cũng ăn được.

- Tại sao chị lại kỳ thị một món gia vị truyền thống có một không hai của dân tộc mình như vậy?

- Chẳng biết, chắc là do không thích cái mùi của nó thôi.

- Vậy mình đi ăn đồ Sing nhé.

Nhà hàng Sing mà Linh nói, nằm sát ngay cạnh trung tâm thương mại, vừa bước xuống xe, Thụy đã sáng rực mắt bởi tấm biển sale của nhà hàng Charles & Keith, Thụy ngoắc ngoắc tay Linh:

- Em cứ vào gọi đồ trước đi, chị vào đây một lát rồi chị ra.

Thụy chỉ vào cửa hàng của Charles & Keith. Linh lắc đầu, dù đây là vấn đề rất cũ nhưng trải qua nhiều thế kỉ và dù đã học cách chấp nhận, thì đàn ông vẫn không giải thích được, vì sao phụ nữ lại có sở thích điên cuồng với mua sắm như thế, cho dù cô ta đang buồn đến mấy thì cũng không thể từ bỏ được căn bệnh cố hữu này.

- Chị định mua gì?

- Hôm trước chị nhìn thấy một đôi giày đỏ rất đẹp, nhưng đắt quá chị tiếc tiền không mua, hôm nay hi vọng nó sale.

- Được, vậy để em đi cùng chị.

Thụy không phản đối. Họ cũng sánh bước đi vào, Thụy nhanh chóng tiến đến khu vực trưng bày giày. Mắt cô sáng rực lên khi thấy một đôi sandal màu đỏ, có một vòng dây quấn ôm sát lên chân. Đôi sandal này không thể nào dành chung cho tất cả mọi phụ nữ, chỉ có những người phụ nữ thực sự cá tính và luôn thích một phong cách nổi bật mới dám lựa chọn nó. Thụy ngồi xuống xỏ chân vào đôi sandal, có vẻ như nó được làm ra để dành riêng cho Thụy, cũng giống như đôi giày thủy tinh chỉ dành cho công chúa. Thụy không suy nghĩ nhiều, đưa thẻ tín dụng cho nhân viên:

- Em thanh toán đôi này cho chị?

Linh đã từng đi mua sắm cùng mẹ, cùng những cô bạn gái trước đây. Họ đều có đặc điểm chung là trước khi quyết định mua một món đồ nào, họ đều nhìn lên rồi nhìn xuống, nhìn đến từng mili chi tiết nhỏ nhất, dù đã rất hoàn hảo rồi. Và ngay cả khi họ biết chắc chắn họ sẽ mua nó, nhưng họ cũng phải đắn đo rất lâu mới quyết định móc ví ra thanh toán món hàng. Đó chính là đặc tính bẩm sinh và thói quen lưỡng lự của phần lớn phụ nữ. Thụy thì hoàn toàn khác, có vẻ như cô chỉ cần cảm thấy thích là đã quyết định ngay, không cần soi xét quá nhiều. Điều này nói lên một phần tính cách của Thụy, khi người ta càng nhanh chóng quyết định lựa chọn, tức là người ta không tính toán đến những điều quá xa xôi, và cũng không có quá nhiều kỳ vọng vào nó, chỉ cần trước mắt, cảm giác thấy thích là được. Những người phụ nữ như vậy luôn đầy sức lôi cuốn với đàn ông, nhưng ngược lại cũng dễ khiến đàn ông có cảm giác thiếu an toàn, và mất tự tin khi ở bên cạnh.

Linh hỏi Thụy:

- Đây là đôi lần trước chị thích sao?

- Không phải.

- Thế sao chị không thử lại đôi lần trước, chẳng phải chị rất thích nó còn gì.

- Nhưng chị cũng thích đôi này, chị quyết định lấy luôn. Nếu chị mà thử cả đôi kia thì chị sẽ bị phân vân, cân nhắc giữa hai đôi. Chị ghét phải lựa chọn. Đôi lần trước chị thích rồi nhưng lại không lấy, hôm nay chị lại nhìn thấy đôi này vậy coi như chị và đôi này có nhân duyên với nhau hơn.

Thụy giải thích loằng ngoằng xong rồi cười tươi như hoa.

Linh lắc đầu không biết nói gì, một người như Thụy mà lắm lúc lại có suy nghĩ “hâm hâm” như vậy. Linh nhìn Thụy tung tăng xách túi giày bước đi, mặt mày hớn hỏ không hề giống tâm trạng của người đang buồn phiền vì cãi nhau với bạn trai.

Linh ngán ngẩm nghĩ đến một câu nói: “Muốn phụ nữ hết buồn thì chỉ cần đưa họ đi mua sắm là được”. Điều này chắc chắn muôn đời không bao giờ sai.

Bữa tối được giải quyết nhanh chóng. Quả thật Thụy không cầu kỳ trong ăn uống. Hai người kết thúc xong bữa tối thì cùng nhau đến một quán bar nhỏ trên phố cổ. Quán bar được thiết kế theo tông màu đỏ. Toàn bộ các bức tường và lồng đèn đều có màu đỏ rực rỡ, trên tường nhằng nhịt chữ, được viết bằng nhiều thứ tiếng khác nhau. Khách du lịch nào khi đến đây cũng có thể viết một điều gì đó lên tường, nhưng bắt buộc các câu viết ra phải mang ý nghĩa vui vẻ hạnh phúc. Chủ quán là một người Tây Ban Nha, anh ta rất hài hước. Quán bar vì thế mà lúc nào cũng vui nhộn, khách đến đây dù buồn đến mấy cũng đều dễ dàng trút bỏ nỗi buồn để nhanh chóng hòa theo không khí vui vẻ của quán.

Linh đưa cho Thụy chiếc hộp vuông nhỏ, không có gói gém cầu kì.

- Quà 20/10 của chị.

- A, chị cũng có quà sao? Em đúng là nhân viên tốt của chị, chị sẽ không khách sáo đâu, cảm ơn em.

Thụy vui vẻ nhận món quà, cười tít mắt, cầm tay Linh lắc lắc, giống hệt một đứa trẻ được người lớn cho kẹo.

- Chị mở ra xem đi.

Thụy háo hức mở hộp quà, ngạc nhiên đến nỗi mắt chữ A mồm chữ O. Đó chỉ là một cái móc chìa khóa hình con mèo đen xì, bé tí tẹo, hai cái mắt của nó trợn ngược lên, gườm gườm nhìn Thụy. Thụy tối sầm mặt nhìn lại Linh:

- Nay, chị là một người phụ nữ thực dụng nhé! Chị là bà cô già nhé, không phải là các em sinh viên ngây thơ, sao lại tặng chị món quà này?

Linh như đoán trước được sự việc cười rất hả hê:

- Em biết chị sẽ phản ứng thế mà, nhưng nhất định chị phải nhận nó. Khi em nhìn thấy con mèo này em đã nghĩ ngay đến chị. Và lần đầu tiên chị phỏng vấn em, mặt chị lúc đó, còn trợn tròn, dữ dằn hơn con mèo này nhiều.

Thụy tức xém mặt nhưng không biết nói gì nữa. Đúng là trẻ con! Đàn ông và phụ nữ dù bằng tuổi nhau, thì vẫn là phụ nữ già dặn hơn. Thụy dơ tay xoa xoa đầu Linh như xoa đầu một đứa trẻ, cố tình trả đũa cậu ta:

- Chị đã hiểu lý do vì sao em chẳng có bạn gái rồi, đúng là đồ trẻ con.

Linh không thềm chấp Thụy. Bar nổi lên bản disco vui nhộn, Linh kéo tay Thụy ra nhảy, họ nhanh chóng hòa vào đám đông.

Đêm tháng mười trời đã trở lạnh. Quân chỉ mặc một chiếc áo somi mỏng, nhưng anh vẫn yên lặng, dáng vẻ kiên nhẫn chờ đợi, đôi mắt hướng về phía bậc cầu thang khu tập thể. Quân biết Thụy chưa về. Hôm nay là ngày lễ, ngày này Thụy tuyệt đối không bao giờ ở nhà, cho dù họ có đang giận nhau đi chăng nữa thì Thụy cũng không thể để mình chết chìm trong cô đơn. Quân khẽ rùng mình khi nhìn thấy đôi chân mang giày đỏ bước xuống từ chiếc ô tô hạng sang đang đỗ trước mặt anh. Thụy xoay lưng về phía Quân, có vẻ như cô không nhìn thấy anh. Trên tay Thụy cầm một hộp quà nhỏ. Quân nghĩ, có lẽ nó là một chiếc nhẫn kim cương, hoặc một thứ đồ trang sức cao cấp quý giá nào đó. Quân cay đắng nhìn theo hai người. Thụy cười rất tươi, cầm hộp quà dơ dơ qua lại trước mặt người đàn ông, có vẻ cô rất thích thú với nó.

Linh đưa Thụy về. Hôm nay họ đã có buổi tối rất vui, khoảng cách giữa hai người dường như không còn nữa. Thụy bước xuống xe, tay dơ dơ chiếc hộp nhỏ để con mèo xù bên trong, vừa cười vừa trêu Linh:

- Đây là món quà duy nhất chị nhận được trong ngày tôn vinh phụ nữ.

- Haha. Tại vì chẳng ai nghĩ chị là phụ nữ cả.

- Em không phải tranh thủ dìm hàng chị nhé. Ai cũng nói chị phụ nữ hơn bất kỳ người phụ nữ nào, chị rất quyến rũ đấy, chẳng qua em là trẻ con nên không nhìn ra thôi.

Linh bật cười vang trước câu trả lời hóm hỉnh của Thụy:

- Thôi được rồi, đàn ông và phụ nữ bằng tuổi thì bao giờ phụ nữ cũng sẽ già hơn đàn ông mà.

Thụy vui vẻ nguyền Linh một cái, rồi chào tạm biệt Linh đi lên nhà.

Quân vẫn yên lặng ngồi đó, chiếc xe ô tô khuất dạng trong màn đêm, Quân nghe tiếng đôi giày màu đỏ gõ từng nhịp khô khốc vào mỗi bậc cầu thang. Bước chân của Thụy cũng kiêu hãnh như chính

con người cô. Quân chưa bao giờ góp ý hay nói thẳng với Thụy những điều anh không thích về Thụy, do đó họ chưa từng cãi nhau. Hóa ra không phải không cãi nhau là vì không có mâu thuẫn. Đôi lúc không có cãi vã, mới chính là đáng sợ.

Thụy không bật đèn, cô đi thẳng vào phòng ngủ, màn hình điện thoại vẫn im lặng như vậy. Cô chán nản thở dài, khẽ khép mi mắt lại, giọt nước mắt lén lút chảy xuống má. Ánh sáng mờ ảo từ đèn đường hắt lại vào căn phòng tối. Mới chỉ mấy phút trước, Thụy vẫn còn rực rỡ ồn ào tỏa sáng, đám đông cuồng nhiệt cổ vũ từng bước nhảy của Thụy. Có quy tắc nào cấm “gái bán hoa” không được yêu, không được mong ước chung thủy với duy nhất một người, có quy tắc nào ngăn cấm một người phụ nữ mạnh mẽ không được rơi lệ...

Chương 5

Đó là một buổi chiều mùa thu, nắng rất nhẹ, chỉ vừa đủ để làm cho đường phố và lòng người hân hoan, Quân hẹn gặp Thụy. Họ ngồi quán café góc đường Phan Đình Phùng. Những chiếc xe đạp chở hoa của người bán rong, tô điểm thêm cho góc phố trong nắng chiều. Buổi chiều đẹp như thế này, không thích hợp để nói về một cái kết không đẹp của tình yêu.

Thụy ngồi trước mặt Quân. Gương mặt Thụy vẫn bình thản như vậy. Đây tuyệt đối không phải là gương mặt của một người đang bị tình yêu dày vò.

Yên lặng hồi lâu, Quân lên tiếng trước:

- Nếu chúng ta chia tay thì em có buồn không?
- Tất nhiên là có!

- Buồn đến mức độ nào? - Tất nhiên là không đến mức độ có thể chết! Thụy thảo nhiên trả lời, không cần suy nghĩ, vì đương nhiên là thế rồi, làm sao lại phải chết vì không thể yêu ai đó được.

- Vậy mình chia tay đi.

Quân buông một câu nhẹ nhàng. Thụy nhìn gương mặt không một chút biểu cảm của Quân, không thể đoán được anh đang đùa hay đang nói thật, nhưng Thụy vẫn nhẹ nhàng trả lời:

- Ừ em đồng ý!

Trong giây phút này, chính Thụy cũng tự hỏi cái gì đang diễn ra trong lòng mà cô lại bình thản đến như vậy. Hay cũng bởi vì cô chưa từng tin tưởng Quân, và trong đầu cô luôn sẵn sàng cho những cuộc chia tay như thế này? Có lẽ không phải đâu... Bởi vì Thụy biết, Quân có vị trí đặc biệt trong trái tim cô, cô không biết nó đặc biệt như thế nào, nhưng cô cảm thấy nó nhói đau, khi Quân nói "*Mình chia tay đi*". Cô tự trấn an mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, trái tim này không thể bất ổn như vậy được. Thụy hít thở thật sâu, trái tim vẫn đang bất an loạn nhịp, còn gương mặt cô vẫn bình thản. Cô không chắc lắm, nhưng có vẻ như Quân không tinh ý để nhận ra có gì bất ổn với Thụy lúc này. Quân không nghe thấy tiếng hít thở sâu của Thụy, Quân chỉ thấy gương mặt rất bình thản của cô. Điều này làm cho anh vô cùng thất vọng. Dù là người chủ động chia tay, Quân vẫn hy vọng Thụy sẽ níu kéo, hoặc ít nhất cũng phải hỏi Quân lý do tại sao? Nhưng ngay cả tại sao Thụy cũng không hỏi. Có phải Thụy không yêu Quân? Không đúng, người như Thụy nếu không yêu thì chắc chắn sẽ nói là không. Thụy đồng ý làm bạn gái của Quân, tức là Thụy có yêu Quân. Nhưng tình yêu của Thụy đặc biệt thế nào, Thụy cất giấu nó ở tận đâu, Quân không thể hiểu được trái tim của Thụy, cũng không thể nhìn thấy tình yêu của cô dành cho anh hiện hữu ở nơi chốn nào.

Thụy và Quân chia tay, nhẹ nhàng nhanh chóng, đơn giản, không có khóc lóc, không có níu kéo, không có oán hận. Đúng như Linh nói,

những tình yêu yên ả sẽ chết trong yên ả, đến nỗi người trong cuộc cũng chẳng hiểu vì sao nó chết.

- Em về trước đây, liên lạc sau nhé!

Quân mỉm cười: “Ừ bye em”.

Quân nhìn theo dáng Thụy, cô vẫn cứ bình thản như vậy. Anh tưởng tượng Thụy sẽ khóc, trong một giây không kịp suy nghĩ, Quân đuổi theo giữ tay Thụy.

- Thụy!

Thụy xoay người lại. Quân hi vọng nhìn thấy nước mắt của Thụy, nhưng anh đã sai. Mắt Thụy vẫn mở to nhìn Quân, đôi mắt Thụy luôn kẻ một viền đen kiêu hãnh, đôi mắt bình tĩnh nhìn Quân, không một chút xót xa hay bối rối.

- Anh xin lỗi.

Thực ra đó không phải là câu Quân muốn nói, nhưng vì chẳng có câu gì khác hơn để nói.

Thụy nhìn Quân, môi cô nở một nụ cười nhẹ, từng câu từng chữ Thụy nói ra đều cho thấy vẻ bình tĩnh của cô:

- Chúng ta gặp nhau, yêu nhau, hay cả khi chia tay nhau cũng đều là duyên phận. Đừng xin lỗi em, em cũng không xin lỗi anh. Chúng ta đều lớn cả rồi. Em tin anh đã suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định, đã nói ra rồi thì đừng hối hận.

Thụy xoay người bỏ đi, nhanh chóng lên một chiếc taxi đang đỗ ven đường.

Quân nhìn theo dáng Thụy. Thụy nói đúng. Anh đã suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định, họ đến nhau với vì tình yêu, chia tay nhau không phải vì không còn yêu nhau nữa. Quân biết mình vẫn còn yêu Thụy, cũng biết chắc chắn Thụy vẫn còn yêu mình. Nhưng

một năm qua, họ cứ mãi như vậy. Quân cứ ráo riết chạy theo Thụy, không phải vì Thụy gây sức ép cho Quân, mà có lẽ chính Quân luôn gây sức ép cho mình. Tự ti vì thua kém những người đàn ông xung quanh Thụy khiến cho Quân lúc nào cũng đề phòng, lúc nào cũng sợ hãi. Còn Thụy, không bao giờ để ý đến cảm giác này của Quân, bởi vì cô không cho đó là việc quan trọng. Cô không có thói quen so đo giữa người này với người kia, đặc biệt không bao giờ so sánh người mình yêu với bất cứ ai khác. Hai người họ, mỗi người một miền suy nghĩ, chẳng bao giờ giao nhau.

Thụy ngồi trên taxi, gương mặt vẫn lạnh tanh, không có một giọt nước mắt nào rơi xuống. Cô đưa tay lên trước ngực, hít thở sâu. Bình tĩnh, trái tim cô không thể đau được. Thụy như niệm chú trong đầu: *Đừng nhìn lại đừng ngoảnh lại, và đừng cần thắc mắc lí do vì sao Quân nói lời chia tay, điều đó không có ý nghĩa gì hết, chỉ càng khiến mình bị chìm trong đau khổ, mà không thể tự đứng dậy được, phải chấp nhận, phải đối diện... Mình sẽ làm gì bây giờ, sẽ đi đâu đó uống rượu, không được, nếu đi uống rượu một mình lúc này chắc chắn sẽ nghĩ linh tinh, chắc chắn sẽ khóc, bình tĩnh, bình tĩnh...* Đầu óc Thụy cứ hỗn độn mọi suy nghĩ như vậy...

- Alo. Em muốn uống gì đó không chị mời?
- Chị đang ở đâu thế?
- Đang ở đâu em hỏi làm gì, có đi không thì bảo?
- Được rồi, đọc địa chỉ đi em qua.

Linh đến thấy Thụy đang ngồi lặng lẽ một góc, hóa ra cứ ngồi một mình, Thụy lại có dáng ngồi cô độc như vậy.

Thụy lên tiếng trước:

- Chị vừa bị bạn trai đề nghị chia tay, em thấy buồn cười không? Bọn chị chưa từng cãi nhau, chưa từng giận nhau, ngay đến khi chia tay nhau cũng rất nhẹ nhàng. Anh ấy nói chúng ta chia tay đi giọng rất rõ ràng rành mạch.

Thụy vừa cố cười vừa cố dùng cái giọng bình thản nhất để diễn tả cho Linh thấy cô đang rất ổn.

- Thụy này, đừng cố ra vẻ nữa, muốn khóc thì khóc đi.

Linh nói một câu rất không liên quan đến đề tài Thụy đang nói.

- Còn lâu.

- Thụy ngoan cố cái lại.

- Cứ đeo mặt nạ mãi không mệt mỏi sao, cứ sống giả tạo mãi không mệt mỏi sao?

- Em im đi, tự nhiên lại nhai gì thế...

Thụy nói Linh, nhưng nước mắt cô lại thi nhau rơi, ngăn không kịp. Thụy cố gắng bình tĩnh, nhưng cô không thể kiểm soát nổi lý trí của mình nữa. Tại sao thế này, chẳng phải Thụy quyết định gọi Linh, bởi vì Thụy sợ cô sẽ khóc nếu ngồi một mình sao? Cô nghĩ nếu ngồi cạnh Linh, cô sẽ không cho phép mình yếu đuối, sẽ không thể khóc, bởi vì không thể để cho Linh nhìn thấy mình khóc. Nhưng ngay tại giây phút này, mọi cảm xúc vỡ òa ngay trên gương mặt Thụy.

Khi Thụy không khóc Linh ép Thụy khóc, lúc Thụy khóc rồi Linh cũng bối rối không biết nên nói gì, bày tay thấy thừa thãi, muốn cầm tay Thụy, hoặc làm một điều gì đó an ủi cô, nhưng Linh cũng không biết nên làm gì.

- Linh, chị muốn biến khỏi đây một thời gian.

- Chị muốn đi đâu?

- Đi du lịch, hưởng thụ cuộc sống.

Thụy lấy tay quạt nước mắt nước mũi, vừa cố nói cố cười.

- Em sẽ đi cùng chị, chị muốn đi đâu?

- Đi đâu cũng không nói cho em biết, chị muốn đi một mình.

*

Thụy quay trở lại Lagi - một bãi biển nằm khuất sau tỉnh Ninh Thuận. So với Mũi Né, Lagi ít được người ta biết đến, phần vì ở đây dịch vụ chưa phát triển nhiều, ngoài vài khu resort cao cấp nằm biệt lập cách xa trung tâm. Thụy đặt phòng ở resort bốn sao, bao trọn một góc biển.

Ngày đầu tiên nhận phòng, Thụy ngủ một mạch từ trưa đến 10 giờ đêm, mở mắt ra cảm thấy mình đang ở tách biệt thế giới. Thụy kéo rèm cửa, phòng Thụy hướng nhìn ra biển, mặt biển đen ngòm, sóng vỗ rập rình, gió thổi hun hút. Thụy với tay bật đèn, nghĩ thế nào lại tắt đi, điện thoại báo tổng cộng 25 cuộc gọi nhỡ, trong đó có 24 cuộc gọi của Linh và 1 cuộc gọi của mẹ. Để mẹ không lo lắng Thụy báo đi công tác Sài Gòn, Thụy thường xuyên đi công tác nên mẹ Thụy cũng quen, thường chỉ gọi hỏi đến nơi chưa đang làm gì? Nếu không thấy Thụy bắt máy thì nghĩ chắc Thụy bận. Riêng Linh biết lần này Thụy thực chất đi bỏ trốn.

Mở tin nhắn, tiếp tục là các tin nhắn của Linh: “Chị đang ở đâu, đến nơi cần đến chưa”, “Chị đang làm gì mà gọi chị không nghe máy”, “Gọi lại cho em ngay, ở nhà có việc gấp, em lại xảy ra chuyện lớn rồi”, “Này! Chị còn sống hay chết rồi”....

Thụy chưa kịp đọc hết đồng tin nhắn của Linh, lại đã thấy điện thoại vang lên, là số Linh.

- Chị đây.

- Chị điên à?

Tiếng hét chói tai làm Thụy còn tưởng ở nhà có chuyện gì thật.

- Thôi từ từ bình tĩnh, chị ngủ nên tắt điện thoại, có chuyện gì nói chị nghe.

- Chị chỉ ngủ và tắt điện thoại thôi sao? Chỉ là lý do như vậy thôi sao? Chị có biết em đang ở đâu không hả?

- Ở đâu?

- Sài Gòn.

- Đang yên đang lành em vào Sài Gòn làm gì, sao chị không nghe thấy em nói gì về việc này?

- Đi tìm chị chứ đi đâu.

- Tìm chị? - Thụy đang nằm cũng phải bật dậy.

- Em còn tưởng chị bị tai nạn hay gì đó, gọi không được, em phải đi tìm chị.

- Tại sao em lại vào Sài Gòn tìm chị?

- Chị có nhiều bạn bè ở Sài Gòn, nên em đoán chị vào đây đi chơi với bạn.

Thụy than trời với cách tư duy của Linh:

- Linh ơi là Linh, là chị đang thất tình. Chị đang tâm trạng thất tình em hiểu không? Em nghĩ sao mà chị lại vào cái chốn phồn hoa đô thị đấy, trong cái tâm trạng của một kẻ thất tình được.

- Chị đừng nói với em chị lên núi hay vào rừng ở. Người như chị có thất tình thì cũng sẽ tìm khu nghỉ dưỡng cao cấp hoặc khu ăn chơi lộng lẫy nhất để ở.

Thụy đang không vui mà cũng bật cười với cách suy luận rất chính xác của Linh:

- Hahaha. Sao Linh hiểu chị thế nhỉ, chị nói Linh nghe, chị đúng là đang ở một khu nghỉ dưỡng cao cấp bốn sao, phòng hướng biển, đặc biệt đẹp. Chị đã dùng toàn bộ số tiền tiết kiệm trong một năm để đến đây.

- Chị đi Nha Trang à?

- Thế giờ em lại định quay ra Nha Trang chắc?

- Tại sao không?

- Em đúng là em trai tốt của chị, nhưng thôi đừng tìm chị nữa, chị không chết được đâu mà lo, đã vào Sài Gòn rồi thì ở lại ăn chơi vài hôm đi, có cần chị tìm cạ để đi chơi cùng em không?

- Chị tưởng mỗi chị có bạn sao? Tổng hội ăn chơi lớn nhất của thiếu gia Duy Linh được đặt tại Sài Gòn nhé!

- Hahaha! Vậy thì sợ rồi.

Linh im lặng, Thụy chờ hồi lâu lên tiếng:

- Này em còn đấy không?

- Thụy, chị vẫn ổn chứ?

- Ừ, vẫn ổn, chắc thế. - Giọng Thụy lưng chừng trả lời, chính cô cũng không biết là mình có đang ổn hay không.

- Chị đừng khóc một mình nhé!

- Linh, tại sao em lại nghĩ là chị sẽ khóc?

- Chị không phải sẽ khóc mà có lẽ chị cần phải khóc, nhưng em không muốn chị khóc một mình.

Linh dừng lại một lúc sau đó mới tiếp tục nói, lúc chị khóc một mình nhìn rất thương tâm.

- Chị biết rồi, thôi tìm khách sạn nào ở tạm đi, chị sẽ gọi cho em sau.

Quân thực sự đã ném Thụy lên chuyến tàu một chiều chạy qua đời anh, chuyến tàu không bao giờ quay trở lại. Thụy và Quân, không còn quá trẻ. Tình yêu của họ cũng không giống như tình yêu của các cô cậu mới lớn, nay giận dỗi thì chia tay, ngày mai lại quay về, chắc chắn Quân đã phải suy nghĩ rất nhiều trước khi đưa ra quyết định này. Có lẽ cuối cùng Quân cũng nhận ra, anh không thể nào cả đời chạy theo Thụy và yêu Thụy theo cách đó. Bởi vì quá tự ti vào bản thân, nên anh đã không cho phép mình tin tưởng Thụy. Còn với Thụy, trái tim cô vẫn chỉ dành một khoảng rất nhỏ cho tình yêu, còn lại nó vẫn chứa đầy hoang mang hoài nghi về tình yêu, về đàn ông. Cả hai người đều tự mâu thuẫn như thế, đều tự thiếu niềm tin như thế, thì tình yêu làm sao có thể tồn tại được. Trong tình yêu niềm tin là một thứ vô hình rất mong manh, người ta không thể nhìn thấy nó, nhưng nếu không có nó, thì cho dù có yêu nhau bao nhiêu đi chăng nữa thì tất cả cũng đều trở nên vô nghĩa.

Thụy lặng yên trước biển, biển mênh mông vô định nuốt ngàn, chạm tay vào biển thì dễ dàng, nhưng làm sao ôm trọn biển được đây? Giống như tình yêu vậy, chạm tay vào nó thì ai cũng làm được, còn để giữ trọn nó thì khó khăn biết bao.

Cũng như nhiều mối tình trước đây, việc chia tay Quân không làm Thụy đau khổ, hay mất niềm tin vào cuộc đời. Nhưng khác với những lần trước, trong sự đổ vỡ lần này Thụy cảm thấy đau lòng và hoang mang. Cô không biết mình chờ đợi gì ở tình yêu, cô không biết nếu như toàn tâm toàn ý để yêu một người thì có phải là ngu ngốc quá không, cô không biết những gì mình đã làm là sai hay đúng nữa. Vì vậy cô quyết định đến đây, cô muốn bình tâm để cân bằng lại nhịp trái tim và lí trí.

Thụy vốn cho rằng mình mạnh mẽ lắm, chuyện gì cũng có thể vượt qua một mình được. Nhưng bây giờ khi ở đây, chỉ có một mình, đối diện bốn bên xung quanh là biển Thụy lại cảm cảm thấy mình bơ vơ, cô sợ hãi với cảm giác chỉ có một mình. Dù có khóc lóc, có la hét, thậm chí lao xuống biển chết cũng chẳng ai biết. Người ta không thể biết được mình mạnh mẽ hay yếu đuối thế nào, cho đến

khi bắt buộc phải lựa chọn một trong hai điều này. Hóa ra Thụy không kiên cường như cô tưởng, lúc này cô muốn có ai đó ở bên cạnh. Thụy nghĩ đến Duy Linh, vì sao cậu ấy lại đi tìm cô? Vì cậu ấy lo lắng cho cô ư, nhưng tại sao cậu ấy lại lo lắng cho cô? Có phải vì cậu ấy thích cô?

Nghĩ đến đây, Thụy bất chợt bấm số điện thoại gọi cho Linh.

- Linh em đến đây được không?

- Được, chị đang ở đâu?

Thụy nhanh chóng đọc địa chỉ cho Linh. Nhưng lúc tắt điện thoại Thụy mới tự hỏi mình đang làm gì thế này? Mình đang suy nghĩ gì thế này? Linh chỉ là đồng nghiệp của cô, chỉ vô tình vài lần Linh xuất hiện khi cô buồn, chỉ vô tình Linh nhìn thấy cô khóc vài lần, chỉ có thế thôi, thế thì tại sao cô lại gọi Linh đến đây. Có phải cô bắt đầu không điều tiết được cảm xúc của mình rồi không? Chẳng lẽ khi thất tình thì trí não người ta lại không vận động sao? Thụy quyết định bấm điện thoại gọi lại cho Linh, nhưng thuê bao đã không thể nào liên lạc được.

Linh thuê taxi, cho thêm lái xe tiền, yêu cầu trong vòng ba giờ đồng hồ nữa phải có mặt ở địa chỉ này, tài xế taxi lưỡng lự, 200km chỉ có ba giờ đồng hồ, nhưng quả là đồng tiền dễ làm mờ mắt con người. Đúng ba tiếng sau, Thụy nhận được điện thoại của lễ tân, nói có một vị khách tên Linh muốn gặp cô. Linh bay đến đây sao? Thụy ngạc nhiên, Thụy cho rằng ít nhất phải tối Linh mới đến nơi được, nên Thụy đang thu dọn hành lý, vì cô định có một hành động ngu ngốc tiếp theo, là “bỏ trốn”, chính xác là trốn Linh, trốn sự ngu ngốc của mình. Thụy trả lời lễ tân khách sạn:

- Nói cậu ta về đi, tôi không muốn gặp cậu ấy!

Linh nhận được câu trả lời của lễ tân khách sạn. Cậu định lấy điện thoại ra gọi cho Thụy, thì điện thoại đã hết pin tắt ngóm từ lúc

nào rồi. Cậu đành nhờ lễ tân khách sạn gọi lại đến phòng Thụy. Thấy gương mặt ngần ngại của nhân viên lễ tân, Linh khẩn thiết nói:

- Em giúp anh đi, bọn anh yêu nhau, nhưng cô ấy giận anh nên bỏ đi. Anh đã phải bay từ Hà Nội đuổi theo cô ấy đến tận đây.

Nhìn gương mặt nài nỉ của Linh, nhân viên lễ tân quyết định giúp anh, dù sao thì đẹp trai cũng là một lợi thế. Chuông điện thoại reo lên, Thụy vừa nhấc máy đã nghe thấy giọng Linh dội vào tai cô:

- Chị định đùa với em đấy hả, chị thử không gặp em xem, chị có toàn mạng với em được không?

Thụy biết mình đã sai nên không dám nói gì nữa, đành cất lại vali vào tủ.

Thụy đặt cho Linh một phòng ngay cạnh. Mùa này không phải mùa du lịch, lại cũng chưa phải cuối tuần nên gần như cả resort chỉ có vài phòng sáng đèn, hầu hết là các cặp tình nhân đi nghỉ.

Họ ra biển, nước biển hơi lạnh. Linh tự nhiên cầm tay Thụy. Họ yên lặng như vậy đi bên nhau, giống như bao nhiêu cặp tình nhân khác. Thụy dừng lại xoay mặt đối diện Linh:

- Linh, tại sao em lại đi tìm chị?

Thụy thực sự rất thắc mắc điều này.

- Cũng chẳng biết nữa, chỉ nghĩ đi là đi thôi.

- Em thích chị à?

Thụy không dè chừng hỏi thẳng thắn Linh. Nghe Thụy hỏi như thế Linh thấy bối rối, ngập ngừng một lát Linh hỏi Thụy:

- Ở bên em, chị có cảm giác giống như ở cạnh người thân không?

- Sao em lại hỏi thế?

- Vì em luôn cảm nhận được điều đó mỗi khi ở cạnh chị.

Quả thật, những ngày qua, Linh không lý giải nổi cảm xúc của mình dành cho Thụy, nhìn thấy Thụy khóc, Linh có cảm giác đau lòng xót xa lắm. Linh cứ bị ám ảnh bởi hình ảnh ấy của Thụy. Rồi dần dần Linh không muốn để Thụy khóc một mình nữa, muốn ở cạnh bên Thụy dù chỉ để nhìn cô ấy khóc thôi, nhưng cũng cảm thấy yên tâm hơn, vì ít nhất Thụy sẽ không đơn độc. Khi không gọi được cho Thụy, Linh bất an cực độ, Linh lo sợ một cô gái điên rồ như Thụy sẽ làm mọi thứ không kiểm soát được bản thân, hoặc uống say xỉn ở góc nào rồi chẳng biết gì. Xã hội đầy những cạm bẫy, chỉ nghĩ đến thế Linh muốn nghẹt thở. Không suy nghĩ được nhiều hơn nữa, Linh tức tốc phi ra sân bay, mua vé đi Sài Gòn. Linh cũng không biết chắc Thụy sẽ vào đây, nhưng Linh cứ đi theo cảm giác. Ít nhất điều đó cũng khiến Linh cảm thấy còn có tia hy vọng, hơn là ngồi một chỗ để phát điên vì lo lắng cho Thụy. Cái cảm giác này không giống khi Linh yêu đương hẹn hò với bạn gái. Nó là một thứ cảm giác rất kỳ lạ, lần đầu tiên phát sinh trong lòng Linh, vì vậy Linh chỉ có thể nghĩ đó là tình thân.

Phải, hình như Thụy cũng cảm nhận được đó là thứ tình thân. Có thể do cách xưng hô của hai người khiến Thụy thấy Linh giống như em trai của mình, người em trai mạnh mẽ, luôn yêu thương và che chở cho chị gái. Thụy nghĩ có khi Linh thiếu hụt cảm giác chị em trong gia đình, nên Linh coi Thụy như người chị gái thật.

Thụy hít thở sâu nói:

- Vậy cũng tốt, tình nhân thì có thể bỏ nhau, tình thân thì tuyệt đối cả đời này không buông tay được.

Linh đang nắm tay Thụy, thì đột nhiên dừng lại, níu tay Thụy:

- Thụy lên đây em cõng.

- Tại sao? - Thụy không hiểu tại sao Linh lại có đề nghị này.

- Cứ lên đi, và ôm chặt lấy cổ em, chị sẽ hiểu.

Thụy ôm cổ Linh, Linh xốc Thụy lên lưng, Thụy úp sát mặt vào lưng Linh, tự nhiên giọt nước mắt của Thụy lặng lẽ rơi, giọt nước mắt Thụy cố cất giấu đi, cuối cùng cũng đành vỡ òa trên vai của Linh. Thụy cảm thấy không còn cô đơn nữa, ít nhất là lúc này.

- Chị cảm thấy thế nào?

- Chị không chắc lắm, nhưng là bình yên, có lẽ vậy. - Thụy vẫn ôm cổ Linh, nghẹn ngào nói.

- Ừ, còn gì nữa không?

- Chúng ta cứ là tình thân mãi mãi như thế này thật tốt, không phải tình yêu, không phải đám cưới, không phải kết hôn, không có đồ vỡ.

Linh không nói gì, bàn chân vẫn bước đi, trên lưng Linh, Thụy vẫn đang khóc. Linh biết, bởi vì nước mắt của Thụy thấm ướt vai Linh, vô thức trong lòng Linh suy nghĩ, cho dù là tình thân hay tình nhân, thì Linh cả đời này không muốn buông tay Thụy.

*

Họ quay trở lại Hà Nội, tiếp tục guồng quay công việc. Thụy biết Quân đã có người yêu mới, trên Facebook của anh ngập tràn ảnh hai người chụp chung. Cô gái đó, người Thụy đã gặp, áo sơ mi màu trắng của Quân. Chiếc áo đó chính tay Thụy đã mua tặng Quân, Thụy cười chua chát, kích “Unfriend”. Kì lạ thật, mới hôm trước người ta còn ở bên nhau, còn gắn bó với nhau như keo sơn không rời, thế mà chỉ hôm sau họ đã như hai người xa lạ. Thụy nghĩ, có lẽ mình cũng đã thần thánh Quân quá, hóa ra đàn ông ai cũng như vậy. Nhưng Thụy không cảm thấy oán thán Quân, bởi vì Thụy không hối tiếc khoảng thời gian họ ở cạnh nhau. Thụy luôn nghĩ rằng, gặp ai đó cũng đều là duyên phận, khi không còn ở cạnh nhau nữa thì là duyên phận đã hết. Thụy không khóc mỗi khi trái tim nhớ về Quân, nhớ về những dư âm cũ. Một sớm nào đó thức dậy, nếu chợt nhớ đến Quân, tim Thụy cũng không cảm thấy đau. Ba tháng loay hoay trong kỷ

niệm, trong tiếc nuối ,Thụ cũng bước qua. Cuộc sống dù thế nào cũng tiếp tục, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, Thụ vẫn luôn đặt tay lên tim mình và tự nhủ như vậy. Yêu ư? Nó là gì? Thụ không muốn biết, cảm xúc vừa đủ, làm chủ được cảm xúc của mình mới là quan trọng nhất.

Thụ lại tiếp tục thói quen cũ của mình, vẫn đi chơi, vẫn đi bar vào mỗi tối cuối tuần, Linh vẫn gọi Thụ là chị. Đôi khi Thụ có một chút lẩn lộn trong cảm giác, nhưng quên đi, Linh coi Thụ là người thân. Bây giờ dù không đi cùng Linh, nhưng Linh luôn đến đón Thụ sau mỗi cuộc vui, bất kể Thụ đang ở đâu. Thời gian đầu Thụ luôn nói không cần, nhưng Linh nói anh không yên tâm để Thụ về nhà một mình. Dần dần, Thụ lại quen với việc Linh đưa đón.

Vâng! Đó chỉ là thói quen của hai người thôi, Linh lo lắng chăm sóc Thụ như một thói quen, Thụ đón nhận nó cũng như một thói quen.

*

Ngoại truyện

Lời tác giả: Viết đến phần này, tôi muốn chia sẻ với bạn đọc một tản văn nhỏ, là tâm trạng của một cô gái dặn lòng mình để vượt qua nỗi buồn, khi vừa chia tay người yêu. Có lẽ nhân vật nữ chính của chúng ta cũng có tâm trạng giống như cô gái này.

“Hãy thôi trách móc người yêu cũ”

Nhớ nhung nào rồi cũng cũ, yêu thương nào rồi cũng phai nhạt, và người yêu rồi có thể sẽ trở thành người yêu cũ bất kỳ lúc nào. Em có thể sẽ bị tổn thương vì điều đó, nhưng rồi tổn thương cũng sẽ tự lành lại chẳng bằng cách này thì cũng bằng cách khác. Thứ còn lại sau cùng là ký ức, vậy thì em chỉ cần chốt lại những ký ức đẹp để nhất để giữ. Rồi em sẽ lại hạnh phúc.

Em vừa kết thúc một cuộc tình, à không, phải nói đúng hơn là người yêu của em vừa bỏ em mà đi, trong khi em vẫn yêu họ nhiều lắm. Em có thể nước mắt ngấn dài mà níu kéo người ấy, chẳng ai bảo

em ngu ngốc cả. Em cũng có thể cười để tiễn người ấy đi ra khỏi cuộc đời em, chẳng ai khen em mạnh mẽ cả. Nhưng dù em có làm gì thì họ cũng không còn ở bên cạnh em nữa. Đó là cái hiện thực mà dù muốn dù không em cũng cần phải chấp nhận. Hãy nhớ nhé!

Em đừng trách móc người yêu cũ, người đã bỏ em đi, vì mỗi người xuất hiện trong cuộc đời em đều có một lý do, cho dù họ có làm em tổn thương đi chăng nữa, thì cũng là bởi vì ông trời muốn rèn em trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi. Hãy nghĩ thế và đừng hối tiếc quá khứ nữa, vì nó đã qua rồi, chẳng phải quá khứ đó em cũng đã từng rất hạnh phúc sao.

Em hãy thôi gào thét, trách móc rửa xả người yêu cũ. Tại sao em phải trách móc hận thù người em đã từng yêu thương trân quý. Nếu em cho rằng họ là một người xấu xa bội bạc khi bỏ em mà đi, vậy em có bao giờ nghĩ, một lúc nào đó em sẽ lại yêu người mới, và người mới của em có thể cũng đã từng bỏ một người con gái khác để đến với em, và người đó cũng đã từng xấu xa thế nào trong mắt bạn gái “cũ” của họ? Vậy đấy! Không phải cứ khi người ta bỏ rơi em, khi em vẫn còn đang yêu họ thì họ sẽ trở thành một gã xấu xa bội bạc. Em ạ, trên đời này tình yêu là thứ dễ thay lòng đổi dạ nhất. Nó không vĩnh cửu như chúng ta vẫn huyễn hoặc nhau. Em thử nhìn xung quanh xem, có bao nhiêu người yêu một người từ khi họ bắt đầu yêu cho đến khi họ chết, hiếm lắm phải không em? Vậy thì đừng trách móc nữa.

Việc trách móc kêu gào có làm em bớt đau đi tí nào không? Hay càng làm em tổn thương hơn mà thôi? Em muốn dùng cách đó để khiến cho kẻ bỏ em ra đi phải đau lòng và ân hận? Không! Thật ra, khi họ bỏ em đi rồi thì cuộc sống của em đã không còn là mối bận tâm của họ nữa. Vậy nên đừng cố gắng diễn mọi thứ vì họ nữa, hãy vì em để sống tiếp.

Em có thể khóc, có nhiều người sẽ khuyên em đừng phí nước mắt vào thằng đàn ông đã bỏ em đi nữa, nhưng em khóc có phải vì họ đâu, em khóc cho bản thân em cơ mà. Hãy cứ khóc đi, nhưng hãy nhớ sau khi em khóc người lau nước mắt cho em chính là em, cũng

giống như em phải tự đứng dậy, không ai cầm tay kéo em đứng dậy sau mỗi cuộc tình vừa đi qua cả. Đừng trốn tránh nỗi đau, hãy cứ mặc nhiên thừa nhận nó, nếu như thế nỗi đau sẽ qua nhanh hơn.

Cuộc sống là như vậy đấy! Nó chỉ đơn giản là một vòng tròn luân chuyển, mà việc của em là tiếp tục bám vào cái vòng xoay của vòng tròn hay là cố gắng trượt ra khỏi tấm vòng xoay, đứng một chỗ và nhìn. Nhưng liệu em có đứng mãi được không? Hay rồi em sẽ vẫn phải bước lên tấm vòng xoay ấy tiếp tục xoay, rồi nhận ra tự nhiên em đã bị lừa biết bao nhiêu là nhịp rồi...

Đừng bao giờ hận thù người mình yêu thương trân quý, đừng vì họ không thể ở bên mình, mà bắt bản thân phải hận thù họ. Em hãy nghĩ rằng, chẳng qua là mình chuyển trạng thái từ yêu thương và được yêu thương sang một trạng thái đơn giản hơn là yêu thương mà thôi. Giống như em đang yêu đơn phương một người ấy. Không cần nghĩ ngợi quá nhiều, khi nào muốn kết thúc thì tự mình kết thúc. Còn cuộc sống thì không phải chỉ có mỗi tình yêu.

Rồi em sẽ lại trở thành người yêu mới của một ai đó, em sẽ lại được nâng niu chiều chuộng, sẽ lại được chăm sóc, sẽ lại được trân trọng. Nhưng trước hết em hãy nâng niu và trân trọng bản thân mình. Đừng vứt bỏ bản thân chìm vào những nỗi đau em tự vẽ ra, những dằn vặt em tự hành hạ mình. Và hãy thôi trách móc “người yêu” - giờ đã trở thành “NGƯỜI YÊU CŨ”.

Chương 6

Đàn ông từ 27, 28 tuổi trở lên, sẽ luôn bận rộn với công việc, giả như anh ta không bận rộn với công việc thì phải xem lại nhân cách và năng lực của anh ta. Thụy quan niệm thế. Nhưng những người đàn ông bận rộn lại cho rằng, hẹn hò với một cô gái “đến tuổi” như Thụy là việc sử dụng một món đồ ăn nhanh, không cần từ từ để thưởng thức mùi vị của nó thế nào. Họ có một công thức chung như sau: Bạn bè, người thân, người quen, đồng nghiệp mai mối, cảm thấy thuận mắt thì chủ động nhắn tin dăm ba câu, rồi hẹn cafe một hai lần, nếu cảm thấy ổn ổn thì tính đến kết hôn. Trước khi kết hôn thì cũng phải nhanh chóng đi “nhà nghỉ” để kiểm tra xem “máy móc” thế nào, nếu cảm thấy không ổn thì chấm dứt, không làm mất thời gian của nhau. Phụ nữ 27 tuổi như Thụy, cũng không còn quá ngây thơ để cảm động trước mấy màn tán tỉnh mùi mẫn. Nhưng họ cũng không dễ dàng gật đầu sớm, để tự làm mất đi giá trị của mình. Có thể trong lòng họ cũng có nhiều phần tự ti, cũng muốn nhanh chóng kết hôn, nhưng càng như thế thì họ lại càng

cổ tỏ ra tự tin kiêu hãnh, vì họ không thể nào chấp nhận được, việc mình chỉ là một món đồ ăn nhanh. Do đó xã hội vẫn luôn có rất nhiều đàn ông và đàn bà ế, nó là vì nguyên nhân như thế!

Thụy vốn không thích kết hôn, vì bao lâu nay Thụy vẫn luôn có cái nhìn rất bi quan về hôn nhân, cô chưa từng tham gia một buổi hẹn hò gặp mặt qua mai mối nào. Thụy có cảm giác gặp mặt qua mai mối giống như là việc mình đang mang một món hàng - cũng chính là mình, đi bán.

Linh thì luôn nói với Thụy, sẽ có người đàn ông chân thành yêu chị, họ sẽ trân trọng chị. Chị chỉ cần mở rộng trái tim để yêu họ thôi, đừng sợ hãi, đừng nghi ngờ, những lúc như vậy Thụy thường cười phá lên nói rằng:

- Trên đời này không có tình yêu vĩnh cửu!

Linh cãi lại:

- Không phải mọi tình yêu đều vĩnh cửu nhưng không phải không có tình yêu vĩnh cửu!

Thụy nhận ra Thụy và Linh có một điểm chung, họ rất bảo thủ trong tình yêu. Có lúc Thụy hỏi Linh:

- Thế em đã tìm thấy tình yêu vĩnh cửu của đời mình chưa?

Giọng Linh trở nên xa xăm:

- Cũng không biết có lẽ là rồi cũng có thể là chưa...

- Gì mà phức tạp vậy, nếu yêu ai đó thì phải nói.

- Có lẽ chưa phải là thời điểm thích hợp, cô ấy không có niềm tin vào tình yêu.

Bất giác Thụy xoay người nhìn Linh, cảm giác rất lạ nhói lên trong lòng.

*

Tối thứ bảy, Thụy ngồi một mình tại quán cafe quen và lướt facebook, bỗng nhiên Thụy nhận được tin nhắn trên facebook, từ một cái nickname lạ không có trong danh sách bạn bè của mình.

- Xin chào! Anh nhìn thấy em đang ngồi ở cafe Lâm phải không?

Thụy vô cùng ngạc nhiên, đưa mắt đảo một vòng, xem có tên nào đáng nghi đang ngồi ở xung quanh không, nhưng chẳng biết nghi ai cả. Thời buổi công nghệ, dù là đi cafe nhưng ai cũng chú ý đầu vào smartphone.

- Bạn cũng đang ngồi ở Lâm sao?

- Điều đó không quan trọng, anh hơn em 3 tuổi, và tại sao một tuần trước em lại unfriend anh?

Thụy gật gù dần nhớ ra cái nick name này hình như đã từng có trong danh sách bạn bè trên facebook của mình. Nhưng mấy hôm trước Thụy đã dọn lại friends list xóa bớt những cái tên cô không thể nhớ nổi họ là ai, thế mà không ngờ một trong số những cái tên đã bị cô xóa, lại nhìn thấy cô ở đây. Thụy mỉm cười một mình, quả thật trái đất này có hình tròn.

Tuy vậy, Thụy cũng chẳng tỏ ra hồ hởi với cái tên xa lạ này. Cô chat lại, hỏi một câu rất phớt đời, đúng như tính cách kiêu ngạo thường thấy của cô:

- Chúng ta quen nhau sao?

- Có thể em không nhớ, nhưng anh biết em, chúng ta đã từng gặp nhau một lần.

- Gặp nhau sao? Khi nào thế?

Thụy rất ngạc nhiên, trong ký ức của Thụy, người này hoàn toàn xa lạ, Thụy nghĩ rằng mình chưa bao giờ gặp anh ta.

- Anh gặp em cách đây ba năm trong một buổi hội thảo dành cho những người làm nhân sự.

- À vậy thì chắc là đúng.

Hồi Thụy mới ra trường, cô có tham gia một diễn đàn dành cho những người làm nhân sự. Sau đó có lần Thụy đăng kí tham dự buổi gặp gỡ của những người làm nhân sự trên diễn đàn. Nhưng buổi gặp gỡ chán ngắt, không để lại cho Thụy bất kì một ấn tượng nào. Từ đó Thụy cũng không gia diễn đàn đó nữa.

- Anh add Facebook của em cũng lâu rồi, trong một lần nhìn thấy em trên Facebook của một người bạn chung, anh nhận ra em là cô bé đã tham gia buổi offline ba năm trước. Khi đó anh đứng ở trên chia sẻ kinh nghiệm của những người làm HR^(*), em ngồi ngay đầu tiên, liên tục gật, liên tục nhìn điện thoại, em chuẩn khởi đấy ngay khi anh vừa kết thúc phát biểu.

- Vậy là đã đủ tôn trọng anh rồi còn gì.

- Ừ, cũng an ủi, cảm ơn em! Nhưng em bây giờ so với ba năm trước rất khác.

- Thế thì anh muốn em khen anh có trí nhớ tốt phải không?

- Anh có thể ngồi cùng em được không?

- Nếu như lại để chia sẻ kinh nghiệm dành cho những người làm nhân sự thì không cần, em không làm nhân sự nữa.

Tin nhắn vừa gửi đi thì một người đàn ông bước tới, nở nụ cười như “mùa thu tỏa nắng” cất lời chào Thụy:

- Chào em...

- Là anh sao? Chắc chắn ngày xưa anh không đẹp trai như bây giờ. Nếu ngày xưa anh đẹp trai như bây giờ, chắc chắn em sẽ không thể nào quên anh.

Theo phản xạ Thụy chỉ cần mất hai giây để liếc nhìn tổng thể người đàn ông vừa xuất hiện trước mặt mình. Anh ta đeo đồng hồ Rolex bạc, dùng nước hoa BVL hương gỗ. Cô bất giác mỉm cười thầm nghĩ: “Sao mình lại dỡ unfriend một bạn giai như thế này chứ!”. Ai đã nói Thụy là đứa hám giai đẹp nhỉ?

Về phần mình, mặc dù biết cô là một người phụ nữ rất cá tính, nhưng Việt cũng không thể ngờ cô lại hoạt ngôn như vậy. Thụy tự tin hơn so với tưởng tượng của Việt. Việt để ý Thụy trên Facebook đã lâu, anh bị thích thú bởi những status Thụy viết. Thụy không xinh đẹp theo một quy chuẩn chung, nhưng nhìn Thụy rất quyến rũ, nếu bỏ mỗi nét ra một nơi thì đều rất phô, nhưng gộp chúng lại với nhau thì nhìn rất hài hòa. Hơn nữa Thụy là người có gu thẩm mỹ tốt, từ cách ăn mặc, đến cách trang điểm đều tôn lên các nét đẹp lợi thể của cô, rất hấp dẫn những người đối diện.

Việt ngồi xuống, cố gắng bắt chuyện với Thụy thật tự nhiên, vì anh biết, người như Thụy không bao giờ thích một người đàn ông nhạt nhẽo.

- Hình như em làm truyền thông phải không?
- Yes!
- Công việc của em chắc bận lắm.
- Cũng tùy thôi, có lúc bận lúc rảnh, anh làm gì?
- Có vẻ như em không biết gì về anh cả.

Thụy nhún vai:

- Xin lỗi anh, em có khá nhiều friend trên Facebook nhưng để liên lạc thì chỉ là các bạn quen biết, em không quan tâm đến những người lạ.
- Vậy sao add Facebook của anh làm gì?

- Em không nhớ đã add Facebook của anh, có lẽ là hồi đầu, gặp ai thì cũng add.

- Nghe phũ phàng nhỉ, anh làm bất động sản.

- Hahaha! Bất động sản mấy năm đang nằm bất động nhỉ! Anh có đang thừa căn hộ nào không bán được cần cho thuê rẻ không?

- Dù sao thì chỗ anh tiến độ thi công vẫn không đủ cung cấp cho thị trường.

- Tuyệt vậy sao?

- Có anh ở đâu, ở chỗ đó đều tuyệt như vậy.

- Hahaha. Anh rất funny, dù sao cũng rất vui được biết anh.

- Anh cũng vậy. Anh thấy em thậm chí còn thú vị hơn trên Facebook.

- Vậy là anh đang không nói thật rồi, lẽ ra anh nên nói: Ở trên Facebook toàn ảnh lừa tình, hóa ra ở ngoài em xấu thế này sao?

- Đã có ai nói với em như vậy rồi à?

- Chưa ai dám nói cả, nhưng em tự biết điều đó.

Thụy trả lời rồi cười vang, thái độ rất thoải mái, không e dè, dù đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với Việt. Đó cũng chính là điểm hấp dẫn riêng của Thụy mà ít cô gái có được.

- Em có biết em nổi bật nhất trong quán này không?

- Em biết chứ, vì em được mệnh danh với câu nói “nhan sắc có hạn thủ đoạn vô biên” mà. Dù xấu hay đẹp cũng cứ phải rực rỡ nổi bật trước đã.

Thụy vẫn vừa trả lời vừa cười.

- Cho anh số điện thoại của em được không?

- Ồ không được đâu, em xin lỗi nhưng em không có thói quen cho số điện thoại với người lạ.

- Với anh, em vẫn xem là người lạ sao?

- Ít nhất thì em vừa biết anh cách đây 30 phút, chưa được xếp vào danh sách quen biết

- Thôi được cứ từ từ làm quen vậy.

Họ nói chuyện cả buổi tối, và tất nhiên Thụy đã add lại Facebook của Việt. Lúc thanh toán, Việt định rút ví trả tiền thì Thụy ngăn lại:

- Để tối nay em mời anh được không?

- Anh biết phụ nữ hiện đại thường không câu nệ chuyện con trai hay con gái phải trả tiền, nhưng lần đầu tiên gặp nhau, em để anh thể hiện một chút được không?

Thụy cười hì hì.

- Nhưng em cảm thấy có lỗi vì đã trót xóa mất Facebook của một người đẹp trai như anh, nên thôi để em trả, coi như cho em chuộc lỗi đi.

Lần thứ hai trong một buổi tối, Thụy khiến Việt đỏ mặt. Việt không phải một chàng trai mới lớn, anh đã 30 tuổi, gặp gỡ nhiều tình huống bất ngờ khó xử, nhưng để anh phải đỏ mặt trước con gái thì hình như đây là lần đầu tiên.

- Vậy để anh đưa em về nhé!

- Em cảm ơn, nhưng em có xe rồi.

- Vậy em cho anh đi nhờ được không, vì anh không có xe, anh định đón taxi đưa em về.

Thụy liếc nhìn Việt. Cô là một con cáo, lời nói dối không dễ dàng gì qua mặt cô. Anh ta đang cầm chìa khóa xe ô tô, chắc chắn xe của anh ta chỉ quanh quẩn đâu đó quanh đây. Nhưng cũng tốt thôi, một chàng trai như vậy không nên bỏ lỡ, Thụy giả vờ cười:

- Tính em hèn lắm, em cảnh giác với những người đàn ông mới gặp lần đầu, nên em không thể cho anh đi nhờ xe được.

Việt bất ngờ trước sự từ chối của Thụy, nhưng nét mặt anh đột nhiên hào hứng hẳn lên. Ánh mắt của Việt giống như ánh mắt của một con thú hoang khi phát hiện ra miếng mồi hấp dẫn. Thụy quả là một cô gái thú vị như anh từng tưởng tượng.

*

Thụy ôm điện thoại buồn với Linh.

- Hôm nay chị gặp được một anh chàng cực kì đẹp trai. Anh ấy dùng BVL, đúng mùi chị thích, còn đeo đồng hồ Rolex, em nghĩ xem có tuyệt không?

- Chắc là Rolex Quảng Châu! Haha.

- Không bao giờ, chị là “cú vọ” trong khoản soi đồ. Chị hoàn toàn tin vào “thiên lý nhãn” của mình.

- Chị không những hám trai đẹp mà còn hám tiền.

- Hahaha! Em thử hỏi xem có đứa con gái nào không hám mấy thứ đó?

- Em nghĩ chị phải khác chứ!

- Trừ khi chị là người ngoài hành tinh. Hahaha.

- Thế chị đã lên kế hoạch cưa cẩm trai đẹp chưa?

- Đang chuẩn bị xúc tiến rồi, nếu chị không nhầm thì chắc chắn tí nữa về sẽ nhắn tin cho chị trên Facebook.

- Chị có vẻ tự tin nhỉ.
- Cá không? Mai ăn sáng cafe đi.
- Cá thì cá.
- Chuẩn bị tiền đi Linh thân yêu, vừa nói quở quở tới luôn, có cần chụp màn hình làm tin không?
- Có. Chụp đi, ai tin chị được.

Đoạn chat hiện lên:

“- Em, về đến nhà chưa? Hôm nay anh rất vui được gặp em, có thể xem như chúng ta có duyên.

- Em cũng nghĩ vậy, dù sao được gặp một người đẹp trai như anh thì cũng làm cho buổi tối của em hôm nay là buổi tối đặc biệt.”

Trả lời xong tin nhắn, Thụy vội chụp lại màn hình gửi cho Linh, không quên kèm lời nhắn nhủ: “Mai ăn bún cá nhé, chị sẽ uống sinh tố 45k thay vì cafe 15k. Thôi ngủ đi, phải chẵn gà đây. Hehehe”.

Hình như trong mắt Thụy, Linh vừa là em, vừa là “cô bạn bà tám” của Thụy. Bất cứ chuyện gì cũng mang đi kể cho Linh nghe. Linh đọc tin nhắn của Thụy lắc đầu, lại sắp sửa thành con thiêu thân rồi. Được rồi cứ để chị thiêu thân nốt lần này đi, lần sau sẽ đến lượt em...

7 giờ 30 chuông điện thoại réo inh ỏi.

Thụy với tay nghe theo phản xạ, mắt vẫn còn nhắm nghiền:

- Biết rồi, chị dậy bây giờ đây!
- Xin lỗi có phải số của Thụy không?
- Dở hơi à, không phải là chị thì là ma à? - Thụy vẫn đang mơ màng gất lên trong điện thoại.

- Xin lỗi, alo.

Thụy giật thót mình, mở mắt nhìn, hóa ra số lạ không phải số của Linh, vì theo thói quen tưởng Linh gọi điện. Linh luôn qua đón Thụy đi làm mỗi sáng. Màn hình hiển thị cuộc gọi vẫn đang được tiếp tục.

- Vâng đây là số của Thụy, cho hỏi ai vậy?

- Là anh... Việt. - Giọng có phần ngập ngừng.

- Là anh Việt? - Thụy không tin vào tai mình nên phải khẳng định lại.

- Ừ xin lỗi nếu đánh thức lúc em đang ngủ!

- À không sao. Đăng nào em cũng đang chuẩn bị dậy. Nhưng sao anh biết số của em?

- Tìm số liên lạc của một trưởng phòng Tổ chức sự kiện của một công ty truyền thông không phải là chuyện quá khó với anh.

- Haha. Em nể anh rồi, gọi em sớm thế này có việc gì không? Hay có hợp đồng nào muốn thuê em làm, em sẽ rất vui đấy.

- Xin lỗi, làm em thất vọng rồi, anh chỉ gọi điện để hỏi liệu có thể mời em đi ăn sáng được không?

- Ăn sáng? Sáng nay? - Thụy hỏi lại.

- Ừ, thật ra không biết rõ em ở khu nào, nhưng anh đang ở đầu phố nhà em.

- Trời! Thụy than.

Việt cười cười:

- Vậy em có nhớ từ chối anh không?

- Nỡ chứ sao không, nhưng thôi được mời ăn sáng em sẽ không từ chối đâu, đại gì.

Thụy nhanh chóng đọc địa chỉ nhà mình cho Việt đến. Vừa chạy vào toilet vừa gọi cho Linh.

- Chị đây, hôm nay không phải đón chị nhé.

- Chị không đi làm à?

- Có đi chứ, nhưng có giai đẹp đến đón chị rồi.

- Hả, chị còn có giai đẹp nào ngoài em ra?

- Là Việt người tối qua chị gặp ý, à em còn nợ chị ăn sáng cafe nhé, chuyển sang ngày mai... Bye.

Thụy tắt điện thoại khi còn chưa kịp chờ nghe Linh trả lời.

Sáng nay Thụy trang điểm cẩn thận hơn mọi ngày. Thụy mặc một chiếc váy màu đen bó cách điệu ở cổ, kết hợp cùng đôi giày màu đỏ, xách túi màu đỏ. Đứng trước gương Thụy vẫn phải mỉm cười với chính mình. Hôm nay dùng mùi gì được nhỉ? Carolina sexy 212, mùi được mệnh danh có thể làm “chết” người. Bước xuống cầu thang Thụy đã thấy Việt đứng chờ sẵn.

- Chào em, hôm nay em rất đẹp.

Thụy cười giả lả:

- Việt định tán tỉnh em thì cũng không cần dùng mấy lời sến sẩm này đâu.

Việt, cao thủ tình trường mà có vẻ như cũng đã bị hớ trước mặt Thụy, đành cười trừ, “Anh chỉ nói những gì anh nghĩ thôi”. Thụy lè lưỡi, Việt lịch sự mở cửa xe cho Thụy. Chiếc xe khuất dạng. Bà hàng nước nhìn theo, lắc đầu chép miệng:

- Đấy như cave vậy! Mỗi hôm lại leo lên xe của một thằng, có ngày bị tạt axit thì cấm kêu.

*

Thụ tung tăng bước vào công ty, Linh đã chắn ngang ở cửa:

- Ăn sáng gì mà giờ này mới về?

- O' hay, chị là sếp hay em là sếp?

- Sếp thì cũng phải đi làm đúng giờ.

- Đọc lại nội quy công ty đi cưng. Công ty không có quy định nhân viên phải đi và đến theo giờ hành chính nhé.

Linh không biết kiểm soát gì để nói tiếp, đành dửng dưng bỏ đi.

Buổi chiều, Linh chờ Thụ ở cổng, thấy Thụ bước tới, hồ hởi đưa mũ bảo hiểm cho Thụ.

- Mình đi ăn bún ốc đi.

- Nhưng chị hẹn với Việt rồi. Linh nổi cáu, sáng nay vừa gặp nhau rồi, giờ lại gặp nữa.

- O' hay, có quy định nào quy định một ngày chỉ được gặp nhau mấy lần đâu, với lại đang trong giai đoạn hẹn hò.

- Cái gì mà hẹn hò? Vừa mới gặp nhau tối qua đến giờ.

Giọng Linh tức tối, từ ngày chia tay với Quân, chưa thấy Thụ hào hứng lại với một mối quan hệ nào như thế.

- Thời gian bao lâu không quan trọng. Quan trọng là hai người cảm thấy thích nhau là được.

Thụ còn chưa kịp nói dứt câu thì đã thấy xe của Việt đỗ xích trước mặt hai người. Mặt Thụ rạng rỡ hẳn lên, Linh thì tối mặt,

xoay người nhìn gã đàn ông vừa bước ra khỏi chiếc xe cầu cạnh. Xét về nhan sắc có lẽ Việt không thể đẹp bằng Linh, nhưng Việt có nét đàn ông cương nghị quyết đoán ít người có, phụ nữ thường thích điều đó. Thụy ôm tay Linh tự nhiên trước mặt Việt.

- Để em giới thiệu hai người với nhau nhé! Đây là Linh, em trai của em, còn đây là anh Việt, bạn chị.

Việt lịch sự cười chào Linh:

- Hai người chắc là chị em họ, vì em nói em là con út mà. Việt hỏi Thụy.

Chưa kịp để Thụy trả lời, Linh lên tiếng trước:

- Không có họ hàng gì, em và Thụy bằng tuổi nhau, vì thân nhau quá nên gọi nhau là chị em cho vui thôi.

Việt cười:

- Ồ vậy à.

Vừa tiếp xúc với Linh, Việt đã nhìn ra người đàn ông đang đứng trước mặt anh không phải với tư cách là em trai Thụy, mà với tư cách là một đối thủ đáng gờm của mình.

- Em còn bận gì không, mình đi được chưa? Việt nhắc Thụy.

Thụy gật đầu chào Linh:

- Chị đi đây, mai qua đón chị nhé.

- Tối nay đi chơi về muộn cứ gọi cho em nhé.

- Ừ chị biết rồi!

Linh dặn dò Thụy theo thói quen. Dù Thụy không đi cùng Linh, nhưng mỗi khi Thụy đi về muộn Linh đều qua đón. Việc này đã thành thói quen với cả hai người. Người lạ nhìn vào đều ngạc nhiên.

Hồi đầu, bạn Thụy một mực cho rằng Linh thích Thụy, Thụy cũng đã từng nghĩ thế. Nhưng khoảng thời gian gần một năm qua Linh vẫn ở bên cô, lo lắng cho cô, gọi cô là chị nhưng thực tình Linh lại như người anh trai của Thụy, đưa đón Thụy những lúc Thụy đi chơi về khuya, rảnh rỗi thì cùng nhau đi xem phim, đi ăn uống, chở Thụy đi mua sắm, góp ý cho Thụy về bộ đồ mới, lúc lạnh Thụy ôm Linh, cảm giác gần gũi ấm áp, nhưng không có rung động. Có lẽ đúng như Linh nói, giữa họ là tình thân. Một mình Thụy sống và lập nghiệp nơi này, cảm giác có một người thân như Linh khiến Thụy yên tâm hơn. Bố mẹ Linh cũng không xa lạ gì với Thụy, vì cô từng là học trò cưng của bố Linh. Có vài lần Thụy dẫn Linh về quê chơi, Linh vẫn gọi Thụy là chị, mọi người trong nhà đều nghĩ đó là nhân viên trong phòng cô.

*

Việt lái xe, Thụy yên lặng ngồi cạnh, chờ mãi không thấy Thụy liên tiếng. Không ngờ cũng có những lúc Thụy trầm ngâm như vậy. Trong tưởng tượng của Việt, Thụy phải là một cô gái rất ồn ào, không bao giờ có khoảng lặng nào trong tâm hồn cả. Chờ hồi lâu Việt đành lên tiếng trước:

- Em và Linh quen nhau lâu chưa?

- Hả? Em và Linh sao? Cũng quen nhau được gần một năm thôi, lúc cậu ấy bắt đầu vào công ty làm việc.

- Tại sao Linh gọi em bằng chị trong khi hai người bằng tuổi nhau?

- À, tại lúc đầu cậu ấy cố tình chọc quê em, gọi lâu dần thì thành quen. Em và Linh coi nhau như người thân trong gia đình. Bố Linh là thầy giáo cũ của em.

Nhắc đến Linh, Việt cảm thấy lời nói của Thụy trở nên hưng phấn và vui vẻ hơn. Việt nhớ đến ánh mắt lúc Linh nhìn Thụy, giữa hai người này có một tình cảm đặc biệt, mà người ngoài không cách nào xen vào được. Việt thắc mắc không biết hai người họ có nhận ra

được điều đó hay không, nhưng rồi anh lại thầm xác định câu trả lời, hình như họ không biết việc này, chỉ có người ngoài như Việt mới nhìn thấy rõ điều đó.

Chương 7

- Anh chị lấy một phòng đôi à?

Việt liếc sang nhìn Thụy, mặt Thụy không có chút sắc thái e ngại nào, cô đơn giản tự nhiên gật đầu.

- Ừ cho chị một phòng đôi.

Việt không lấy gì làm bất ngờ với hành động này của Thụy. Bởi cô là một cô gái hiện đại, chắc chắn không có bất cứ một chuẩn mực nào kìm kẹp được cô ấy.

Họ đi lên phòng. Căn phòng hướng biển, Thụy kéo mở rèm, đẩy cửa, gió biển ùa vào. Với Thụy không ở đâu tuyệt hơn biển, Thụy cố hít hà không khí này. Ở cái thành phố ngột ngạt chỉ toàn bê tông, xe cộ khiến Thụy thấy bức bối, nên lâu lâu Thụy phải xách túi đi ra biển, để mở căng lồng ngực hít thở khí trời. Thụy và Việt cũng đã hẹn hò được một thời gian, tuy không lâu nhưng đủ để hai người tìm hiểu

nhau, và để biết những gì cần biết về nhau. Nhân dịp nghỉ lễ dài ngày, Việt muốn hai người cùng nhau đi biển để thay đổi không khí, cũng vừa may, đây đúng là sở thích của Thụy nên cô đồng ý ngay.

Việt mở hai vali hành lý, cả của anh cả của Thụy, xếp quần áo ra treo trong tủ. Anh vốn không phải là người chu đáo, nhưng đi với Thụy anh lại tình nguyện làm tất cả những việc con con như vậy. Khi Việt trở ra vẫn thấy Thụy đang đứng thình lặn bên cửa, gương mặt thư giãn của Thụy khiến Việt ngơ ngẩn. Anh đến bên cạnh Thụy, vòng tay ôm Thụy từ phía sau lưng, hôn lên hình xăm sau gáy Thụy. Thấy Thụy không có phản ứng gì, Việt xoay người Thụy, khẽ kháng hôn lên mắt Thụy. Thụy khép đôi mắt, đón nhận nụ hôn của Việt, ngoài kia sóng biển vỗ dập dềnh, khung cảnh lãng mạn khiến cho lòng người cũng bị trùng xuống.

Việt chưa từng tỏ tình với Thụy, giữa họ chưa có một lời cam kết hứa hẹn rõ ràng nào cả. Thụy không quan tâm đến điều đó, vì Thụy cho rằng người ta thường sai lầm khi cứ cố hứa hẹn với nhau thật nhiều. Nhưng phàm là cái gì hứa hẹn thề thốt càng nhiều thì chẳng qua là người ta không có niềm tin vào nó, nên đừng hứa, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên là được.

- Thụy, anh yêu em!

Việt nâng cằm Thụy lên, nhìn sâu vào đôi mắt của Thụy, đôi mắt được kẻ hai viền đen rất rõ. Đôi mắt Thụy không mơ màng, không ướm át, mà rất kiêu hãnh. Đối diện với lời tỏ tình từ người đàn ông, đôi mắt ấy cũng không hề tỏ vẻ bẽn lén hay ngại ngùng, mà vẫn chỉ một sắc thái vẫn kiêu hãnh. Việt cảm thấy bối rối khi đối diện với ánh mắt này của Thụy.

Đây là lần đầu tiên Thụy được nghe tiếng yêu từ Việt. Thụy không hoài nghi về tình cảm của Việt dành cho cô, vì những ngày vừa qua hành động của Việt đủ để cho cô thấy rằng anh thực sự thích cô. Bản thân cô cũng có tình cảm với Việt nên mới nhận lời cùng Việt tới đây. Gần một năm chia tay với Quân, Thụy lại có cảm giác trái tim mình lay động trước một người đàn ông, nhưng dù vậy Thụy vẫn giữ

chặt tim mình, để nó đủ tỉnh táo và nhường chỗ cho lí trí lên tiếng.
Thụy vòng tay ôm Việt:

- Em cũng thích anh.
- Chỉ thích thôi sao?
- Ừ, với em chỉ cần thích là được rồi.

Việt hiểu ý của Thụy, anh không muốn đôi co tranh luận với cô, người như Thụy thì cuộc sống có hàng nghìn hàng vạn thứ khiến cô thích thú, không chỉ có mỗi anh, hay chỉ có mỗi tình yêu. Có lẽ cũng chính vì thái độ thờ ơ của Thụy lại càng khiến anh thích cô hơn.

Việt âu yếm hôn lên trán Thụy, một cách biểu đạt sự yêu thương trân trọng của anh dành cho cô, hứa sẽ che chở suốt đời, sau đó lui xuống hôn triền miên lên môi cô. Cơ thể Thụy, tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng hấp dẫn, khiến Việt thích thú hơn nhiều lần, anh muốn mãi đắm chìm trong đó. Thụy luôn khéo léo trong việc sử dụng hương thơm, điều đó cho thấy Thụy là một cô gái rất tinh tế, chứ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của cô.

*

Việt kéo Thụy ra biển, Thụy mặc bộ bikini hai mảnh màu đỏ rất nổi bật. Cô nằm ngửa, để người mình thả nổi trên biển. Việt hoàn toàn bị hút hồn vào đó, đầu anh không nghĩ được gì hơn ngoài việc anh muốn kéo tuột bộ bikini ra khỏi người Thụy ngay lúc này. Đừng trách Việt xấu xa, bản năng đàn ông ai chả thế. Việt bơi lập lòe theo Thụy, sát lại gần anh cúi xuống hôn lên môi Thụy, vị mặn của biển hòa lẫn cùng môi, khiến cho Việt ngây ngất, Thụy thực sự là một người tình ngọt ngào và hấp dẫn.

- Mấy tháng rồi em mới lại được đến biển!

Thụy cười toe toét hào hứng nói với Việt. Giọng điệu cô vui như một đứa trẻ vừa được cho thêm cái áo mới.

- Em vui thế sao?

- Ừ cứ mỗi khi đến biển là em đều vui. Thế nên khi em buồn bao giờ em cũng đi biển, để kéo tâm trạng trở lại.

- Chứ không phải là do đi với anh nên em mới vui thế này sao?

- Haha. Không có chuyện đó đâu, chỉ cần là đi biển, thì đi với ai em cũng vui.

Việt nhéo mũi Thụy:

- Em đúng là một người xấu tính, chẳng bao giờ biết nói điều gì cho người khác vui cả. Em cứ nói dối là vì đi cùng với anh nên em mới vui không được sao.

- Anh lại muốn em nói dối à? Thế sau này em cấm sùng anh nhé.

- Hừ, thử xem em có dám không?

- Haha. Em sẽ không cấm sùng anh đâu, em không xấu xa như thế.

- Ừ, nói như thế có phải ngoan không.

- Em sẽ bỏ anh ngay khi em chán anh, chứ cần gì cấm sùng.

Việt làm mặt tức giận té nước vào người Thụy, Thụy cười giòn tan. Hai người đùa nghịch với sóng biển rất vui vẻ.

- Thế lần gần đây nhất em đi biển với ai?

- Em đi với Linh. Bọn em đến bãi biển Lagi ở Bình Thuận, rất đẹp.

- Chỉ có em và Linh thôi sao?

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Việt, Thụy bật cười, cô hài hước kể thêm:

- Đó là lần em bị thất tình, chính xác là bị trai đá. Em đau buồn quá nên bỏ đi chơi, Linh sợ em sẽ làm gì đó ngu ngốc nên đi tìm em.

- Em và Linh có đúng chỉ là bạn bè không hả?

Việt làm mặt giận đối ghen tuông.

- Em và Linh đương nhiên không phải là bạn bè đơn thuần rồi.

- Thế là gì? Việt cau mày, lúc này thì anh tức giận và ghen tuông thật sự.

- Em và cậu ấy là tình thân, giống như là gia đình của nhau.

- Tình thân hay là tình nhân?

Thụy phì cười với vẻ mặt của Việt lúc này. Không ngờ một người đàn ông lịch lãm như Việt cũng có lúc ghen tuông giận hờn như một đứa trẻ con thế. Cô tiến đến ôm lấy khuôn mặt Việt, không nói không rằng chủ động hôn môi anh. Việt bị bất ngờ trước hành động chủ động này của Thụy, nhưng anh tỏ vẻ vô cùng thích thú. Môi lưỡi cuống quýt quấn lấy nhau, đầu óc Việt cũng không còn thời gian để tiếp tục suy nghĩ về mối quan hệ của Thụy và Linh nữa.

Họ cùng nhau ăn tối trong một nhà hàng lãng mạn, với thực đơn hấp dẫn. Mặc dù vậy Việt vẫn muốn đẩy nhanh tiến độ của bữa tối, hình ảnh Thụy dập dềnh trong bộ bikini khiến đầu óc Việt không còn tỉnh táo nữa. Sau bữa tối, Thụy còn muốn đi bar, nhưng Việt lấy cớ mệt, đề nghị trở về phòng luôn. Thụy cũng không muốn nài ép, cô chiều theo ý Việt. Về đến phòng, Thụy đẩy Việt đi tắm trước, Việt háo hức đi tắm, trong trí tưởng tượng phong phú của anh không quên mơ về những thứ tươi đẹp đang chờ. Tắm xong trở ra, Việt thấy Thụy đang đứng bên cửa sổ mặt hướng nhìn ra bên ngoài bờ biển tối đen, cô đang nói chuyện điện thoại.

- Ừ biển rất đẹp, chị nhớ lần em đến tìm chị ở biển Lagi, hôm nào có thời gian chị muốn hai chúng ta quay lại đó chơi.

- Ừ chị biết rồi, chị có mang theo kem chống nắng, nhưng sợ khô da nên chị không dùng, đi biển là phải để cho da mình đen một tí, mới giống là đi biển về chứ.

- Ừ, chị đi tắm đã, tí nữa buôn tiếp nhé.

Việt đưa khăn tắm cho Thụy:

- Em nói chuyện với ai mà vui vẻ thế?

- Với Linh ạ.

Nghe đến từ Linh, tự nhiên Việt cảm thấy như có một cục nghẹn chặn ngang cổ, anh cố làm mặt bình thản để Thụy không nhận ra, vì anh không muốn Thụy cho rằng anh là kẻ nhỏ nhen.

- Thôi em đi tắm đi!

Thụy khuất sau cánh cửa, Việt thả người ngồi phịch xuống ghế. Việt không phải loại đàn ông kém cỏi cũng không phải người có tính ghen tuông bóng gió, nhưng rõ ràng linh cảm của anh cho thấy, hai người họ không phải tình bạn đơn thuần. Dù vậy anh cũng không có cách nào để ngăn cấm mối quan hệ này, vì anh thừa hiểu tính Thụy. Tuy cô không nói ra, nhưng có lẽ nếu đặt anh và Linh lên bàn cân thì chắc chắn Thụy sẽ chọn Linh. Người như Thụy, tình yêu và tình nhân sẽ được cô xếp sau rất nhiều thứ. Anh lắc lắc đầu, thôi không muốn nghĩ về những thứ không vui nữa. Hiện tại anh đang có Thụy ở bên, hai người đang trải qua kỳ nghỉ đầu tiên với nhau rất hạnh phúc. Nghĩ đến đây tâm trạng Việt phần chấn hấn lên, anh đến trước gương chỉnh chỉnh lại mái tóc.

Thụy trở ra thấy Việt đang nằm trên giường lướt ipad, Thụy không nói gì lảng lảng ôm gối định ra sofa ngồi, Việt kéo tay Thụy trở lại, ôm ghì phía sau lưng cô.

- Thụy, anh yêu em!

- Anh đã nói với em từ chiều rồi, em đã nghe thấy và đã biết rồi.

- Ừm.

Việt xoay người hôn Thụy. Thụy vừa tắm xong, da thịt rất mát, còn có hương thơm thoang thoảng, khiến Việt ngây ngất, khó kìm chế được lòng mình. Anh ghì mạnh cô xuống giường, cả ngày hôm nay, anh chỉ mong chờ đến giây phút này. Anh đặt người mình trở lên trên người Thụy, Thụy như quá quen với những hành động thế này, cô không cuống quýt cự tuyệt, cô bình tĩnh đẩy Việt ra và đứng dậy, vẻ mặt bình thản nói với Việt:

- Anh nói yêu em để được làm tình với em?

Việt hoàn toàn bị bất ngờ trước câu hỏi rất thẳng thắn của Thụy. Anh đã làm điều gì sai ư? Hay là anh đã quá vội vàng?

- Anh xin lỗi, nếu anh đã quá vội vàng, nhưng anh không xấu xa như thế.

- Có lẽ anh chưa biết, nhưng em chưa từng ngủ với đàn ông. Điều này cũng chẳng phải thành tích gì hết. Em không muốn mang nó để khoe với anh, nhưng chúng ta nên thống nhất với nhau, em sẽ không đáp ứng nhu cầu sinh lý của anh. Giữa chúng ta sẽ chỉ có tình yêu mà không có tình dục, cho đến khi nào em sẵn sàng.

Thụy thừa hiểu trong đầu Việt đang muốn gì, cô không trách móc anh vì điều đó. Đàn ông, suy cho cùng ai cũng giống nhau cả thôi, nhất là cách cư xử của Thụy, thì không thể không khiến cho người khác hiểu lầm. Nhưng đã đến lúc cô cần thẳng thắn bộc lộ quan điểm của mình cho Việt biết.

Việt hoàn toàn sốc khi nghe Thụy đề cập đến việc này, và quả thực vô cùng sốc khi Thụy tuyên bố cô vẫn là một trinh nữ. Từ ngày đầu tiên gặp Thụy cho đến bây giờ, cô là một trang giấy chứa đựng biết bao nhiêu bí mật, bí mật cho đến những dòng chữ cuối cùng của trang cuối cùng. Nhìn gương mặt của Việt, Thụy hiểu Việt rất sốc, cô cũng quen với điều này rồi, nhiều người tình của cô trước đây cũng có phản ứng giống như Việt lúc này, khi nghe cô tuyên bố như vậy.

- Anh chắc rất ngạc nhiên, nhưng em có những quan điểm sống của riêng em, nếu anh không thể chấp nhận được chúng ta sẽ chia tay nhau.

Việt cố lấy lại bình tĩnh:

- Anh xin lỗi, khi đã nghĩ rằng em là người phụ nữ dễ dãi, anh sai rồi, anh xin lỗi, anh sẽ tôn trọng quyết định của em.

- Cảm ơn anh đã tôn trọng quyết định của em.

Việt cười gượng:

- Vậy em ngủ trên giường, anh sẽ ra sofa ngủ.

Thụy không phản đối. Việt hôn lên trán Thụy chúc cô ngủ ngon, nhưng trước khi đi ngủ Việt phải đi tắm lần hai.

Một cô gái như Thụy vẫn còn trinh? Anh quả thật chưa hiểu gì về Thụy, gặp Thụy, rồi lên kế hoạch cưa cẩm cô, trong đầu Việt luôn hình dung về Thụy như một người phụ nữ của những quan niệm và giá trị sống hiện đại. Việt cũng là một mẫu người kiểu mới, nên anh không hề coi trọng chuyện trinh tiết. Với anh điều quan trọng nhất là sự hòa hợp của hai người. Khi Thụy đồng ý ở chung một phòng, thì anh càng tin rằng Thụy là kiểu người phụ nữ có lối sống phóng khoáng, nhưng không ngờ, ngay tại giây phút này, anh nghe Thụy tuyên bố một tin “động trời” như vậy. Mặc dù có một chút thất vọng vì mong muốn hiện tại chưa được thỏa nguyện, nhưng bù lại Việt cảm thấy thích thú hơn nhiều lần. Nói gì thì nói, Việt vẫn đánh giá cao những người phụ nữ như Thụy, cô ấy thông minh lý trí và luôn biết cách tôn lên giá trị của bản thân mình. Có lẽ Việt đã tìm được người phụ nữ anh cần trong cuộc đời. Anh nghĩ sẽ sẵn sàng chờ đợi Thụy, người như cô ấy xứng đáng để anh làm thế.

Nói đến vấn đề tình dục, người ta vẫn cho rằng nó chỉ là bản năng, là nhu cầu sinh lý của những người trưởng thành khỏe mạnh. Phụ nữ 27 tuổi vẫn còn trinh tiết, hoặc cô ta quá xấu, xấu đến mức độ không có ai động vào, hoặc cô ta bị lãnh cảm. Thụy không xấu,

cũng không lãnh cảm, nhưng Thụy vẫn quyết tâm bảo thủ với quan niệm của mình, Thụy vẫn thường tranh cãi với bạn bè “Đó đã từng là một truyền thống đẹp, cái gì đẹp nên phát huy”. Nói đúng ra thì Thụy cũng không cảm thấy đó là điều tốt đẹp gì, chỉ đơn giản vì Thụy luôn đề phòng mọi thứ, trước một quyết định lớn nào, Thụy cũng chỉ luôn lựa chọn cho mình một cách an toàn nhất, tránh làm tổn thương đến bản thân nhất.

*

Thụy gọi điện hồ hởi khoe với Linh:

- Chị lại có người yêu rồi.
- Ai vậy? - Giọng Linh tự nhiên trở nên lãnh đạm xa xôi.
- Việt.
- Yêu ai thì yêu, nhưng cấm khóc vì họ. Em không thích nhìn thấy chị khóc lóc vì đàn ông, vì những lúc như thế nhìn chị rất ngu.
- Sẽ không đâu, nếu có khóc chị sẽ chỉ khóc trước mặt em thôi.
- Ừ, tốt nhất là nên thế.

Trước nay Thụy chưa bao giờ khóc trước mặt mọi người. Nhưng Linh là người duy nhất nhìn thấy Thụy khóc, dần dần Thụy cũng không cần đeo mặt nạ trước mặt Linh. Ở cạnh Linh, Thụy trở thành một cô gái bình thường như bao người khác, có thể khóc, có thể cười, có thể phơi bày tất cả suy nghĩ của mình, có thể dựa vào Linh, khi cảm thấy mệt mỏi, khi gặp muộn phiền trong cuộc sống. Những điều như vậy hiển nhiên nói lên điều gì, người ngoài ai cũng dễ dàng nhìn ra, chỉ có chính những kẻ trong cuộc không nhận thấy. Cuộc sống có những nghịch lý buồn cười như vậy đấy.

*

Tình yêu của Thụy và Việt chưa hẳn đã phải là thứ tình yêu sâu nặng. Họ yêu nhau, nhưng cả hai không còn cần thiết phải tôn sùng tình yêu. Họ cùng thống nhất, tình yêu không phải là tất cả, cũng không phải là thứ quan trọng duy nhất trong cuộc đời. Thụy thông minh hiểu biết, tuy không phải mẫu người phụ nữ bí ẩn, nhưng những gì cô thể hiện ra bên ngoài chưa chắc đã phải là cô ấy. Thụy khiến cho Việt đi từ hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, vì mỗi ngày anh lại khám phá ra một điều thú vị mới ở Thụy, đó cũng là điều khiến anh thích thú nhất. Việt khá giống Thụy, đều bận bịu với công việc, đi công tác họp hành liên miên, Việt cũng không có nhiều thời gian rảnh, nên họ không bám nhau như sam, chỉ gặp gỡ nhau vài ngày trong tuần, đi ăn tiệm, đi cafe, đi mua sắm, đi bar cùng bạn bè. Thụy cảm thấy cuộc sống như thế đúng là mơ ước. Việt khác hẳn với Quân, không bao giờ nhả tin hỏi những câu hỏi thừa thãi. Cảm giác ở bên Việt, Thụy tự tin là chính mình hơn. Hồi yêu Quân mỗi khi ra đường Thụy cũng không dám ăn mặc cầu kỳ quá, mặc dù việc ăn mặc đẹp luôn là sở thích của Thụy. Yêu Việt, Thụy thoải mái được ngay cả trong sở thích của mình. Dưới sự cổ vũ của Việt, mỗi khi họ cùng nhau đi ra đường, rất nhiều người ngoài lại nhìn họ. Cả Thụy và Việt đều có gu thời trang ổn, ăn mặc thời thượng, lúc nào cũng đẹp. Thậm chí họ còn được bạn bè bình chọn là “cặp đôi đẹp nhất của năm”. Từ ngày Thụy yêu Việt, Thụy ít đi với Linh, nhưng tình cảm của Linh và Thụy vẫn thế. Dường như không có một mối quan hệ nào có thể thay đổi được nó.

Linh cũng không có ý kiến gì về Việt, nhưng Linh đưa ra một quy định với Thụy:

- Chị nhớ nếu đi bar mà cảm thấy uống nhiều thì phải nhả tin để em đến đón.
- Sao phải phiền phức thế, người yêu chị sẽ đưa chị về.
- Chẳng phải chị bảo chị muốn giữ trinh tiết đến khi lấy chồng sao?
- Ừ, vậy thì có liên quan gì đâu?

- Em không tin được cái tên người yêu chị bây giờ đâu.
- Sao không tin, anh ấy cực kỳ tử tế.

Linh vùng vằng: “Thì không tin là không tin”.

Thụy lắc đầu, Linh càng ngày càng hay cau có với Thụy.

Việt thì luôn khó chịu vì sự xuất hiện của Linh, vì mỗi khi họ đi bar hoặc đi chơi cùng bạn bè về muộn, bao giờ Linh cũng đến đón Thụy. Có kỳ lạ hay nhằm lẫn gì ở đây không? Việt là người yêu Thụy, tại sao Thụy không bao giờ để Việt đưa về? Họ nhiều lần tranh luận, nhưng Thụy vẫn một mực bảo thủ. Thời gian đầu vì mới yêu nhau anh còn tạm chấp nhận được, nhưng đến một hôm Việt quyết định phải làm rõ ràng:

- Tại sao chúng ta đi chơi với nhau, Linh lại đến đưa em về, em có thấy buồn cười không?

- Chỉ là việc đưa đón nhau thôi mà, Linh là em trai của em, tính nó hay lo xa, nó sợ em say không biết đường về nhà - Thụy cố dùng giọng vui vẻ để giải thích.

- Nó lo anh sẽ hãm hiếp em giữa đường hả?

- Ừ chắc thế, nó bảo không tin anh lắm - Thụy cười vang, giọng nửa đùa nửa thật.

- Anh đang nói chuyện nghiêm túc, không đùa đâu, từ lần sau nếu không đi với anh thì thôi, nếu đi với anh thì anh sẽ đưa em về, không cần ai đến đón cả. Anh mới là bạn trai của em.

- Này Việt, anh biết tính em rồi, anh không nên đưa ra một thái độ như thế để nói chuyện với em.

Thụy cũng thay đổi thái độ ngay, từ đùa chuyển sang nghiêm túc, trên đời này Thụy ghét nhất bị người khác áp đặt.

- Em cũng biết tính anh mà, anh không phải thằng đàn ông nhu nhược. Việt cũng không vừa đáp trả lại.

- Chuyện này thì liên quan gì đến nhu nhược với không?

- Em thử đi hỏi cả thế giới này xem, có thằng đàn ông nào chịu đựng được cảnh tối đi hẹn hò với người yêu mình, xong thì thằng khác đến đón người yêu mình về không?

- Linh không phải là “thằng khác”, Linh giống như người thân của em vậy.

- Nhưng thực tế thì em và cậu ta chẳng có quan hệ huyết thống gì với nhau cả phải không? Thế thì trong mắt anh Linh cũng giống như bao nhiêu thằng đàn ông khác thôi.

Thụy đuối lý, Thụy biết đối tượng lần này của mình là ai. So với Quân, Việt hoàn toàn khác, là một người làm ăn kinh tế, cái gì với Việt cũng rành mạch rõ ràng. Việt yêu chiều Thụy, nhưng không yêu chiều vô điều kiện như Quân, vì thế mà họ thường xuyên cãi nhau, nhưng mỗi lần cãi nhau xong Thụy đều nhận ra cái sai của mình, không bảo thủ cố chấp nữa.

Từ đó Thụy cũng ít khi để Linh đến đón mình, mỗi khi hẹn hò cùng Việt, chỉ trừ hôm nào uống hơi nhiều, sợ không làm chủ được bản thân, thì mới gọi Linh đến đón. Một lần Thụy bảo Linh:

- Em tìm người yêu đi, cứ quanh quẩn đưa đón chị mãi thế này, em cũng phải hẹn hò chứ.

- Thụy, chị yêu Việt thật lòng à? - Linh bất ngờ hỏi Thụy.

- Thụy cảm thấy bối rối, nếu người khác hỏi có lẽ Thụy sẽ bảo “ừ”, nhưng không hiểu sao trong tình huống này Thụy lại không muốn nói như vậy với Linh, Thụy chỉ nói:

- Chị cảm thấy Việt là người thích hợp với chị, ở anh ấy có đủ mọi điều kiện chị cần.

- Chị có niềm tin vào tình yêu với Việt không?
- Chị đã từng nói chị không tin vào tình yêu vĩnh cửu, và với đàn ông thì càng không.
- Chị sẽ không bị tổn thương vì điều đó chứ?
- Không bao giờ, chị biết chị đang làm gì mà.
- Ừ vậy là được rồi.

Giọng Linh mơ hồ xa xôi lắm, mặc dù Linh đang ở ngay cạnh Thụy.

*

Việt đưa Thụy về căn hộ của anh, căn hộ của Việt nằm ở khu chung cư cao cấp giữa trung tâm thành phố. Căn hộ được sắp đặt trang trí cầu kì tỉ mỉ đến từng chi tiết nhỏ nhất, mọi thứ cho thấy sự xa hoa và gu thẩm mỹ không thể chê được của chủ nhà. Dù biết Việt là người đàn ông thành đạt, nhưng Thụy không nghĩ Việt có một cơ ngơi như vậy, khi mới chỉ ở tuổi 29, bởi lẽ Việt nói bố mẹ anh cũng chỉ là cán bộ công chức bình thường.

- Một mình anh có cần thiết phải rộng thế này không? Nó rộng gấp năm lần căn phòng của em, đừng nói là anh luôn tự mình dọn dẹp tất cả nhé.

- Anh thuê giúp việc theo giờ, bác ấy đến dọn dẹp hàng ngày nhưng không ở lại. Việt vừa mở tủ lạnh vừa nói:

- Em uống gì, nhà anh thứ dành cho phụ nữ chỉ có nước lọc.

Thụy cười:

- Anh không cần nói em cũng biết mà, sự khác nhau cơ bản giữa trai gái độc thân là trong tủ lạnh nhà trai độc thân thứ không thể thiếu là bia và rượu, trong tủ lạnh nhà gái độc thân thứ không thể thiếu là hoa quả, sữa và bánh ngọt.

- Haha, xem ra em có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, chắc là hay đến nhà trai độ thân lắm hả?

- Cũng tương đối - Thụy lè lưỡi chạy đi mất.

Việt gọi với theo:

- Nhà anh không giấu em búp bê tình dục nào đâu, cũng không có em Tắm nào cả.

Thụy cười nhả nhở bước ra từ phòng ngủ của Việt:

- Anh có phải bị cuồng sạch sẽ không, em không thấy nhà anh có một hạt bụi nào, cái nào cũng mới đến mức không dám động đến.

- Không phải là anh cuồng mà bác giúp việc cuồng, chính anh cũng có cảm giác đó. Anh nói bác không cần phải dọn sạch sẽ quá, nhưng bác giúp việc cho bọn Tây quen, nên không thay đổi được.

- Một mình anh ở mà có đến ba cái phòng ngủ, làm gì mà nhiều thế?

- Không hề nhiều, khi thiết kế ngôi nhà anh đã tính toán đến việc sử dụng nó thế nào, một phòng cho hai vợ chồng, hai phòng cho các con, nếu phòng cho các con thiếu anh sẽ hy sinh phòng làm việc của mình luôn.

Việt vừa trả lời vừa nháy mắt trêu Thụy đầy ẩn ý.

Thụy vờ đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Bố mẹ anh có thường xuyên qua đây không?

- Không. Rất ít khi. Chủ yếu là anh về thăm hai cụ. Cuối tuần anh dẫn em về gặp bố mẹ anh được không?

Việt vẫn tiếp tục muốn nhắc đến chủ đề cũ.

- Không, em không muốn.

Thụy không suy nghĩ quá nhiều, cô chỉ nói theo suy nghĩ bản năng của mình, bởi vì trong đầu Thụy chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ gắn bó quá lâu dài với một người đàn ông, vì thế nên cũng không cần thiết phải trình diện người lớn, bố mẹ hai bên làm gì. Nhưng Việt thì khác, nghe Thụy nói vậy, sắc mặt anh trở nên sa sầm lại.

- Vậy em chưa từng có ý nghĩ chúng ta yêu nhau và sẽ kết hôn với nhau sao? Em coi anh giống như bao nhiêu người đàn ông trước, hẹn hò yêu đương vui vẻ, chán thì chia tay sao?

- Anh đừng so sánh mình với bất kỳ ai, em yêu anh cũng không giống như yêu bất kỳ ai. Với em mỗi mối tình đi qua em đều rất tôn trọng, em không đặt nặng nề vào tình yêu chung thủy. Nếu như một lúc nào đó hai người cảm thấy chán người kia, thì tốt nhất nên chia tay.

- Em nói vậy là ngay cả khi yêu anh, em cũng luôn nghĩ sẽ có ngày bỏ anh đúng không?

Thụy dừng lại nhìn gương mặt Việt, rất hiếm khi cô thấy Việt tức giận như vậy. Thụy biết, có lẽ là Việt cũng thật lòng yêu cô, anh cũng rất tôn trọng mọi quyết định của cô, chưa bao giờ đòi hỏi gì ở Thụy, vậy mà Việt đã nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với Thụy. Không giống những người đàn ông trước, chưa cần nghĩ đến chuyện có kết hôn hay không, họ chỉ nghĩ xem làm thế nào để đưa cô lên giường trước.

Thụy biết mình đã làm Việt giận, cô đành xoa dịu Việt:

- Cho em thời gian đi, em chưa sẵn sàng.

Việt thấy Thụy nhượng bộ thì cũng không muốn làm căng quá, anh ôm cô vào lòng nói nhẹ nhàng:

- Anh sẽ chờ em nhưng đừng bắt anh phải chờ đợi quá lâu.

Các cô gái khác ở tuổi Thụy, luôn tìm cách thúc ép bạn trai việc kết hôn. Thụy ngược lại, chưa bao giờ cô đề cập đến chuyện hôn nhân. Nếu Việt nhắc đến trước cô cũng luôn cố tình lảng tránh. Mỗi

chuyến đi công tác xa, Việt chỉ mong nhanh chóng được trở về gặp Thụy. Những lúc như vậy Việt lại có thêm một mong ước nữa, giá như Thụy đang chờ sẵn anh trong ngôi nhà của anh, mở cửa ủa vào lòng ôm anh, anh sẽ hạnh phúc hơn nhiều lần. Thụy là người con gái duy nhất khiến cho anh có những ước mong như vậy. Anh hiểu Thụy chính là người phụ nữ anh tìm kiếm để gắn bó trong cuộc đời.

- Thôi mình ra ngoài kiếm gì ăn đi em. Đói lắm rồi!

Việt nhìn Thụy với ánh mắt yêu chiều. Anh lái xe chở Thụy tới The Bistro ăn tối, The Bistro là một nhà hàng Pháp, nhà hàng có không gian đẹp, yên tĩnh. Thụy bị chú ý bởi một đôi nam nữ đang ngồi ở góc bàn bên cạnh. Cô nhận ra đó là Phương bạn học thời đại học của cô. Hồi còn sinh viên, Phương đã hút hồn biết bao nhiêu nữ sinh trong trường, bởi vẻ đẹp trai hào hoa của nó. Phương kết hôn cách đây hơn một năm, vợ Phương đang mang bầu hình như ở tháng thứ ba thứ tư gì đó. Thấy ngày nào hai vợ chồng cũng cập nhật những trạng thái hạnh phúc trên Facebook. Nhưng giờ hình ảnh mà Thụy nhìn thấy là Phương đang ôm hôn một cô gái trẻ không phải vợ nó, cô gái ấy rất xinh đẹp.

Việt nhìn theo hướng nhìn của Thụy:

- Em nhìn thấy người quen à?
- Dạ vâng, em nhìn thấy cậu bạn học cũ của em.
- À ra vậy, người yêu của cậu ấy cũng xinh đẹp nhỉ.

Thụy cười mỉa mai:

- Không phải người yêu, chắc là bố nhí thôi, vợ nó đang chữa.

Việt nghe thấy rõ giọng điệu của Thụy tỏ vẻ đầy bất mãn. Anh nghĩ bụng quả là xui xẻo, tự nhiên lại đưa Thụy vào đây để cho cô ấy nhìn thấy cảnh tượng này. Thụy thuộc dạng phụ nữ nhạy cảm, cô ấy vốn dĩ đã luôn sẵn có ác cảm với đàn ông.

Sáng hôm sau Thụy thấy trên Facebook của vợ Phương đăng ảnh chụp một bó hoa hồng, cô vợ hớn hở khoe là quà chồng tặng. Tầm ảnh nhận được đến cả nghìn like, ai cũng khen Phương là người đàn ông hiếm có. Nhiều người tỏ ra ghen tị với vợ Phương, họ cho rằng vợ Phương quả là may mắn khi lấy được Phương. Thụy cười mỉa mai trong bụng, đàn ông trên đời này không bao giờ nên tin tưởng tuyệt đối, và chỉ có những người phụ nữ ngu ngốc như vợ Phương, mới dễ dàng để bị cầm sừng. Thụy sẽ không bao giờ để mình vào hoàn cảnh đáng thương như thế.

*

Hà Nội lại đón một mùa thu mới, thu Hà Nội lúc nào cũng đẹp trong sắc nắng vàng. Những cặp tình nhân ríu rít chờ nhau trên phố, có khi đi xe máy chàng trai cũng phải vòng tay lại đằng sau ôm eo cô người yêu. Thụy nhìn thì luôn phê phán, tại sao cứ phải làm lố như vậy, tại sao cứ phải có những hành động ngớ ngẩn như thế? Linh giải thích, trong tình yêu, ai cũng trở nên ngu ngốc và sến sẩm đi ít nhiều, người như Thụy không bao giờ hiểu được. Phải, Thụy có lẽ không bao giờ hiểu được, vì dù hẹn hò với bất cứ ai, Thụy cũng không dùng trái tim, phần lớn cô vẫn luôn dùng lý trí, cô tuyệt đối chỉ tin vào lý trí của mình.

- Việt muốn dẫn chị về nhà ra mắt bố mẹ anh ấy.

Linh đang lái xe giật bắn người vội hỏi:

- Vậy chị có đồng ý không?

- Chị không.

Linh vui vẻ ra mặt, thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cố ra vẻ trêu Thụy:

- Có phải chị sợ sẽ bị làm các bài kiểm tra về nữ công gia chánh không?

- Không, vì chị thấy mình chưa sẵn sàng.

Linh quay lại nhìn Thụy, hóa ra Thụy đang nói chuyện khá nghiêm túc. Về mặt đảm chiêu suy nghĩ của Thụy khiến Linh không dám trêu chọc cô thêm.

- Chị vẫn ngoan cố giữ vững quan điểm không bao giờ kết hôn à?
- Ừ, chị chỉ thích yêu thôi, không muốn đám cưới đâu.
- Em thấy ngay cả yêu chị còn chẳng dám.

Thụy ngoan cố cãi lại:

- Chị có yêu đấy chứ, chỉ là chị yêu vừa đủ thôi.
- Tình yêu thì biết thế nào là đủ.
- Đủ là khi chị biết rằng lý trí vẫn thay thế được trái tim mà phát xét mọi thứ.
- Chị không thấy mình như vậy là hèn nhát à?
- Không, chị thấy chị như thế mới là thông minh.
- Chị thật ngốc nghếch, có ai mà suốt đời chỉ là tình nhân được, yêu mãi chán lắm, phải tính đến chuyện kết hôn, để ổn định cuộc sống chứ.
- Chẳng lẽ không kết hôn thì cuộc sống không ổn định được sao?
- Không, nếu chị không kết hôn, chị sẽ chẳng bao giờ có được một gia đình trọn vẹn của riêng mình được.

Thụy lặng thinh không nói gì nữa. Có lẽ Linh nói đúng, người ta chẳng thể suốt đời chỉ yêu nhau được, ai cũng cần có một gia đình cho riêng mình, đó là quy luật của cuộc sống. Thụy cũng biết bản thân cô có những suy nghĩ rất ích kỉ, nhưng suy cho cùng cô cũng vẫn chưa muốn thay đổi tình trạng hiện tại của mình.

Việt đi công tác Singapore mười ngày. Ngày nào anh cũng gọi điện cho Thụy, chỉ lặp lại những câu nhớ nhớ thương thương Thụy, không thể chịu được cảm giác xa Thụy lâu như thế này.

- Anh bắt đầu sến sẩm từ khi nào thế hả? Lúc trước anh có như thế đâu?

Thụy cười cười trả lời Việt trong điện thoại, một tay vuốt ve con mèo trắng, là món quà Linh mới mang sang cho Thụy.

Việt ở đầu dây bên kia vui vẻ trả lời:

- Khi dùng toàn bộ trái tim để yêu ai đó thật lòng, con người đều trở nên như vậy, anh đang dùng toàn bộ trái tim để yêu em đây.

- Khi nào anh về?

- Vài ngày nữa, nhưng không báo cho em biết trước, sẽ làm em bất ngờ, em có nhớ anh không?

Thụy bật cười, một tay cô vẫn âu yếm vuốt ve con mèo trắng:

- Em mới có một người bạn nhỏ, nên em chẳng có thời gian để nhớ anh nữa.

- Là ai thế? Để anh về xử lý nó.

- Là một chú mèo trắng rất đáng yêu.

- Em mới mua à?

- Không. Linh mang sang cho em.

Lại là Linh, Việt không biết đến bao giờ, Linh mới thôi xuất hiện trong cuộc sống của Thụy. Anh nghĩ trong bụng phải đẩy nhanh hơn nữa tiến độ hiện tại giữa mình và Thụy.

Việt xuống sân bay, việc đầu tiên anh làm là ào đến nhà Thụy, ôm cô thật chặt, càng ngày anh càng thấy không thể xa cách Thụy được,

mười ngày không gặp Thụy anh cảm thấy mình ngớ ngẩn đi rất nhiều.

Thụy ra mở cửa, Việt nhìn thấy Thụy, khuôn mặt Thụy đầy những tia nắng rạng rỡ. Anh ôm Thụy thật chặt, hôn lên khuôn mặt Thụy không bỏ sót chỗ nào, anh ngập tràn trong hạnh phúc.

- Chúng mình phải nhanh chóng kết hôn đi thôi. Anh muốn mỗi khi trở về nhà sẽ được nhìn thấy em như thế này, cùng với con của chúng ta.

Thụy cười gượng, cô không muốn vừa gặp nhau sau nhiều ngày xa cách đã khiến Việt mất vui, nên chỉ nói lảng tránh một câu:

- Em sợ khi cưới nhau rồi đàn ông sẽ tìm có đi công tác nhiều hơn, không muốn ở nhà nữa, vì sẽ chán ngấy các bà vợ.

- Anh sẽ ngoan, không hư như những người đàn ông khác.

- Đã là đàn ông thì đều giống nhau cả thôi.

Thụy nói xong xoay lưng bỏ vào trong nhà. Việt bước chân theo Thụy, anh định nói thêm điều gì đó, nhưng lại thôi. Có lẽ họ vừa gặp nhau, không nên gây căng thẳng...

Chương 8

Thụy bước vào tuổi 28. Trong ngày sinh nhật tuổi 28, lời chúc Thụy nhận được nhiều nhất chính là chúc cô mau lấy chồng. Quả thật ở tuổi này Thụy chẳng còn thiếu thứ gì ngoài thiếu một “tấm chồng”, nhưng điều đó cũng không khiến Thụy bận lòng. Ngược lại cô thấy hạnh phúc nhất là được làm người phụ nữ tự do như bây giờ.

Viết tự tay chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ dành cho Thụy. Hôm nay là một ngày đặc biệt, và anh muốn chính thức cầu hôn với cô.

- Chúc mừng sinh nhật em, anh mong những năm về sau luôn được cùng em đón sinh nhật như thế này.

- Cuộc sống thì không ai nói trước được điều gì cả. Em trân trọng ngày hôm nay của chúng ta. Em không dám hứa và cũng không muốn hứa sẽ suốt đời ở bên cạnh anh, điều đó có vẻ như hảo huyền quá.

Việt sa sầm nét mặt, trong giây phút lảng mạn như thế này, chẳng nhẽ Thụy không thể nào nói được câu gì tình tứ lảng mạn một chút sao. Việt quyết định đi thẳng vào vấn đề, anh không muốn chần chừ thêm nữa:

- Thụy, mình kết hôn đi.

Việt là người thẳng thắn, biểu đạt cũng rất rõ ràng. Thời gian trước anh chỉ ẩn ý sâu xa nhưng lần này anh đã chính thức nói ra lời cầu hôn với Thụy. Không nhần, không hoa, anh nghĩ Thụy cũng không cần những thứ đó. Điều Thụy cần là một cuộc nói chuyện thẳng thắn. Họ yêu nhau cũng không phải quá ngắn, hơn một năm rồi, thời gian đủ để cho hai người trưởng thành phải suy tính đến việc này.

- Hả, sao tự nhiên anh lại muốn kết hôn?

- Em sao thế? Đây mà là phản ứng của người phụ nữ vừa được cầu hôn à?

Việt bất ngờ với phản ứng của Thụy.

- Em xin lỗi, nhưng em chưa suy nghĩ đến việc này.

Việt lập tức nóng mặt:

- Vậy em chưa từng có ý nghĩ chúng ta yêu nhau và sẽ kết hôn với nhau sao?

- Em chưa nghĩ xa xôi như vậy, anh đừng thúc ép em có được không?

- Em làm sao thế Thụy?

Việt kêu trời, tại sao rõ ràng họ yêu nhau, mọi thứ đều rất tâm đầu ý hợp, Việt cũng không phải là người đàn ông kém cỏi gì, tại sao Thụy lại vẫn cự tuyệt việc kết hôn như vậy.

- Tự nhiên anh nói đến chủ đề này làm em chưa sẵn sàng.

Thụ cố gắng lấp liếm, bằng lý do “Em chưa sẵn sàng”. Nhưng chính Thụ cũng không biết đến bao giờ bản thân cô mới sẵn sàng cho việc này. Thụ bị hội chứng sợ hôn nhân thực sự. Mà cũng không riêng gì một mình Thụ, rất nhiều phụ nữ hiện nay mắc hội chứng này. Họ lo sợ quá nhiều thứ khi kết hôn, sợ mất tự do, sợ bị ràng buộc, hơn hết là sợ những trách nhiệm quá lớn không thể gánh nổi. Xã hội thường gán lên đầu phụ nữ rất nhiều trách nhiệm khi kết hôn, trách nhiệm với chồng, với con, với bố mẹ, với anh em cô dì chú bác của nhà chồng. Phụ nữ kết hôn vì họ tin vào tình yêu. Nhưng khi kết hôn rồi họ lo sợ sẽ mất đi tình yêu, vì họ cho rằng hôn nhân sẽ “giết chết” tình yêu. Hơn nữa Thụ luôn bị quan với suy nghĩ: “Kết hôn làm gì để phải nơm nớp lo giữ chồng, mà giữ cũng chẳng được, 99% đàn ông có vợ vẫn đi ăn phở bên ngoài. Phụ nữ có nhất thiết phải chịu đựng sự thiệt thòi bất công như vậy không?”. Thụ không muốn như thế, cô nhất định không đẩy mình đến bước đường đó.

Việt vẫn kiên nhẫn thuyết phục Thụ:

- Anh nghĩ em cũng không cần những lời có cánh. Chúng ta đều đã trưởng thành, thời gian ở bên nhau cũng đã lâu, chúng ta yêu nhau, không phải mọi thứ đều hòa hợp, nhưng không phải là có những khác biệt quá lớn. Trước khi yêu em anh đã từng yêu rất nhiều người, nhưng em là người đầu tiên anh có suy nghĩ muốn kết hôn. Em có hiểu điều đó có ý nghĩa lớn như thế nào với anh không?

Thụ định nói gì đó, nhưng cô không nói, cô dừng lại nhìn gương mặt Việt, thầm nghĩ trong lòng “Tại sao người ta lại cứ thích cưới nhau như vậy, dù biết rõ rằng có một cái hố đen rất to đang bày ra trước mặt”.

Việt thấy Thụ không nói gì, anh đứng lên bước đến bên cạnh Thụ, cúi xuống ôm cô vào lòng:

- Anh hứa sẽ làm em hạnh phúc, anh thật sự rất yêu em Thụ à.

- Việt, anh đừng khiến em khó xử có được không, em không muốn kết hôn. - Thụ vùng vằng trả lời.

Việt không bình tĩnh nổi nữa:

- Em không muốn kết hôn hay là không muốn kết hôn với anh? - Điều đó có gì khác nhau đâu. - Thụy cũng lớn tiếng hơn bình thường.

- Tại sao không khác nhau, anh và em không còn trẻ nữa.

- Em sẽ chỉ yêu anh, sẽ không có đám cưới nào hết. Nếu anh muốn yêu để cưới thì đi tìm người phụ nữ khác đi.

- Em đang nói nói điều điên rồ gì thế? Tại sao chỉ yêu mà không cưới?

- Em rất sợ hôn nhân, em bị ám ảnh quá nhiều về hôn nhân, em không có niềm tin ở nó. Một người phụ nữ khi kết hôn, thì cần phải từ bỏ một số đặc quyền chỉ có khi còn là con gái. Một phụ nữ khi đã kết hôn, không thể chỉ nghĩ cho bản thân, không thể chỉ làm những gì mình thích.

- Cả đàn ông cũng thế, không riêng gì một mình phụ nữ phải từ bỏ. - Việt tranh luận.

Thụy biết mình đuối lý:

- Em không biết giải thích thế nào cho anh hiểu, nhưng tóm lại em không muốn cưới. - Thụy vùng vằng trả lời.

- Em điên rồ thật rồi. Ngủ với đàn ông em cũng không chịu, cưới chồng cũng không chịu. Tóm lại em muốn gì?

- Việt, anh đang xúc phạm em đấy!

Việt biết mình lỡ lời, bản thân anh không có ý đó nhưng quả thật anh cảm thấy hoang mang về Thụy, một cô gái hiện đại nhưng lại tôn thờ cả chủ nghĩa độc thân, cả chủ nghĩa trinh tiết. Trái tim của cô ấy luôn ngờ vực tất cả đàn ông, cô ấy không có niềm tin, chính xác hơn là không muốn đặt niềm tin vào bất cứ người đàn ông nào, vì cô ấy

sợ sẽ bị tổn thương quá sâu. Cô ấy cũng bị ảnh hưởng rất nhiều từ nền giáo dục cổ điển của cha mẹ. Việt thực lòng yêu Thụy, nhưng hai người không thể chỉ mãi mãi dừng lại ở tình yêu, thứ tình yêu hồn nhiên trong sáng như những đứa trẻ được. Đã đến lúc hai người phải nói đến việc lập gia đình, kết hôn, cưới, và nhiều vấn đề khác nữa. Lúc này Việt cảm thấy rất mệt mỏi với Thụy.

Sau cuộc tranh luận nảy lửa Thụy bỏ ra về trước, Việt cũng không đuổi theo Thụy. Chính bản thân anh cũng cần thời gian để bình tĩnh trở lại. Một mình anh lái xe đến Le Pub uống rượu, Việt loay hoay trong suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục Thụy, “phải thuyết phục được cô ấy bằng mọi cách”, nhưng lại chán nản vì cảm thấy bế tắc bất lực. Người như Thụy rất khó để người khác thuyết phục cô ấy làm gì, trừ khi đó chính là điều cô ấy muốn.

- Chào anh!

Việt ngẩng lên. Đó là Nguyệt Thanh bạn gái cũ của Việt. Việt đã chủ động chia tay cô nàng cách đây một năm trước khi đến với Thụy. Xét về nhan sắc Nguyệt Thanh hơn hẳn Thụy, tính cách mạnh mẽ cũng hơn Thụy rất nhiều. Nhưng Nguyệt Thanh giống như một món đồ ăn nhanh, tính cách của cô ta không có chiều sâu giống như Thụy. Nguyệt Thanh giống như một bông hoa hồng rất đẹp, rất nhiều gai, nhưng không hề có hương thơm.

- Chào em, lâu rồi không gặp em khỏe không?

Việt lịch sự chào người tình cũ.

- Em vẫn khỏe, anh sao rồi? Lặn sâu vậy, hội họp bạn bè cũng vắng mặt anh, có phải vì anh cố tình tránh mặt em không?

- Đâu có, vì cũng bận công việc, bận chinh phục một cô gái mới nên không có nhiều thời gian dành cho chiến hữu.

Việt biết tính của Nguyệt Thanh, một khi chưa vạch rõ ranh giới với cô nàng, cô nàng sẽ tìm mọi cách để nhắc lại chuyện xưa.

Nguyệt Thanh nhếch môi cười:

- Em có nghe bạn bè nói anh đã có bạn gái mới, một cô gái rất có cá tính rất đặc biệt phải không? Anh định khi nào sẽ bỏ cô ấy?

Việt cảm thấy khó chịu với kiểu công kích của Nguyệt Thanh:

- Bọn anh chuẩn bị kết hôn, anh đang thuyết phục cô ấy.

- Hả? Cái gì cơ?

Việt đang thuyết phục một cô gái kết hôn sao? Chuyện này là chuyện có thật sao?

- Có gì ngạc nhiên đâu, một khi gặp được đúng đối tượng thì anh sẽ nguyện cả đời chỉ ở bên cô ấy thôi.

- Bravo, bravo.

- Thanh cười vang, vỗ vỗ tay.

Nguyệt Thanh luôn thu hút mọi người bởi nhan sắc hoàn hảo của cô ta, nhưng tất cả các mối tình của cô ta đều không quá lâu, vì cô ta có tính kiểm soát sở hữu rất cao. Hai tháng hẹn hò là hai tháng Việt cảm thấy ngột thở vì cô gái này.

Nguyệt Thanh ngoắc phục vụ mang một chai Whisky tới. Cô ta rót đầy hai cốc đưa cho Việt:

- Lâu rồi không gặp nhau, có thể uống với em vài cốc được không?

Đúng lúc Việt đang không vui, uống thì uống, Việt cầm cốc rượu uống một hơi hết sạch.

- Haha. Nhìn cái kiểu uống này thì biết là anh thuyết phục người ta chưa được rồi, một cô gái như thế nào mà lại khiến Việt thất bại thảm hại như thế này nhỉ?

Việt nhếch môi cười:

- Chỉ cần một người phụ nữ không giống em, thì đều khiến anh có thể suy nghĩ đến việc kết hôn.

Nguyệt Thanh thản nhiên đưa cốc rượu lên môi cũng một hơi hết sạch. Cô ta ghé sát thổi vào mặt Việt: “Nhưng có ai làm anh vui vẻ trên giường hơn em không?”. Nói xong cô ta cất lên tiếng cười đầy kiêu ngạo và giễu cợt.

Việt khẽ rùng mình, Nguyệt Thanh nói đúng. Nguyệt Thanh là một người phụ nữ hiện đại theo đúng nghĩa, cô ấy không ngại ngần lên giường với bất cứ ai, ngay cả tình một đêm cũng đã trải qua rất nhiều. Việt cũng không khinh ghét gì điều đó, Việt chia tay Nguyệt Thanh cũng không phải vì lý do này. Đơn giản vì Việt không thể chịu đựng được căn bệnh sở hữu, thói ghen tuông đến mức bệnh hoạn của cô nàng. Việt khẽ nhích người xa hơn một chút, cố gắng không nhìn đối diện cô ta. Nguyệt Thanh biết điều đó, nhưng cô biết đàn ông càng cố kiềm chế thì ham muốn càng trở nên mãnh liệt hơn. Cô ta tiếp tục rót cho Việt một cốc đầy, whisky là một loại rượu có nồng độ cao. Việt không phải không biết uống rượu, nhưng uống liên tiếp hai cốc whisky đầy khiến Việt cảm thấy chệnh choáng. Nguyệt Thanh đưa tay lên cổ Việt khẽ vuốt ve, cảm giác của Việt tê cứng, anh không đủ lí trí để gạt cô ta ra khỏi người mình. Gần một năm ở bên Thụy, ngoài việc hẹn hò yêu đương, dừng lại ở những cái ôm, những nụ hôn, họ chưa bao giờ vượt qua ranh giới. Nguyệt Thanh dò xét phản ứng của Việt, thấy anh không đẩy mình ra, cô ta tiếp tục cúi xuống hôn lên cổ, lên mặt Việt. Việt không phản đối, Nguyệt Thanh nhanh chóng đưa tay vuốt ve lưng anh.

- Đêm nay anh có muốn cùng em ôn lại kỷ niệm cũ không?

Nghĩ đến Thụy, nghĩ đến mối quan hệ bế tắc của hai người, bỗng dưng Việt cảm thấy xót xa chán nản, anh nhếch môi cười:

- Em đừng hy vọng gì ở chúng ta, sẽ không có chuyện quay lại, không có một mối quan hệ nghiêm túc nào hết.

- Haha. Anh biết tính em rồi mà Việt, đơn giản chỉ là bản năng thôi, sáng mai hai chúng ta đường ai nấy đi.

Đúng! Cô ta nói đúng, chỉ là bản năng thôi. Việt là một người đàn ông khỏe mạnh, 30 tuổi, anh cũng có nhu cầu và bản năng sinh lý của mình.

Việt đưa Nguyệt Thanh về nhà, men rượu làm mất đi lý trí của anh. Việt mộng mị như người mất trí, anh chỉ đơn giản sống với bản năng của mình, không hề có một chút tình cảm gì trong đó.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến Việt tỉnh giấc, người phụ nữ đang nằm cạnh Việt, không phải là Thụy. Anh có một cảm giác xót xa, rất xót xa. Tại sao lại không phải là cô ấy? Việt lay Nguyệt Thanh trở dậy, đưa cho cô ta một tập tiền.

- Nếu anh có làm gì quá đáng thì anh xin lỗi em, nhưng anh không thể cho em thứ gì khác hơn.

- Việt, anh là một thằng đàn ông khốn nạn. Nguyệt Thanh nhếch mép cười bỏ đi.

Phải! Anh là một thằng đàn ông tồi, anh có lỗi với Thụy, anh không cố tình làm như thế. Một năm qua, anh chưa từng làm điều gì có lỗi với Thụy, chỉ một lần này thôi, một lần duy nhất này thôi. Anh sẽ tìm mọi cách để thuyết phục Thụy.

*

Thụy trở về nhà, cô suy nghĩ rất nhiều về lời đề nghị của Việt. Cô biết yêu cô, Việt đã phải chịu đựng nhiều thứ, ngay cả giới hạn giữa hai người Việt cũng chưa thể bước qua. Ở cạnh Thụy dù ít dù nhiều, Việt cũng luôn yêu chiều Thụy, tuyệt đối tôn trọng cô. Thụy chưa sẵn sàng cho việc kết hôn, đó sẽ là một quyết định rất khó khăn với Thụy. Cô vẫn sợ hãi, chưa đặt trọn niềm tin vào Việt, Thụy cần thêm thời gian. Nhưng dù sao hành động của mình tối qua vẫn là sai, cô quyết định sẽ làm lành với Việt. Buổi sáng Thụy dậy sớm lĩnh kính đi chợ. Sáng thứ bảy Việt vẫn phải đi làm nửa buổi. Thụy dự định sẽ nấu

một bữa ăn thịnh soạn để chờ Việt về, anh có lẽ sẽ bất ngờ, và sẽ không giận cô nữa. Thụy không có chìa khóa nhà Việt, nhưng Thụy biết rõ buổi sáng bà giúp việc sẽ đến dọn dẹp. Thụy bấm chuông, bà giúp việc ra mở cửa.

- Chào bác, cháu là Thụy bạn gái của Việt.

- A chào Thụy, bác nghe Việt nói rất nhiều về cháu, phòng ngủ của Việt cũng treo đầy ảnh của bọn cháu. Cháu đẹp hơn trong ảnh rất nhiều, cháu vào đi.

Thụy mang số thực phẩm vào trong bếp, quay người ra vui vẻ cầm giẻ lau nhà:

- Bác để cháu phụ bác một tay.

- Ấy ấy, để bác dọn cho, cháu mặc đẹp thế này, dọn dẹp bẩn hết lên quần áo.

- Không sao bác ạ.

Vừa nói Thụy vừa bắt tay vào lau chùi. Bà giúp việc mỉm cười, bà thực sự có cảm tình với cô gái này. Đã là giúp việc cho Việt bốn năm nay, thỉnh thoảng bà cũng có gặp một vài cô gái đến đây, nhưng không ai có vẻ gần gũi như Thụy. Họ luôn nhìn bà với một ánh mắt khinh miệt. Bà đã hiểu lý do vì sao mỗi khi nhắc về Thụy, Việt luôn nói bằng một giọng điệu vô cùng yêu thương.

Lúi húi lau dọn trong phòng ngủ, Thụy dừng lại, một vật lạ rơi ra trước mặt Thụy. Dù chưa từng quan hệ với đàn ông thì Thụy cũng biết đó là cái gì, dấu vết vẫn còn rất mới. Bằng linh cảm của một người phụ nữ, Thụy nhìn lên giường của Việt, nó nhăn nhúm và xô lệch khác thường. Không nói không rằng, Thụy chạy vào toilet tìm, không biết Thụy gặp may hay gặp xui, nhưng quần áo của Việt bác giúp việc vẫn chưa kịp giặt. Áo Việt vẫn lưu lại một hương thơm khác, không phải của anh cũng không phải của cô, có vài vết son môi mờ mờ trên cổ. Thụy lặng người, trong tình huống này Thụy có nên lẳng lặng bỏ về, lẳng lặng chia tay không? Không thể được, không

ghen cũng được, nhưng vẫn phải làm cho rõ ràng mọi chuyện. Nhưng nhìn thấy cảnh tượng này mà bảo là không ghen thì chắc chắn cô gái ấy đang dối lòng. Mà Thụy là một diễn viên trong chuyện này.

Bà giúp việc hoàn thành công việc lúc 10 giờ. Với tính cẩn thận bà gọi điện báo cho Việt biết, có Thụy người yêu Việt đang ở đây. Việt nghe nói Thụy đến, anh hủy ngay cuộc họp lao về nhà. Thụy đột ngột xuất hiện ngay buổi sáng sau khi hai người vừa tranh luận tối qua là điều Việt không bao giờ ngờ tới. Nhưng “có tật thì giật mình”, vừa nhìn thấy gương mặt Thụy, Việt đã cảm thấy mọi việc mình làm bị lộ tẩy. Không kịp để Việt mở lời, Thụy bằng gương mặt bình thản, giọng nói vẫn bình tĩnh:

- Việt. Em không phải người phụ nữ ghen tuông linh tinh, nhưng anh cho em biết đi, tại sao gầm giường của anh lại có cái này? - Thụy dơ ra bao cao su đã dùng.

Một thoáng bối rối hiện lên trên gương mặt Việt, sau đó anh cố bình thản nói:

- Thụy, anh xin lỗi em, hãy tha lỗi cho anh, anh thực sự đã điên rồ, đã hành động sai lầm. Ngay buổi sáng hôm nay khi anh tỉnh dậy anh đã biết mình sai lầm.

Thụy mỉm cười: “Chỉ sáng nay mới nhận ra sai lầm sao? Sao trùng hợp thế? Thế còn bao nhiêu buổi sáng khác thì sao?”.

- Thụy, hãy tin anh, một năm yêu em, anh chưa làm điều gì có lỗi với em, chưa bao giờ phản bội em. Chuyện hôm qua là ngoài tầm kiểm soát của anh, anh biết anh sai, sai rất nhiều rồi, nhưng xin em hãy tin anh.

- Tại sao lại là ngoài tầm kiểm soát của anh? Tại sao, anh nói đi tại sao?

Thụy không thể kiềm chế được nữa, cô hét lên, chính cô lúc này cũng hoàn toàn mất kiểm soát. Chỉ cách đây vài tiếng thôi, cô còn

muốn suy nghĩ lại. Chính Việt đã làm nhen nhóm lên ý nghĩ muốn kết hôn của Thụy, chính Việt là người vừa phá đi một tảng băng rất lớn trong lòng Thụy. Thế nhưng tại sao lại chính là anh, chính anh lại làm Thụy mất niềm tin như vậy.

Việt ôm mặt đau khổ, quả thật, anh biết anh đã sai lầm. Anh nói giọng cũng gần như khóc. Một người đàn ông từng trải như anh, không dễ gì rơi nước mắt như vậy, nhưng anh quá ân hận vì hành động của mình, anh ôm đầu mình, tự dày vò mình. Một lúc sau anh mới có thể thốt thành lời “Anh cũng như bao thằng đàn ông khác, chúng ta đã yêu nhau một năm rồi, em vẫn không đồng ý, kết hôn cũng không muốn, em bảo anh phải làm sao đây?”.

- Vậy là không làm điều đó với em thì anh đi tìm giải tỏa bên ngoài sao. Nếu thế thì anh đi tìm một đứa nào phục vụ được cái nhu cầu sinh lý chết tiệt của anh mà yêu. Yêu em nhưng để phục vụ nhu cầu sinh lý, anh đi ngủ với con đà bà khác sao? Em là tình yêu tinh thần của anh, còn bọn cave ngoài kia là tình yêu thể xác của anh à?

- Anh chưa bao giờ đề nghị chúng ta vượt quá giới hạn, không phải vì anh không muốn, vì anh tôn trọng em. Anh biết không ai thuyết phục bản thân em làm gì nếu em không muốn. Anh thật sự rất rất yêu em. Chuyện ngày hôm qua chỉ là một sai lầm, anh xin thề đó chỉ là một sai lầm, một lần duy nhất. Nghe anh nói có được không cho anh cơ hội để giải thích có được không?

Giọng Việt cuống quýt, nài nỉ như một đứa trẻ phạm lỗi xin tha thứ. Anh biết mình cũng đã mất hết tự trọng trước mặt Thụy, nhưng bây giờ điều đó với Việt cũng không quan trọng bằng việc anh đã đánh mất chút niềm tin ít ỏi vừa gây dựng được trong lòng Thụy.

Thụy trấn tĩnh lại hơn, lấy tay gạt nước mắt:

- Được anh nói đi.

Việt kể lại mọi chuyện đã xảy ra tối qua, không giấu Thụy bất cứ một chi tiết nào.

- Được rồi, là anh đã sai, là anh đã sai, em hãy bình tĩnh lại đi. -
Việt giữ chặt vai Thụy, ánh mắt xoáy sâu vào mắt Thụy - Anh có thể
quỳ trước mặt em, bằng tất cả danh dự của một thằng đàn ông để
hứa, cả đời này anh sẽ không bao giờ phụ em. Chúng ta kết hôn đi.

Nước mắt nhòe hết trên gương mặt Thụy, Thụy gạt tay Việt
xuống:

- Em đi về đây, hãy để cho em một mình.

Thụy bước ra, bước thật nhanh, nước mắt ồ ạt rơi. Thụy gọi cho
Linh:

- Em đang ở đâu?

- Chị, chị ổn chứ? Chị sao thế, sao chị lại khóc rồi?

- Ở cái đất Hà Nội này, chị có thể đi đâu để bỏ lại tất cả bây giờ? -
Giọng Thụy nức nở, nói nghẹn ngào không nên lời.

- Chị đang ở đâu em sẽ qua đón chị. Chị bình tĩnh đi.

- Chị đang ở trên đường Lý Thái Tổ, em qua đây đi, chị sẽ chờ
em.

Ai cũng bảo Thụy mạnh mẽ, riêng Linh thì cho rằng Thụy quá yếu
đuối. Vì luôn lo sợ mình bị tổn thương nên cô ấy đã xây thành đắp
lũy trong trái tim mình, cô không bao giờ cho phép nó đập lồi nhịp
dù chỉ một lần.

Linh nhìn thấy Thụy từ xa, một mình Thụy đứng lơ ngơ giữa phố,
nhỏ bé, bất an vô định. Linh đỗ xe trước mặt Thụy. Thụy bước vào
trong xe, mặt vẫn còn đỏ hoe, vừa nhìn thấy Linh đã ôm chặt lấy
Linh òa khóc nức nở.

- Linh ơi, chị phải làm gì đây?

- Có chuyện gì kể em nghe đi.

- Chị không biết chị đã đúng hay sai nữa, chị không biết chị phải làm gì bây giờ, nhưng chị rất sợ, chị rất mâu thuẫn, chị không dám bước qua bất cứ một ranh giới nào... Nhưng cứ tiếp tục sống như thế này chị cũng đau lòng quá, cảm thấy bản thân mình đáng thương nhiều quá.

Linh ôm chặt Thụy, vỗ về an ủi Thụy như một đứa trẻ:

- Chị đừng sợ, em sẽ luôn ở bên chị. Dù chị quyết định như thế nào em cũng sẽ ủng hộ chị, không bao giờ em bỏ chị lại một mình.

Nghe đến đây Thụy càng cảm thấy xót xa. Linh làm sao có thể mãi mãi ở bên cô được, rồi sẽ có lúc Linh bỏ Thụy để đi tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình. Thụy rất mâu thuẫn, thực ra Thụy không hề mạnh mẽ như mình vẫn tưởng tượng. Cô không bao giờ dám sống trọn vẹn một lần, bảo thủ không dám tin tưởng vào bất cứ ai ngoài bản thân mình, càng không dám tin tưởng một người đàn ông để trao thân cho họ. Luôn đưa ra lý lẽ chớ đến khi cưới, nhưng ngay cả cưới Thụy cũng không dám, Thụy cũng không có niềm tin vào hôn nhân. Cái vỏ bọc một cô gái mạnh mẽ chỉ là được Thụy dùng để nguy trang, đằng sau đó là một tâm hồn yếu đuối hèn nhát. Những suy nghĩ ám ảnh về hôn nhân khiến Thụy sợ hãi, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này, cứ mãi chỉ yêu một người như những đứa trẻ thì có phải là mâu thuẫn lắm không.

Linh muốn kéo Thụy ra khỏi những ám ảnh này, nhưng Linh biết một trái tim chưa bao giờ dám tin vào bất cứ ai khác ngoài bản thân mình như Thụy, rất khó để cô ấy tin tưởng vào điều gì. Hơn nữa lúc này Thụy đang rối ren như vậy, Linh không muốn làm Thụy hoang mang hơn, hãy để cho Thụy có thêm thời gian, Linh có thể tiếp tục chờ. Dù sao Linh vẫn cảm thấy hạnh phúc và yên tâm bởi vì Thụy vẫn luôn tin tưởng chọn lựa Linh để dựa dẫm mỗi lúc cô ấy buồn. Đối với Linh như vậy đã là mãn nguyện. Có lẽ tự bản thân Thụy chưa nhận ra điều ấy, nhưng một lúc nào đó cô ấy sẽ nhận ra...

Thụy quyết định gặp chuyên gia tâm lý. Dù biết mình không bị bệnh gì về thần kinh nhưng Thụy vẫn cho rằng mình phải được giải

tỏa. Chuyên gia tâm lý nói với Thụy rằng: “Cuộc đời của mỗi con người sinh ra và sống ở thế gian này được chia ra nhiều giai đoạn. Trong đó quan trọng nhất là giai đoạn sống cho riêng mình và giai đoạn sống có trách nhiệm với gia đình. Bạn luôn cho rằng mình mạnh mẽ và không cần đến sự có mặt của một người đàn ông trong cuộc sống của mình. Chính vì vậy, bạn không muốn kết hôn. Tuy nhiên, việc không muốn ràng buộc với một người đàn ông là dấu hiệu của sự “hèn nhát”. Người phụ nữ dám đương đầu với những khó khăn và trách nhiệm của cuộc sống gia đình thì mới được coi là mạnh mẽ. Nhiều người nói hôn nhân là địa ngục, nhưng có bao giờ họ tự hỏi địa ngục đó do ai tạo ra chưa? Nên xem hôn nhân là điểm xuất phát của tình yêu chứ không nên coi đó là đích của tình yêu. Vì con người ai cũng thế, khi đạt được mục đích gì, thì họ sẽ mất đi sự cố gắng, mất đi cái cảm giác phấn đấu để có nó nữa.”

Thụy cảm thấy bình tâm hơn.

Thụy chủ động hẹn gặp Việt. Gương mặt của Việt tiêu tụy đi trông thấy. Ở anh không còn vẻ kiêu hãnh thường ngày, có lẽ Việt cũng đã hối hận rất nhiều khi làm cho Thụy bị tổn thương như vậy.

- Anh xin lỗi! - Việt cất giọng nhẹ nhàng.

Thụy cúi đầu:

- Anh không cần phải nói xin lỗi em, có lẽ em đã sai khi quá ích kỉ, chỉ nghĩ cho cảm xúc của riêng mình.

Việt hút thuốc, Thụy chưa bao giờ thấy anh hút thuốc:

- Có thể em không tin, nhưng anh đã bắt đầu thích em từ rất lâu rồi. Anh add Facebook của em cách đây hai năm, trong một lần nhìn thấy em trên Facebook của một người bạn chung. Anh nhận ra em là cô bé đã tham gia buổi offline bốn năm trước. Khi đó anh đứng ở trên chia sẻ kinh nghiệm của những người làm HR, em ngồi ngay đầu tiên, liên tục ngáp, liên tục nhìn điện thoại, em rời đi khỏi ngay khi anh vừa kết thúc phát biểu. Khi anh add Facebook của em, anh

thấy cuộc sống của em lúc nào cũng tràn đầy màu sắc, lúc nào em cũng vui vẻ, lúc nào em cũng làm chủ được cuộc sống của mình. Em làm được bất cứ điều gì em muốn. Rất nhiều lần anh muốn tiếp cận em, nhưng anh cảm thấy em luôn trong trạng thái hèn hờ với một ai đó, lần gặp em ở quán cafe cũng không phải vô tình, anh thấy em thường xuyên check in ở đây vào những ngày cuối tuần, nên anh cũng hay lên đây ngồi. Anh đã mấy lần nhìn thấy em, nhưng lần nào em cũng đi cùng bạn, anh ngồi ngay cạnh em, nghe em nói chuyện với bạn bè của em. Anh còn biết em có rất nhiều quan điểm sống kỳ quặc, thậm chí ích kỉ, nhưng em biết trân trọng bản thân, biết giữ gìn bản thân mình.

- Anh...?

Việt không để Thụy có cơ hội cắt ngang tiếp tục nói:

- Anh là một thằng đàn ông trưởng thành, bản năng của anh cũng rất muốn gần gũi người con gái anh yêu, nhưng anh biết tận sâu trong lòng em vẫn luôn có những bất an và chưa sẵn sàng, em có quá nhiều sợ hãi. Anh muốn dùng thời gian và tình cảm của mình để giúp em vượt qua nỗi sợ hãi đó, nhưng chính em chưa bao giờ muốn gỡ bỏ nó đi cả. Anh muốn kết hôn với em, vì anh yêu em, nhưng em cứ luôn trì hoãn nó hết lần này đến lần khác, khiến anh cảm thấy mệt mỏi, anh không hiểu em có yêu anh hay không.

Có thể Việt đã nói đúng, Thụy chưa bao giờ cố gắng để xây dựng niềm tin vào tình yêu của hai người, thứ Thụy giữ gìn chỉ là mong sao cho lòng mình vĩnh viễn không bao giờ bị tổn thương. Thụy luôn muốn cuộc sống nằm trong tay mình, mở tay ra nắm tay lại hay là úp tay xuống, tất cả đều do chính bản thân cô quyết định. Cô lo sợ nếu quá tin tưởng yêu thương một người đàn ông, sẽ khiến cho cô bị mất lý trí và không thể làm chủ cuộc đời mình, cô quá sợ hãi vào điều đó.

Yêu ư? Trong một thoáng bất chợt Thụy nghĩ đến Linh, trái tim bỗng như nhói lên một nhịp bất thường. Thụy trừng mình xuống khe khẽ nói:

- Việt, mình kết hôn đi!

Có lẽ cô cũng không biết Việt có phải người cô yêu thật sự hay không, nhưng cô cảm thấy Việt thích hợp, cái từ “thích hợp” nghe trù tượng và rộng lớn. Thụy cũng không hiểu thế nào là thích hợp, nhưng tinh táo suy xét thì Việt tốt ở nhiều mặt. Một người phụ nữ như Thụy khi suy nghĩ về hôn nhân, thì có lẽ cô không chỉ đếm mỗi tình yêu. Thụy quyết định sẵn sàng đối diện với hôn nhân.

Chương 9

Thụy hẹn Linh đến quán quen hai người hay ngồi. Thụy ngồi cạnh Linh, dựa đầu vào vai Linh, thư thả uống một tách capuchino nóng ấm:

- Chị không biết chị đã đúng hay sai nữa, chị không biết chị có yêu Việt hay không, nhưng chị muốn cưới anh ấy.

Trái tim Linh bị bộp nghệt, cafe vừa đưa lên miệng trở nên đắng ngắt. Quen Thụy hai năm, hai năm qua chứng kiến Thụy khóc Thụy cười, bao cuộc chia ly của Thụy với tình nhân đều có nước mắt, nhưng Thụy chưa bao giờ nói muốn cưới, vậy nhưng câu này vừa được thốt ra từ Thụy.

- Tại sao chị lại muốn cưới Việt, trong khi anh ta đã gây ra cho chị quá nhiều tổn thương?

- Chị biết, nhưng trong mọi chuyện chị cũng có lỗi, suy ra thì đàn ông họ cũng là người, họ cũng có bản năng sinh lý của mình. Chị biết Việt đã sai, nhưng chị vẫn tin vào nhân cách của anh ấy, hơn nữa chị mệt mỏi rồi, chị không muốn tiếp tục kiên cường một mình nữa. Chị đầu hàng thôi, chị muốn cưới, ai biết được ngày mai sẽ ra sao.

- Nhưng tại sao lại là Việt?

- Còn ai khác ngoài Việt sao?

Thụy ngây ngô hỏi lại Linh. Trái tim Linh dường như ngừng đập, cảm giác lo lắng hồi hộp. Linh muốn nói: *“Còn, còn một người lúc nào cũng bên chị đây tại sao chị không nhìn thấy”*, nhưng Linh vẫn chỉ im lặng không nói gì.

Thụy vẫn dựa đầu vào vai Linh, mắt hướng nhìn ra đèn đường, phố phường nhộn nhịp kia. Giọng Thụy vẫn đều đều nhàn nhà nói với Linh, giống như đang nói với một người tri kỷ:

- Không hiểu sao hai năm qua chị lại có thói quen dựa dẫm vào em quá nhiều, có phải em phiền toái về chị nhiều lắm phải không? Chị sắp cưới rồi, có khi lúc chị lấy chồng xong, em lại phiền toái vì chị nhiều hơn. Chị chắc chắn sẽ than phiền nhiều hơn bây giờ.

- Thụy!

Linh khẽ gọi Thụy. Bao nhiêu năm nay Linh vẫn gọi Thụy như vậy, nghe thân thương, yêu chiều lắm, mà Thụy chẳng bao giờ nhận ra.

- Tình thân và tình nhân có giống nhau không? - Linh hỏi Thụy.

- Có giống mà cũng không giống. Thụy hờ hững trả lời.

- Vì sao?

- Chẳng biết. Chị cảm thấy vậy thôi!

- Không biết từ bao giờ, nhưng trong trái tim em, chị chứa đựng cả ở ngấn tình thân cả ở ngấn tình nhân.

Linh vẫn để Thụy dựa đầu vào vai mình, khẽ khàng nói, cũng giống như đang nói với một người tri kỷ.

Thụy xoay người không tin vào tai mình nữa:

- Em nói vậy là có ý gì?

- Thụy đừng kết hôn với Việt được không? Linh nhìn thẳng vào mắt Thụy hỏi.

Thụy khẽ cúi đầu im lặng.

- Thụy, anh yêu em!

Linh thốt ra câu nói nhẹ nhàng tự nhiên, như nó là hiển nhiên, là hiển nhiên hai năm qua Linh chỉ yêu một mình Thụy.

Linh từ từ ôm Thụy, lúc đầu là cái ôm nhẹ nhàng, dần dần vòng tay Linh càng siết chặt Thụy hơn, không muốn buông ra. Rồi Linh cũng trở tay, nhẹ nhàng nâng cằm Thụy, giống như một đoạn phim quay rất chậm. Linh hôn lên môi Thụy, hôn khẽ khàng, trân trọng, như trân trọng một bảo bối quý giá nhất trên đời. Lẽ ra Thụy nên cự tuyệt nụ hôn này, nhưng Thụy chỉ biết ngậy người đón nhận nụ hôn của Linh. Trong giây phút này Thụy cảm giác mọi thứ xung quanh không tồn tại, chính mình cũng không tồn tại. Linh dừng lại, vẫn ôm Thụy trong vòng tay của mình, bắt đầu “rút ruột rút gan” mình ra để nói cho cô gái này hiểu.

- Thụy! Anh yêu em. Có quá muộn không khi anh nói câu này?

Thụy vẫn ngậy người im lặng, thấy Thụy không có phản ứng gì, Linh lại tiếp tục nói:

- Hồi bé anh luôn ao ước mình có một người chị thật tài giỏi thật xinh đẹp, để anh sẽ vênh vào tự hào với bạn bè, anh sẽ luôn canh

chừng chị gái mình, tuyển chọn kĩ càng mọi người đàn ông đòi cưới chị gái mình. Họ muốn tán chị gái sẽ phải nịnh bợ em trai, nghĩ đến đây thôi anh đã thấy mình rất oai, nhưng đó chỉ là mơ ước thôi. Vì anh là con một, bố mẹ chỉ sinh ra mỗi mình anh, anh chẳng có người chị gái nào cả. Những ngày đầu đi làm, em giúp đỡ chỉ bảo cho anh rất nhiều trong công việc, thời gian đầu gọi em là chị vì muốn chọc tức em, thời gian sau thì lại cảm thấy em giống như mẫu chị gái mà anh từng mơ ước, vì em vừa mạnh mẽ vừa giỏi giang, nên bắt đầu cảm thấy thân thiết, gần gũi yêu quý em. Rồi có lần nhìn thấy em khóc một mình, anh thấy hoang mang vô cùng, không hiểu vì sao mà trong lòng anh dâng lên một nỗi xót xa. Anh muốn chạy đến bên em ngồi, nắm tay em để em đừng khóc nữa. Anh bỗng nảy ra một cảm giác, tự cho mình phải có trách nhiệm chăm sóc bảo vệ em, anh vẫn nghĩ anh làm như vậy vì anh yêu quý em, giống như yêu quý một người thân của mình. Dần dần trái tim anh đập nhiều hơn mỗi khi thấy em cười, cũng thất vọng mỗi khi em nói đi hẹn hò với ai đó. Anh lúc đó vẫn cứ tưởng rằng chỉ là anh ích kỉ, không muốn chia sẻ em với ai. Nhưng hình ảnh của em càng ngày càng xuất hiện nhiều hơn trong đầu anh, dù là vừa gặp em, anh vẫn cứ cảm thấy nhớ, cho dù chỉ là một ngày không nhìn thấy em, anh đã bồn chồn không yên. Có điều gì tốt đẹp nhất, thì đều nghĩ sẽ dành nó cho em, cảm giác này anh chưa từng trải qua. Anh nhận ra mình yêu em, trong tình yêu này dành cho em, bao trọn cả tình thân và cả tình nhân. Đã rất nhiều lần anh muốn nói với em, nhưng trái tim em mong manh, luôn đề phòng tất cả mọi người đàn ông ở bên cạnh mình, em không cho phép mình tin tưởng bất cứ ai. Anh nghĩ cần cho em thêm thời gian, không cần biết là mất bao lâu, cũng vẫn sẵn sàng chờ đợi em. Thậm chí đã có lúc anh nghĩ rằng nếu một ngày nào đó, em thực sự tìm thấy tình yêu của mình, thực sự tin tưởng trọn vẹn một người đàn ông nào đó, dù không phải anh, anh cũng không ân hận vì đã chờ đợi em. Điều anh luôn mong muốn là em mở trái tim của mình, để cảm nhận, để yêu thương, để tin tưởng, chỉ có như thế em mới thực sự hạnh phúc. Em biết không, tình yêu thì không bao giờ trọn vẹn cả, nó không bao giờ tròn đầy, bất cứ ai, khi yêu cũng đều sẽ tổn thương, nhưng đừng vì thế mà chúng ta trốn tránh tình yêu. Chúng ta vẫn cứ nên yêu thương ai đó, nếu ta thực sự muốn, vì chẳng có

yêu thương nào là vô nghĩa. Anh đã định sẽ không bao giờ nói ra, vì anh nghĩ em thật sự yêu Việt. Việt sẽ làm cho em hạnh phúc, anh có thể chấp nhận im lặng mãi mãi. Có thể sau này nếu em cưới Việt, sống hạnh phúc với Việt, anh sẽ từ bỏ em để đi tìm hạnh phúc khác của mình. Nhưng hình như người em yêu không phải là Việt, vậy nên anh không muốn từ bỏ em, anh sẽ liều mình để yêu em cho đến chết.

Thụy bỗng dưng chảy nước mắt khi nghe những lời Linh vừa nói. Thụy thật sự tốt như vậy sao? Linh thích cô như vậy sao? Ngay cả khi nhận lời kết hôn với Việt, Thụy cũng chưa từng tin rằng có người đàn ông nào yêu Thụy, sẵn sàng dành hết mọi thứ tốt đẹp nhất cho cô như vậy. Nước mắt Thụy nhòe đi, nhưng Thụy không muốn đánh đổi thứ tình cảm quý giá này vào một canh bạc. Thụy vẫn có suy nghĩ, hôn nhân là một canh bạc, rất đỏ đen. Thụy đẩy Linh ra:

- Linh, trong muôn vàn người đang vây quanh chị, theo đuổi tán tỉnh chị, ngay cả Việt, so với họ người chị không bao giờ muốn mất đi là em. Em hiểu không? Hôn nhân là một canh bạc, chị luôn nghĩ như vậy. Nếu chị kết hôn với Việt, chị có thể bỏ Việt, mất đi Việt, chị sẽ dễ chấp nhận hơn là việc mất đi em. Chúng ta là tình thân, tình thân thì không thể mất đi được.

Linh ngồi lặng im không thuyết phục Thụy nữa. Những gì cần nói Linh đã nói cả rồi, cũng không thể dùng lời lẽ để thuyết phục Thụy được. Quan trọng là Thụy phải dũng cảm đối diện với trái tim của mình, nhưng trước sau gì Thụy vẫn chưa muốn. Linh vẫn còn một cách cuối cùng, cậu tin sẽ giữ được trái tim Thụy, bằng cách cuối cùng đó...

Thụy bước ra, bước thật nhanh, không quay đầu lại, Thụy sợ nếu quay đầu lại Thụy sẽ hối hận. Thụy đã quyết định rồi, canh bạc này Thụy chọn Việt, vẫn là chọn cách ít làm mình tổn thương nhất. Những gì tốt đẹp nhất về Linh, Thụy không muốn mất.

Thụy nhận được điện thoại từ một người lạ. Giọng phụ nữ, chất giọng rất sắc, là việc liên quan đến Việt. Thụy nhận lời gặp. Một cô gái đẹp, thực sự rất đẹp, khuôn mặt khả ái, làn da trắng mịn, ánh mắt sắc sảo. So với Thụy cô ta hơn cả Thụy ở vẻ mặt tự tin.

- Tôi là Nguyệt Thanh, bạn gái cũ của Việt.

- À ra vậy.

- Nhưng chúng tôi chưa chấm dứt, Việt vẫn qua lại với tôi.

- Vậy sao? - Thụy nhún vai tỏ vẻ không hay biết gì về chuyện này, bình tĩnh lấy điện thoại gọi cho Việt.

- Anh, anh qua đây đi, em đang ngồi cafe với người bạn anh. Chị ấy nhắc đến anh nhiều quá, em nghĩ chị ấy muốn gặp anh.

- Em đang ở đâu? Em đang gặp ai? Em đang nói gì thế?

- Em đang ngồi với một người tên là Nguyệt Thanh, chị ấy hẹn em, vì chị ấy nói rằng chị ấy là người yêu của anh. Anh qua đây đi, em muốn biết anh thực sự là người yêu của ai.

Thụy tắt điện thoại, trước con mắt ngạc nhiên của Nguyệt Thanh. Thụy cười “Chị chờ chút đi Việt đang qua đây”.

- Hahaha, thôi được, Việt là của em. Nguyệt Thanh bật cười đầy tự tin lên tiếng - Nhưng em có biết không? Mới cách đây một tuần, chị vẫn còn ngủ trên giường của Việt.

- Cảm ơn chị, hóa ra chị là người ngủ trên giường của Việt à? Thật may quá, thế mà em còn lo là một con cave nào đó, quả thật nếu là cave thì kinh tởm quá, ít ra Việt cũng biết sử dụng rau sạch. À nhưng sạch hay không thì cũng không biết, dù sao thì cũng phải đi xét nghiệm trước khi cưới. - Thụy cười vang.

Nguyệt Thanh tím tái mặt mày, chỉ thẳng mặt Thụy mà trút giận: “Mày đúng là một con quỷ, thảo nào Việt không thể bỏ được mày,

cũng không thể đến gần mày, loại đàn bà như mày đáng thương lắm, mày có biết không? Bây giờ lẽ ra mày nên đến túm tóc tao, đánh tao, chửi rửa tao mới đúng chứ? Cứ làm bộ thanh cao làm gì?” - Nguyệt Thanh cố tình khiêu khích Thụy.

- Lần đầu gặp nhau mà đánh luôn thì có vẻ không lịch sự lắm, nhưng nếu mày muốn thì lần sau gặp nhau tao sẽ thử. Thụy không vừa, bình tĩnh đáp trả.

Nguyệt Thanh cầm túi bước ra, vừa chuẩn bị đi thì gặp Việt. Việt nhìn Nguyệt Thanh bằng ánh mắt căm phẫn, nhưng anh biết anh không thể trách cô ta, tất cả đều là do anh gây ra. Thụy vẫn ngồi im, không có phản ứng gì. Việt chạy lại cầm tay Thụy:

- Em vẫn ổn chứ?

Thụy cúi mặt:

- Em vẫn ổn. Việt, anh có thể hứa với em, đây là lần cuối cùng bắt em phải chứng kiến cảnh này, đây sẽ là lần cuối cùng em phải tổn thương về anh như thế này có được không?

- Anh hứa! Thụy, anh xin lỗi, anh biết anh sai rồi, anh sẽ không bao giờ như vậy nữa.

- Vậy là được rồi, em nghĩ anh cần giải quyết nốt một số việc, em đi trước đây, đừng lo cho em, em không sao. - Thụy nặng nề đứng dậy, bước đi thực sự không vững.

- Để anh đưa em về.

- Không, anh giải quyết đồng rác này đi.

Thụy đánh ánh mắt sang nhìn Nguyệt Thanh đang đứng há hốc mồm nhìn mình. Cùng là đàn bà phụ nữ, nhưng Nguyệt Thanh cũng không hiểu trái tim Thụy được làm bằng gì, mà cô ta lại có phản ứng như thế này.

Mặt Thụy vẫn lạnh băng như vậy, may mà Thụy không yêu Việt quá nhiều, cũng không đặt niềm tin vào Việt quá nhiều, nên khi gặp những tình huống như thế này, cô cũng cảm thấy mình không bị tổn thương quá nhiều.

Thụy đi bar một mình. Hôm nay Thụy chỉ muốn ở một mình. Thụy hoang mang, mơ hồ... Tình yêu ư? Hôn nhân ư? Hai thứ đó có thể vĩnh cửu mãi được không? Tình yêu có thể tốt đẹp mãi mãi được không? Bao nhiêu tấm gương đã phơi bày ra trước mặt Thụy, bao nhiêu người yêu nhau, nhưng rồi tình yêu cũng đều chết thảm trong hố hôn nhân. Lấy một người mình yêu hay lấy một người yêu mình, Thụy đều không muốn chọn lựa. Thụy sợ hãi, khi người ta yêu nhau quá nhiều, thì tổn thương gây ra cho nhau sẽ càng lớn. Chuyện vừa xảy ra, Thụy tự hỏi nếu là Thụy yêu Việt quá nhiều, đặt niềm tin vào Việt quá nhiều, cô có dễ dàng vượt qua chuyện này dễ dàng như vậy không? Thụy đã sẵn sàng kết hôn, nhưng không có nghĩa Thụy đặt niềm tin vào hôn nhân, kì vọng và ảo tưởng vào hôn nhân. Thụy thấy mình đúng, vẫn là nên để lí trí điều khiển cảm xúc. Thụy không muốn mất Linh, muốn Linh mãi mãi ở đây, lúc nào cũng ở đây, một góc đẹp đẽ nhất trong tim Thụy.

Thụy đang uống thì kẻ mà Thụy không bao giờ muốn gặp lại nhất, xuất hiện trước mặt Thụy. Khuôn mặt được trang điểm cầu kì, không có một điểm nào thiếu sót, đúng là nhan sắc hoàn hảo.

- Anh Việt đâu rồi bé cưng?

- Phải nhìn mặt mày hai lần trong một ngày khiến tao thực sự muốn nổi điên. Tao đang không vui, mày đừng đứng đây và nhơn nhơn trên tấc tao, tao sẽ không kìm chế đâu. - Thụy lên tiếng cảnh cáo Nguyệt Thanh.

- Mày không vui à? Mày không kìm chế thì mày sẽ làm gì tao nào? Anh Việt từng khen tao làm tình rất giỏi, mày thì vẫn còn là một trinh nữ phải không? Hay là mày bị lãnh cảm, tao nghi ngờ lắm, trên đời này làm gì có con đàn bà nào 28 tuổi rồi, có người yêu nhưng vẫn còn giữ trinh, mày bị điên à? Mà mày có ngoan ngoãn gì cho

cam, loại đàn bà một mình, giờ này bò lên đây ngồi uống rượu thì không phải là con gái nhà lành rồi. - Giọng Nguyệt Thanh giễu cợt.

- Mà nói đủ chưa? Mà cút đi? - Thụy bắt đầu không kìm chế nổi cảm xúc của mình.

- Haha. Tao còn tưởng mày không biết ghen, mày không biết điên?

- Nguyệt Thanh. Mày biết, mày đáng thương thế nào không? Mày xinh đẹp lộng lẫy thế kia, tao còn ghen tị với nhan sắc của mày, thế mà mày lại để đàn ông làm tình với mày, chỉ vì thèm muốn theo bản năng, chỉ vì không được tao đáp ứng nên tìm mày. Mày có khác nào mấy con cave cho anh ta bóc bánh trả tiền không? Việt có cho tiền mày không? Chắc là không nhỉ? Mày cũng có thiếu tiền đâu, hahaha, mày tốt hơn mấy con cave ở chỗ đấy.

- Con khốn này.

Nguyệt Thanh lao vào túm tóc đánh Thụy, mọi người không kịp phản ứng. Hôm nay tâm trạng của Thụy cũng đang không hề vui, Thụy cũng không phải loại phụ nữ nhu nhược. Bị Nguyệt Thanh túm tóc, cô cũng lấy tay cào vào mặt Nguyệt Thanh, nhanh chóng rút guốc đập túi bụi vào người Nguyệt Thanh. Đám đông xúm lại, ai cũng hiếu kì, nhìn hai người phụ nữ đánh nhau. Bảo vệ của bar xuất hiện, mất một lúc họ mới lôi được Thụy và Nguyệt Thanh ra khỏi nhau. Nguyệt Thanh đã toi tả, mặt còn đầy vết máu, tóc tai Thụy cũng thảm hại không kém.

Bạn Nguyệt Thanh kéo Nguyệt Thanh đi. Thụy cũng được đám bảo vệ đưa ra ngoài, họ cho rằng Thụy đã quá say và nên về nhà. Bị tống cổ bơ vơ ra ngoài đường thế này, Thụy thấy mình thật hèn hạ đáng thương. Đi đâu bây giờ, gọi cho ai bây giờ? Thụy bấm điện thoại, vẫn là số quen thuộc, vẫn là những câu trao đổi quen thuộc.

Xuất hiện nhanh như một cơn gió, Thụy luôn thắc mắc không biết có phải Linh luôn đi theo Thụy hay không, mà tại sao mỗi lần

Thụy gọi, Linh đều xuất hiện trước mặt Thụy nhanh đến vậy. Thụy nhìn thấy Linh thì ào lao tới, ôm chặt lấy Linh, cảm giác chỉ có dựa vào Linh, Thụy mới có thể đứng tiếp đi tiếp được. Một phút trước khi Linh chưa xuất hiện Thụy vẫn tỉnh táo đứng vững, thế mà khi Linh vừa tới Thụy muốn ngã quỵ xuống.

Linh đỡ Thụy, dìu Thụy vào trong xe, đưa Thụy về. Có vẻ như Thụy đã say mềm, tóc tai quần áo còn toí tả, chưa bao giờ Linh cảm thấy đau lòng xót xa như vậy. Trên suốt đường về, Thụy ngồi lặng thinh không nói câu nào. Xe dừng lại trước khu nhà Thụy, Thụy ngồi cạnh Linh, đầu ngả về bên vai Linh, có vẻ như Thụy đang rất mệt mỏi. Cô ấy uống quá nhiều, tại sao Thụy lại cứ hành hạ mình như vậy, luôn cố giữ cho trái tim mình không bị tổn thương, giống như một con chim luôn sợ cành cong, nhưng thực sự trong lòng cô ấy có dễ chịu hay không?

Linh mở cửa xe, cõng Thụy lên từng bậc cầu thang, Linh đi nhẹ nhàng, sợ làm Thụy tỉnh giấc. Trong vô thức Thụy choàng tay qua cổ Linh, gọi tên ai đó trong vô thức.

- Duy Linh, đến đón chị. Linh, đừng gọi chị là chị nữa, đừng trêu chị nữa, chúng ta bằng tuổi, chị không muốn em làm em trai chị.

Thụy lảm nhảm nói, những người khi say rượu như Thụy vẫn luôn nói những điều tưởng như vô nghĩa, nhưng có lẽ không phải, nó là những điều mà người ta cất giấu ở một góc sâu nhất. Dù biết Thụy đang nói trong vô thức, nhưng Linh vẫn cười đáp lời Thụy.

- Được rồi, sau này sẽ không bao giờ gọi Thụy bằng chị nữa đâu.

Vào đến phòng, Linh đặt Thụy nằm lên giường, chưa kịp xoay người thì Thụy đã nôn ồng ộc vào người Linh, cả người cô mềm nhũn không biết gì. Linh vừa giận vừa thương, cả đêm cứ chạy, hết lấy nước lấy khăn, rồi lấy chậu cho Thụy nôn, đến gần sáng Thụy mới ngủ vì mệt lả đi. Linh không yên tâm, không dám ra phòng khách ngủ, đành chọn giải pháp ngồi ngay đầu giường canh chừng Thụy. Thụy ngả đầu hướng về phía Linh, hơi thở của Thụy có phần

nặng nhọc, thỉnh thoảng trán cau lại, Linh khẽ khàng vuốt tóc Thụy, xoa xoa lên mặt, lên trán Thụy. Linh vẫn quyết định sẽ tiếp tục chờ Thụy, cho dù Thụy có kết hôn với Việt hay không. Con mèo trắng cũng nằm ngay dưới góc giường ngủ. Cảnh tượng bình yên và hạnh phúc này khiến Linh thấy giống như một giấc mơ, một bức tranh thật đẹp. Rồi Linh cũng ngủ thiếp đi lúc nào không biết, tiếng chuông cửa bấm inh ỏi chói tai, Linh ra mở cửa. Hai người đàn ông, hất hàm hỏi Linh:

- Đây có phải nhà cô Thụy không?

- Các anh là ai?

- Chúng tôi là quản lý trên bar. Chúng tôi cần gặp cô Thụy để hỏi rõ lại cuộc va chạm hôm qua, chúng tôi đã bị thiệt hại không nhỏ.

- Hiện giờ Thụy đang ngủ, cô ấy chưa tỉnh. Buổi trưa tôi sẽ đưa cô ấy đến gặp các anh.

- Không được, chúng tôi phải gặp cô ấy ngay bây giờ. Anh nên nhớ chúng tôi có thể kiện cô ấy vì tội gây mất trật tự nơi công cộng.

Linh đành mở cửa lịch sự mời hai người vào trong nhà, dù không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng của Thụy, Linh biết cô đã gây ra chuyện. Không muốn Thụy bị gặp thêm phiền phức, nên Linh dự định mời hai người vào trong nhà, sẽ dùng biện pháp ôn hòa để nói chuyện. Linh sẽ bồi thường cho họ mọi tổn thất, mà Thụy gây ra. Cửa vừa mở hai người đàn ông ập tới, một người ôm chặt giữ lấy Linh, Linh hoàn toàn bị động. Một tên còn lại lao vào phòng ngủ. Thụy vẫn đang ngủ miên man không biết gì, khi nghe thấy giọng Linh hét lên, Thụy mới giật mình tỉnh dậy còn đang bàng hoàng chưa biết có chuyện gì xảy ra thì tóc của Thụy đã bị túm. Một cú tát như trời giáng vào mặt Thụy, Thụy ôm mặt sợ hãi hét lên. Linh nghe thấy tiếng hét của Thụy, thì lấy cùi chỏ thúc mạnh vào bụng tên đang khống chế mình, hấn co rúm người ôm bụng. Linh lấy chân đạp thẳng vào bộ hạ, hấn nằm lăn xuống đất. Linh lao vào túm thẳng cổ áo tên đang khống chế Thụy, cố gắng dùng sức đâm tới tấp

vào người hấn, không ngờ tên kia đã kịp bò dậy, hấn đâm một phát mạnh vào gáy Linh. Một mình Linh chống chọi với hai tên đầu gấu, sức không thể địch nổi, chẳng mấy chốc mặt Linh đã tím tái lê lét xuống sàn nhà. Thụy vẫn chưa hết bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, một tên quay lại rút dao chĩa vào mặt Thụy.

- Mà có biết tội của mày không?

- Chúng mày là ai? Chúng mày là do con Nguyệt Thanh thuê đến phải không? - Thụy lùi người, lùi dần lùi dần, bị tên kia ép sát vào tường.

- Đàn ông bây giờ cũng mù hết cả rồi. Sao chỉ bằng cái vẻ mặt này mày lại có thể quyến rũ đàn ông? Tao sẽ tặng cho mày bốn nhát vào đây, để xem còn thằng nào dám đến gần mày không? - Hấn cầm con dao nhọn hoắt dí sát vào mặt Thụy.

Linh đau đớn nằm dưới đất, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi, bất lực của Thụy, Linh cố gắng dùng hết sức lao lên, ôm chặt lấy chân tên đang cầm dao để khống chế. Tên này bất ngờ quay lưng lại, cầm dao đâm thẳng một nhát vào lưng của Linh. Khi nhát dao được đâm vào Linh, một giây Thụy cũng chết lặng. Cả hai tên kia hình như không hề có ý định giết người, chúng chỉ định dọa cho Thụy sợ, nên khi thấy máu của Linh túa ra, chúng cũng sợ hãi. Linh mặc dù bị đâm, nhưng vẫn là người tỉnh táo nhất. Linh la lên: “Thụy chạy đi!”. Lúc đó Thụy mới sực tỉnh, cô hốt hoảng vùng mạnh người, lao ra ngoài, chạy dọc hành lang sợ hãi, khóc âm ỉ, la hét:

- Cứu! Có người muốn giết cháu, có người giết em cháu rồi, cứu cháu với, cứu em cháu với! - Thụy vừa chạy vừa đập tất cả các cửa nhà hàng xóm.

Mọi người không hiểu có chuyện gì, nhưng nghe tiếng kêu cứu ủa ra nhanh chóng. Hai tên kia, không dám đuổi theo Thụy, chúng tháo chạy, bị hàng xóm hô hoán truy bắt.

Thụy quay lại ùa vào phòng, mấy người hàng xóm cũng theo chân Thụy. Một cảnh tượng kinh khủng ai nhìn thấy cũng phải rùng mình sợ hãi. Linh nằm đó trên một vũng máu đỏ tươi. Hàng xóm bảo nhau gọi xe cấp cứu, còn Thụy thì hoàn toàn không suy nghĩ được gì nữa. Cô gào thét, tiếng gào thét rất bi ai. Cô nhào vào người Linh, dấn lên vũng máu đỏ tươi của Linh, ôm chặt Linh mà khóc:

- Tại sao em ngu ngốc như vậy - Thụy gào lên, Thụy chưa bao giờ cảm thấy mình bất lực như vậy. Có cái gì đau đớn và kinh khủng hơn cái chết đang đè nặng lên trái tim Thụy.

Linh vẫn tỉnh táo, Linh chậm chạp đưa tay lên mặt Thụy:

- Em mới ngu ngốc. Tại sao em không tin anh? Anh lúc nào cũng ở ngay cạnh em tại sao em không nhận ra là mình cũng yêu anh. Tại sao em cố chấp với tình yêu như vậy?

Xe cứu thương đến, mọi người đưa Linh lên. Thụy không biết gì nữa, bác hàng xóm đẩy Thụy vào xe. Linh bắt đầu lịm đi, Thụy mặc kệ những người xung quanh, than khóc, nói đủ những điều linh tinh, cố để cho Linh không lịm đi.

- Linh. Đừng chết vì chị, đừng bao giờ chết vì yêu chị.

- Thụy, anh đã từng nói, không ai có quyền mặc cả với tình yêu, kể cả cái chết...

Đó cũng là câu cuối cùng Linh nói. Mọi nỗ lực của bác sĩ trên đường cấp cứu đều vô nghĩa. Linh vẫn nắm chặt tay Thụy đến hơi thở cuối cùng.

Chương 10

Sự ra đi của Linh khiến Thụy tiếp tục rơi vào khủng hoảng. Bạn bè đồng nghiệp thuê dợt hàng trăm hàng nghìn câu chuyện xung quanh mối quan hệ của hai người, về cái chết của Linh. Mỗi ngày Thụy đều có cảm giác mọi người đang nhìn mình, đang kì thị mình. Công an vào cuộc điều tra. Dù không phải là thủ phạm, nhưng Thụy vẫn phải phối hợp với công an, gặp gỡ nhiều lần để lấy lời khai. Thụy bị chìm sâu trong sự điên loạn, cảm phần bản thân mình. Thụy không chuyển nhà, căn nhà có người chết luôn âm u lạnh lẽo, bất cứ ai cũng cảm thấy rợn người khi bước vào. Thụy thường ngồi tĩnh lặng nhìn ra bên ngoài, ở dưới kia vẫn là hình bóng Linh đứng chờ Thụy hàng ngày. Có lúc Thụy nhìn trân trân vào khoảng trống giữa nhà, cái chỗ mà Linh nằm đó trong một vũng máu. Hàng đêm Thụy mơ thấy Linh, có lúc là hình ảnh Linh nằm trong vũng máu, mắt Linh nhìn Thụy day dứt, có lúc là thấy Linh đứng đó, hoàn toàn yên lặng lạnh lẽo nhìn Thụy. Bất kể ngày hay đêm vẫn là những ám ảnh bủa vây Thụy.

Việt nói Thụy nên rời xa thành phố này một thời gian, không thể tiếp tục ở đây, càng ở đây thì Thụy càng bị ám ảnh, càng bị khủng hoảng. Sau khi Linh ra đi, đám cưới của họ cũng hủy. Hàng ngày Việt qua chăm sóc Thụy, Việt muốn đón Thụy về nhà mình ở, nhưng Thụy nhất định không chịu.

Thụy nói với Việt: “Em đi rồi, không ở đây nữa, thì tội trạng của em với Linh có được xí xóa không? Em không có tội trước pháp luật, nhưng em làm sao tha thứ nổi cho bản thân mình đây? Em luôn nghĩ mình thông minh lắm, tài giỏi lắm, vậy tại sao em lại hành động ngu si như vậy? Nếu như em không đủ dũng cảm để yêu Linh thì em cũng đừng ích kỉ và giữ lấy lòng tốt của cậu ấy như vậy, tại sao em lại cứ luôn dựa vào cậu ấy, để cậu ấy không nổi rồi bỏ em”.

Việt cũng không biết an ủi Thụy thế nào, chính anh cũng trách bản thân mình rất nhiều. Chỉ vì hành động nông nổi ích kỉ của bản thân, anh đã gây nên hậu quả này.

- Cả em và anh chúng ta tự luôn cho mình là thông minh, hành động đúng. Chúng ta thật ích kỉ. Cuộc sống này luôn lắm những bất hạnh, không phải đều do những người ích kỉ như chúng ta gây ra sao? Anh biết không, em luôn cho rằng người ta thật ngu ngốc khi chọn giải pháp chết, càng ngu ngốc hơn khi phải chết vì tình yêu, chẳng có gì quan trọng hơn cuộc sống của chính mình. Nhưng Linh thì lại khác, nếu phải chọn lựa giữa tình yêu và cái chết thì Linh chọn lựa cái chết. Chết để bảo vệ người mình yêu, cậu ấy sẵn sàng làm như vậy. Cậu ấy cho rằng ai sinh ra rồi cũng sẽ chết đi, sớm hay muộn gì cũng phải chết, con người dù có yêu hay không thì vẫn cứ luôn phải đối diện với cái chết, vậy thì có gì phải sợ hãi, đã mất công sống trên đời này thì phải liều mình để yêu.

Thụy nói xong thì ngẩng mặt lên trời. Có lẽ Linh vẫn đang nhìn Thụy. Thụy nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lạnh lùng lăn xuống má cô.

Việt không nói gì, yên lặng đứng nhìn Thụy. Lần đầu tiên Việt phát hiện ra Thụy có dáng đứng cô độc như vậy.

*

Mẹ Linh tới gặp Thụy, bà trao cho Thụy chiếc thẻ nhớ. Hôm dọn dẹp lại phòng Linh bà đã thấy nó, Linh đã đặt trong một chiếc hộp được gói gém cẩn thận, kèm theo một tấm vé máy bay mang tên Thụy. Ngày bay được ghi trên tấm vé vào đúng hôm Linh bị đâm.

Từ ngày Linh mất, bà không muốn gặp lại Thụy. Mặc dù rất nhiều lần Thụy đến trước cửa nhà, muốn vào để cầu xin sự tha thứ từ bà. Bà biết Thụy vô tội, bà cũng biết Thụy rất đau khổ, nhưng bà cũng có quyền căm hận Thụy. Tấm lòng của một người mẹ mất đi đứa con duy nhất của mình đau đớn thế nào, có mấy ai hiểu được.

Đối diện với mẹ Linh, Thụy quỳ sụp xuống chân bà. Cô ôm lấy đầu gối của bà cứ thế mà khóc nức nở:

- Cháu xin lỗi, cháu ngàn lần xin lỗi cô, là cháu sai rồi, tất cả đều tại cháu. Tại cháu mà Linh mới phải ra đi đau đớn như vậy.

Có lẽ lý do mà bà không muốn gặp Thụy chính là vì gặp cô bà càng đau đớn hơn, nhìn thấy Thụy bà càng nhớ đến con trai mình hơn. Từ ngày đi làm, Linh như trở thành một người khác, sống có tình cảm và trách nhiệm hơn. Nhiều lần Linh tâm sự với bà về tình cảm của Linh dành cho Thụy. Linh luôn nói, Thụy sẽ là một người con dâu tuyệt vời nhất trên đời, nhất định Linh sẽ cưới Thụy làm vợ. Bà hiểu con trai bà yêu cô gái này đến mức độ nào, một đứa vốn sống ích kỷ trước nay chỉ biết đến bản thân, thế mà đã nguyện dùng mạng sống của chính nó để cứu lấy người này.

Bà nói trong nước mắt:

- Cho dù tôi có oán trách cô đến thế nào thì nó cũng không sống lại được nữa. Cô hãy sống xứng đáng với mạng sống của con trai tôi.

*

Thụy ra mộ Linh.

Cô đặt một bó hồng trắng lên mộ.

- Linh, chị đến rồi. Xin lỗi chị không quen gọi em bằng anh, hoặc bằng một danh xưng khác. Bao năm qua chị vẫn gọi em như vậy, thân thuộc như vậy, chị không thể thay đổi.

Chị xin lỗi em, xin lỗi em vì chị đã ích kỉ, luôn luôn chỉ nghĩ đến bản thân mình, đến cảm xúc của mình. Xin lỗi em vì chị hèn nhát không có dũng cảm để thực sự yêu một người, để em luôn phải lo lắng, bất an về chị như vậy.

Linh, em có hối hận vì chết thay chị như vậy không? Có lẽ một kẻ ngu ngốc như em thì sẽ chẳng bao giờ hối hận đâu, cho phép chị suy nghĩ như vậy được không? Chị sẽ chuyển đi khỏi nơi này, ở đây ngột ngạt quá. Em có muốn cùng đi với chị không?

- Hãy đi với chị nhé.

Cô nói chuyện với Linh, vẫn như lúc cậu con sống. Thụy úp mặt lên mộ Linh, cô đưa tay ôm lấy ngôi mộ, như đang ôm Linh như mọi khi, nước mắt chìm đắm trong đau thương. Không biết đến bao giờ cô mới quên được Linh, có lẽ chẳng bao giờ...

*

- Việt! Anh giúp em tìm cho em một chỗ mới, một cuộc sống mới, dù thế nào cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Dường như đã có lúc em nghĩ mình có thể cứ bình yên mà ở bên anh, nhưng đã đến lúc em phải đi. Chúng ta không thể ở bên nhau được, em không nên ở lại nơi này nữa.

Việt ngạc nhiên với quyết định của Thụy, nhưng dù sao đó cũng là điều anh muốn. Không phải anh muốn rời xa Thụy, nhưng anh cũng muốn để Thụy đi. Thời gian không thể xóa đi mọi thứ, nhưng có thể làm mờ nhạt, phai pha đi nỗi đau trong lòng Thụy.

- Em muốn đi đâu?

- Em chán cuộc sống ồn ào rồi.
- Hay em ra nước ngoài?
- Không, em không muốn đi xa quá, em sợ Linh không tìm thấy em.
- Em đừng ngốc nghếch và bướng bỉnh như thế nữa được không...

Từ ngày Linh ra đi, làm gì Thụy cũng nghĩ đến Linh, lúc nào Thụy cũng tưởng tượng Linh vẫn còn ở đây. Việt không biết đến khi nào Thụy mới thoát ra khỏi nỗi ám ảnh về Linh.

- Em muốn chuyển đến Đà Lạt sống. Anh kiếm cho em một công việc ở đó nhé! Em nghĩ em không còn đủ năng lực để tìm kiếm một công việc mới vào lúc này.

- Em yên tâm, mọi việc cứ để anh lo.

Profile của Thụy rất đẹp, nên Việt không khó khăn trong việc tìm kiếm cho Thụy một công việc mới ở Đà Lạt. Thụy được mời làm Giám đốc điều hành cho một công ty du lịch có trụ sở tại Đà Lạt. Gia đình Thụy không ai ủng hộ quyết định chuyển công tác của cô, nhất là mẹ Thụy. Bà chỉ mong cô lấy chồng, rồi yên ổn cuộc sống ở một nơi gần gia đình. Nhưng từ bé đến giờ Thụy luôn sống độc lập, cô luôn tự quyết định mọi thứ về cuộc sống của mình, do đó mẹ Thụy chỉ phản đối được vài hôm rồi cũng phải thuận theo ý của cô con gái bướng bỉnh cứng đầu. Bà không hề biết nỗi đau mà con gái bà đang phải trải qua.

Thụy rời khỏi Hà Nội, cô ôm theo con mèo trắng Linh mua cho cô, cũng may là còn có nó. Thụy bình thản đón nhận cuộc sống mới, công việc mới, đồng nghiệp mới.

Trong công việc Thụy vẫn tỏ ra thông minh, linh hoạt quyết đoán như ngày còn làm sếp của Linh. Cô vẫn để nguyên mái tóc vẫn bông xù đặc biệt của mình, vì lúc trước Linh vẫn hay đưa tay lên vò vò mớ

tóc xù của Thụy cho nó rối tung lên, rồi cười sặc sụa. Chỉ có ánh mắt Thụy không còn được sắc sảo như xưa. Thụy cũng bỏ thói quen kẻ một viền đen lên mắt. Đôi mắt Thụy trở nên mênh mông vô định, không rõ cảm xúc, nhìn vào không đoán định được cô đang nghĩ gì.

Thụy không sống ồn ào như lúc trước, cô rất ít khi tham gia tụ tập đi chơi cùng mọi người. Có nhiều đồng nghiệp nam tỏ ra thích Thụy, nhưng cô luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, chẳng ai có thể tiếp cận được Thụy, ngay cả đến cơ hội đưa Thụy về nhà cũng không có. Thụy không đồng ý ngồi sau xe của ai cả, dù mưa hay nắng Thụy cũng luôn tự đi về. Có khi chạy xe một mình trên đường Thụy vẫn nói trong vô thức, kể cho ai đó nghe về vài chuyện xảy ra trong ngày.

Còn Việt, anh vẫn muốn chờ đợi Thụy, anh hy vọng trái tim Thụy có thể nguôi ngoai đi nỗi đau về Linh, để chấp nhận anh. Hơn nữa ngay chính bản thân anh cũng cần thời gian để sám hối về sai lầm của mình. Thụy nói đúng “Một giờ vui vẻ trôi qua rất nhanh, nhưng nếu không suy nghĩ kĩ thì hậu quả của nó để lại có khi là ám ảnh suốt đời”.

*

Đã ba năm kể từ ngày Linh mất, tuổi trẻ của Thụy cũng đang dần trôi qua. Cô bước sang tuổi 30, cái tuổi “quá thì” của một người con gái, nhưng Thụy chẳng còn để ý đến điều đó nữa. Cô cũng không còn đi những đôi giày màu đỏ, dường như cô cũng gỡ bỏ cả niềm kiêu hãnh ra khỏi đôi chân của mình.

Việt thường xuyên bay vào thăm Thụy. Lúc đầu Thụy tỏ vẻ không đồng ý, nhưng Việt vốn dĩ cũng không phải là người đàn ông dễ thỏa hiệp, anh không dễ dàng gì từ bỏ.

- Thụy! Chúng mình kết hôn đi. Anh biết em vẫn còn ám ảnh chuyện của Linh, nhưng ba năm qua rồi, em thừa hiểu là chúng ta vẫn tiếp tục phải sống cuộc sống của mình mà.

Không biết là vì ân hận dày vò buộc anh phải có trách nhiệm với nỗi đau của Thụy, hay là vì tình yêu anh dành cho cô quá nhiều, mà trong suốt ba năm qua, người anh muốn kết hôn vẫn chỉ là Thụy. Thậm chí anh biết có thể trái tim Thụy không bao giờ dành cho anh, nó đã ở đâu đó, hoặc đã đi theo ai đó mà ngay cả Thụy cũng không nhận ra. Cho dù có thế thì anh vẫn tình nguyện chấp nhận.

Thụy cười, nhưng nụ cười của cô bây giờ cũng không còn rạng rỡ như ba năm trước đây:

- Anh vẫn còn muốn kết hôn với em sao?

- Nhiều năm nay anh cũng không hẹn hò với một cô gái nào khác, em biết điều đó mà.

- Em xin lỗi, chúng ta không thể kết hôn. Linh ra đi, trái tim của em cũng không còn nữa. Dù em chưa bao giờ nhận rằng em yêu Linh, em cũng không biết đó có phải là tình yêu không? Nhưng em không thể quên được Linh, mặc dù đã có lúc em muốn quên đi, nhưng suốt ba năm qua em vẫn chỉ loay hoay trong kỷ niệm về Linh. Em không biết có thể làm gì hơn cho Linh được không, nhưng em muốn ôm trọn tình yêu của Linh dành cho em.

Thụy bình thản trả lời, không cần suy nghĩ, như thể đó là điều đương nhiên.

- Nhưng Linh đi xa rồi, em phải tiếp tục sống cuộc sống của em.

- Em vẫn đang sống mà. Sau này anh đừng cứ phải bay ra bay vào thường xuyên để thăm em nữa.

- Anh không thể nào không lo cho em được. Nếu lúc này em chưa sẵn sàng, anh có thể tiếp tục chờ đợi em.

- Em ích kỉ với một mình Linh là được rồi, em sẽ không lặp lại điều đó với bất cứ ai nữa. Anh đừng chờ đợi em nữa, hãy sống cuộc sống của mình đi.

Thụy tiễn Việt ra sân bay. Việt ôm chào tạm biệt Thụy. Đôi vai gầy mỏng manh của Thụy khiến anh rất khó yên lòng để bỏ lại cô mà tìm một người mới. Nhưng Thụy nói đúng “Cuộc sống dù thế nào thì cũng vẫn phải tiếp tục”...

*

Chiếc thẻ nhớ mẹ Linh trao cho Thụy, cô vẫn chưa bao giờ dám mở ra xem. Cho dù ba năm đã trôi qua, nhưng nỗi đau và những ám ảnh day dứt về Linh không thể nào phai pha trong lòng Thụy.

Thụy nhớ có lần Linh cho Thụy xem một clip ca nhạc, clip nói về cuộc tình đơn phương của một chàng trai. Cậu ta yêu cô bạn thân xinh đẹp, hy sinh bản thân, sẵn sàng làm mọi việc chỉ để cô bạn vui. Rồi một ngày chàng trai cũng tỏ tình với cô bạn thân, tuy nhiên cô gái đã thẳng thừng khước từ. Dù vậy, chàng trai vẫn không bỏ cuộc, ngày ngày lặng lẽ theo chân cô gái, quan tâm tới cuộc sống của cô. Trong bữa tiệc sinh nhật cô gái, chàng trai vì cố gắng giúp cô nhặt chiếc điện thoại rơi xuống bể nước mà phải đi cấp cứu. Chàng trai vốn bị mắc bệnh tim bẩm sinh, sự sống và cái chết còn rất mong manh, nhưng khi nguy kịch, chàng trai vẫn cố đưa cho cô gái chiếc vé máy bay tới nơi cô hằng mơ ước, mà để có được tấm vé ấy anh đã phải làm việc rất cực khổ. Lúc này, cô gái mới hiểu được tình yêu của cậu bạn thân quý giá biết bao. Thế nhưng, tim cậu đã ngừng đập.

Xem xong Thụy quay ra nói với Linh:

- Thật lãng xẹt. Sau này em yêu, dù có đau khổ đến đâu, cũng không bao giờ được chết vì yêu nhé.

- Cái đấy còn tùy.

- Đồ điên, sao lại tùy được? Mạng sống của mình phải biết quý trọng chứ! Mình không yêu mạng sống của mình thì còn ai yêu mạng sống của mình hơn.

- Em không phải là kẻ ham sống sợ chết như chị. Em sẵn sàng chết vì người mình yêu, nếu điều đó là cần thiết.

- Đồ điên, nhất định không bao giờ được chết vì yêu, như vậy thật ngu ngốc.

- Đã yêu thì không được mặc cả bất cứ điều gì, kể cả cái chết.

Thụ làm bộ mặt sợ hãi:

- Ôi triết gia Linh, người nào bị em yêu không biết là họa hay phúc nữa. Chị sợ nhất loại đàn ông lụy tình.

Linh bỗng đứng nổi khùng lên:

- Chị lúc nào cũng cho là mình đúng, mình thông minh. Chị mới hèn nhất ngu si, vì chả bao giờ dám sống hết mình cho tình yêu.

Thụ quyết định mở chiếc thẻ nhớ của Linh ra xem. Ngồi trước màn hình tivi, đối diện với Linh, hóa ra nụ cười của Linh rạng rỡ đến thế mà chưa bao giờ Thụ nhận ra, ánh mắt Linh tha thiết dịu dàng đến thế mà Thụ cũng không nhìn thấy...

Thụ! Anh yêu em, anh không muốn dễ dàng bỏ cuộc như thế, cho dù em đã đồng ý kết hôn với Việt, nhưng anh không tin người em yêu là Việt. Em lựa chọn Việt bởi vì em không tin vào tình yêu. Em biết là em yêu anh đúng không? Đừng trốn tránh nữa, đừng sợ hãi nữa, đừng hoài nghi nữa, hãy một lần để trái tim lên tiếng thay lý trí đi em. Anh yêu em, anh hứa sẽ dùng cả cuộc đời anh có để yêu thương em. Cho anh cơ hội để làm điều đó nhé! Sau khi em xem được clip này, em hãy đến Lagi, anh đã đặt sẵn vé máy bay cho em, anh chờ em ở đó. Hãy quay lại nơi anh đã tìm thấy em.

Đoạn clip ngắn ngủi nhưng khiến trái tim Thụ quặn thắt như nhói. Cô úp mặt khóc nức nở, khóc đến đau lòng như trời đất đổ sụp xuống. Thụ quyết định trở lại Lagi, có lẽ Linh vẫn đang chờ cô ở đó...

Trời mùa đông, biển vắng không một bóng người, chỉ có những con sóng nhỏ vỗ về những chiếc thuyền mong manh dập dềnh trên biển. Một mình bơ vơ giữa biển, Thụ ước gì có Linh ở đây, ước mong được Linh cõng trên vai và cô có thể tựa đầu vào vai Linh như

ngày nào. Nước mắt nóng hổi lăn xuống gò má lạnh buốt của Thụy. Thụy thấy có một bàn tay đặt lên vai mình, vẫn cái giọng quen thuộc ấy:

- Thụy đừng khóc!

Cô hốt hoảng quay lại, biển vẫn vắng lặng như tờ, xung quanh chỉ có mênh mông là mây nước. Linh thực sự không còn ở đây nữa, thế giới của cô mãi mãi không còn có hình bóng của Linh nữa, Thụy la hét như điên dại, giọng cô ngập ngụa trong nước mắt

- Linh ơi, Linh ơi, Linh ơi!

Cứ thế Thụy gào thét la hét, vọng lại vẫn chỉ có tiếng của cô. Thụy sai rồi, cô đã hèn nhát không dám đối diện với tình yêu của mình, và sự hèn nhát của cô đã đánh đổi bằng chính mạng sống của người yêu thương cô nhất, đau lòng như vậy đấy.

Hạnh phúc nhất là yêu và dám yêu. Bi kịch của Thụy chính là yêu nhưng không dám yêu. Tạo hóa đã sắp đặt cho chúng ta dùng não để suy nghĩ, và một trái tim để rung động yêu thương. Nhưng cô lại giữ nhịp tim mình, vì luôn sợ hãi một ngày nào đó sẽ bị tổn thương. Và Thụy đã nhầm lẫn, Thụy đâu biết rằng, con người ta chỉ có thể cảm thấy hạnh phúc và thoải mái khi sống và thực hiện những gì mà trái tim mách bảo. Thụy luôn cố giữ trái tim mình không bị tổn thương, cuối cùng chính cô vĩnh viễn bị chìm sâu cùng với tổn thương mãi mãi...

...

Còn nếu bạn hỏi tôi, Linh có phải kẻ ngu ngốc không? Tôi vẫn cho rằng Linh là kẻ vô cùng ngu ngốc. Vì sao ư? Vì Linh đã im lặng quá lâu, mà im lặng thì chính là điều ngu ngốc nhất trong tình yêu. Vậy đấy...

Tình yêu vốn không bao giờ vẹn toàn, không bao giờ tròn trịa, bất cứ ai khi yêu cũng đều sẽ tổn thương, nhưng không thể vì thế mà con

người không nên yêu. Cuộc sống thiếu tình yêu không phải là sống mà chỉ là sự tồn tại.

Đừng sợ chết vì yêu, cái chết không đáng sợ, đáng sợ nhất là sống mà không bao giờ dám yêu.

Và cũng đừng bao giờ im lặng khi trái tim đã lên tiếng!

Hết

MỤC LỤC

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương.3](#)

[Chương 4.](#)

[Chương.5](#)

[Ngoại truyện](#)

[Chương 6](#)

[Chương.7](#)

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Duyên hải Vịnh Mexico nằm ở phía Nam nước Mỹ, tiếp giáp với vịnh Mexico. Vùng này bao gồm các tiểu bang Texas, Louisiana, Mississippi, Alabama và Florida. Quê hương của tác giả Grant Cardone nằm ở tiểu bang Louisiana.

tượng bất động sản tăng quá mức so với giá trị thật.

tranh chức vô địch giải bóng bầu dục Mỹ NFL.

Khủng Hoảng: Thời kỳ suy thoái kinh tế toàn cầu diễn ra từ năm 1929 đến hết các năm 1930 và lấn sang đầu thập niên 1940, bắt đầu sau sự sụp đổ của thị trường chứng khoán Phố Wall vào 29 tháng 10 năm 1929 (còn được biết đến như Thứ Ba Đen Tối). Nó bắt đầu ở Hoa Kỳ và nhanh chóng lan rộng ra toàn Châu Âu và mọi nơi trên thế giới, phá hủy cả các nước phát triển - BT.

ng Suy Thoái: là một cuộc suy thoái về giá cả trên toàn cầu, bắt đầu từ năm 1873 và kéo dài cho tới tận năm 1896. Cuộc suy thoái có tác động nghiêm trọng tới nền kinh tế châu Âu và Mỹ, bắt nguồn từ sự sụp đổ của thị trường chứng khoán Vienna vào ngày 8/5/1873. Chỉ tính riêng ở Mỹ, trong 6 năm (từ 1873 đến 1879) đã có khoảng 18.000 doanh nghiệp phá sản - BT.
sản: là tài sản chỉ dùng vào mục đích tiêu dùng đơn thuần, làm tăng chi phí mà mỗi cá nhân phải gánh, ví dụ như các khoản nợ vay tín dụng, các thiết bị tiêu tốn năng lượng mà chỉ dùng vào việc giải trí như xe hơi, điện thoại di động đắt tiền - BT.

Keogh hay 401(k) đều là tên gọi tắt của những chương trình tiết kiệm hưu trí khác nhau tại Mỹ - BT.

Human resources - Hành chính nhân sự

âm: là một người không có khái niệm về âm thực. Từ này thường dùng để mang ra ví với những người không biết cách thưởng thức đồ ăn.

ừ tiếng Pháp, nghĩa là bảo tàng.

uốc ca của Cộng hòa Pháp.

ừ tiếng Pháp, nghĩa là pho mát.

àu điện ngầm.

ánh sừng bò.

ột loại cà phê có nguồn gốc ở Ý.

Trí tuệ nhân tạo

AA là ai trả phần người ấy.

i là nhân vật trong Pokemon.

ip Head bé nhỏ là nhân vật trong bộ phim Howl's Moving Castle, một bù nhìn ăn mặc rách rưới trên đầu là một cây cải.

để ví von người có tài hành tung bí ẩn, không lộ chân tướng.

à chương trình chat của Trung Quốc, tương tự như zing của Việt Nam.

, hồ, giả, dã' là: trợ từ thường dùng trong cổ văn.

(Colleague English Test) là một kỳ thi tiếng Anh của Trung Quốc.

gham Tên đầy đủ: William Somerset Maugham : tiểu thuyết gia, kịch gia nổi tiếng của nước Anh.

xái là loại rượu khoảng 60-70% cồn.

: Bắc Kinh.

o là tình yêu thuần khiết, theo đuổi giao hòa về linh hồn, bài xích nhục dục.

thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể chuyện câu chuyện dài dùng khăn, quạt làm đạo cụ.

đi như rút tơ: xuất phát từ câu: Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như rút tơ thể hiện bệnh đến nhanh, nhưng lâu khỏi.

u Triều Mộ Mộ: Có nghĩa là sớm sớm tối tối, sớm sớm tối tối.

ữ sắc: cô nàng mê trai đẹp.

rong tiếng Trung, hai từ “lạc” và “lỏa” phát âm giống nhau.

ũ hóa phi tiên: lột xác thành tiên.

oser: viết tắt của Cosplay-er, chỉ những người trong hội nhóm co-splay, hóa trang thành các nhân vật truyện tranh hoặc phim hoạt hình của Nhật Bản.

hu dịch: sách dành cho phong thủy, xem quẻ, nó được coi là một phép biện chứng duy vật khá hoàn chỉnh, có logic và không phải mang phạm trù bói toán, mê tín dị đoan.

aidu đại thúc: Baidu là trang tìm kiếm thông tin phổ biến nhất tại Trung Quốc, dân mạng thường gọi với cái tên Baidu đại thúc.

ịa Phước Linh: tinh linh dưới lòng đất.

ở kịch Đạu Nga oan của Quan Hán Khanh kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái Đạu Nga, trong đó có chi tiết tuyệt vời giữa tháng Sáu, đến ông trời cũng thấu hiểu nỗi oan ức, khổ hạnh của Đạu Nga.

hỉ sự tao nhã, phóng khoáng.

Cổ áo ngực.

Hội đạp thanh: hội trong Tết Thanh minh. Trước đây, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân nên mới có tên gọi hội Đạp thanh (tức là giẫm lên cỏ).

Ma sủng: quái vật thành tinh, nuôi làm sủng vật.

Java: một ngôn ngữ lập trình, rất nhiều ứng dụng công nghệ thông tin được viết bằng ngôn ngữ Java, trong đó có game. Ở đây, ý Lục Vi muốn nói mình đang rơi vào vương quốc game Java.

Câu này có nghĩa là: cái xấu luôn lấn át cái tốt nhưng cái tốt luôn vững vàng để chống lại. Thiện luôn luôn thắng tà.

Ý nói con người sống trên đời nhiều khi phải làm những chuyện trái với mong muốn của bản thân.

Phong trào Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, tầng lớp trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

Một chương trình kể chuyện ma quỷ, liêu trai của Đài truyền hình tỉnh Tứ Xuyên.

Tên nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản - Thám tử lừng danh Conan.

Đây là một cách biểu thị trạng thái phổ biến trên mạng của giới trẻ, diễn đạt một trạng thái nào đó đang diễn ra.

Mặt đối mặt.

Phiên bản Q: hình vẽ Chibi đáng yêu.

Ngôn ngữ trên mạng được giới trẻ ưa dùng, bắt nguồn từ một icon của cư dân mạng Nhật Bản, ban đầu là ORZ, sau biến thể thành OTZ. Do một bộ phận giới trẻ Đài Loan tỏ ra “sùng bái” văn hóa trẻ Nhật Bản nên ít nhiều họ cũng bị ảnh hưởng. OTZ có nghĩa là: “Trời ơi, tại sao lại như vậy?”

Một kênh truyền hình của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

专 và 砖 đồng âm “zhuan” nhưng khác nghĩa, một là “chuyên môn, chuyên ngành”, một là “gạch, thứ có dạng viên gạch”.

Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pan-dora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.

Khu vực trên bề mặt trái đất mang đặc trưng riêng, có khối không khí mang nhiệt độ và độ ẩm trung bình.

Có nghĩa là “một cây hoa lê, một ánh trăng”.

Một điểm kinh doanh suối nước nóng.

Một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại hành động, viễn tưởng của Mỹ.

Chim h ồing.

Nói tiếng bụng.

Totem: vật tổ trong tôn giáo nguyên thủy.

Trời tạo đi ầu ác, có thể không theo. Tự tạo đi ầu ác, không thể được sống.

Tạm dịch: Hội ngộ mưa đào lất phất rơi.\ Vui thay khi thấy hoa lại cười\

Trắng thanh gió mát là vô giá\ Cận thủy viễn sơn đều hữu tình.

Cuộc tình tay ba.

him truy ền hình lúc tám giờ tối: Vốn dĩ để chỉ chung loại phim th ần tượng hoặc phim tình yêu đau khổ (BTV).

ố lên, những chàng trai tốt, một chương trình của đài truy ền hình vệ tinh

Đông Phương, là một cuộc thi lựa chọn thanh niên trong toàn quốc (BTV).

uỳnh Hiểu Minh, Tr ần Khôn, Lương Tri ều Vỹ: là ba diễn viên nam nổi tiếng của Trung Quốc.

à phê Blue Mountain: Một loại cà phê nổi tiếng được sản xuất ở Blue Mountain (Jamaica) (BTV).

uỳnh Dao: Một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên viết những tác phẩm tình yêu bi lụy, xót mướt (BTV).

hạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô là nhân vật chính trong tiểu thuyết Tình yêu khuynh thành của Trương Ái Linh (BTV).

gỗ hẹp gặp nhau: Thường để chỉ kẻ thù hoặc oan gia khi gặp nhau (BTV).

rương Ái Linh: Một nhà văn hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).

nh sao đỏ rực sáng: Một bộ phim được quay năm 1974; nói về một cậu bé Phan Đông Tử mười tuổi, một lòng muốn tham gia vào H ồing quân (BTV).

Thím Tường Lâm: Một nhân vật trong tác phẩm Lễ c ầu phúc của Lỗ Tấn (BTV).

hánh Hỷ kỷ sự: Một tiểu thuyết võ hiệp của Trung Quốc nằm trong Top mười lăm tiểu thuyết hạng hay nhất, Top năm tiểu thuyết võ hiệp mạng hay nhất (BTV).

ần đi ầu gặp mặt mà giống như là bạn cũ (BTV).

guyên là một câu trong bài từ Thước Kì ầu Tiên, “Nhục tình tự thủy, Giai kỳ như mộng” (Tình m ền tựa nước, Hẹn đẹp như mơ). Ý nói những khoảng

thời gian tươi đẹp chỉ có trong giấc mơ mà thôi. Đây cũng là ý tưởng của tác giả khi đặt tên cho tác phẩm này. Trong đó tên Giai Kỳ trùng với cụm từ “thời khắc tươi đẹp” (BTV).

ừ “mộng” và chữ “mạnh” trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau (BTV).

hang sư phụ: Một nhãn hiệu mì ăn liền nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).

ây Đường: Một trong sáu thị trấn cổ lớn nhất Giang Nam, thuộc huyện Gia Thiên, tỉnh Chiết Giang (BTV).

ừ Tích Lân (1873 - 1907): Người Thiệu Hưng, Chiết Giang, một nhân vật nổi tiếng có đóng góp quan trọng trong công cuộc xây dựng nền giáo dục Trung Quốc (BTV).

ikimoto: Một nhãn hiệu đá quý nổi tiếng của Nhật Bản, được thành lập vào năm 1893 (BTV).

Lầu son rợp thịt thối, ngoài đường người chết lạnh”: Một câu nói trong một tiểu thuyết của Lỗ Tấn, phê phán sâu sắc sự tương phản giữa giàu và nghèo, cảnh giàu sang phú quý và nghèo đói (BTV).

Maybach: Một dòng xe nổi tiếng của Đức (BTV).

Tứ hợp viện: Là một hình thức cư trú của người Bắc Kinh, xây nhà trên cả bốn hướng, ở giữa là sân chung (BTV).

Thỏ khôn ba lỗ: Chỉ người thông minh thường có nhiều nơi ẩn nấp, nhiều người thoát (BTV).

Ngay gần mặt nước mà không biết vớt ánh trăng: Ý chỉ không biết nắm cơ hội, nắm bắt thời cơ (BTV).

Đài Điều Ngự: Là nhà khách chính phủ ở Bắc Kinh, một quần thể kiến trúc kết hợp giữa nhà khách chính phủ hiện đại và viên hoàng cung cổ đại (BTV).

Một câu thơ nổi tiếng của Mã Chí Viễn, câu thơ miêu tả cảnh nhưng thực chất là hoài niệm về những giờ phút tươi đẹp của đời người. Một cây cầu nhỏ, một dòng nước chảy và một mái nhà đã vẽ lên hơi ấm của gia đình và nỗi nhớ nhà (BTV).

Trần Dật Phi (1946 - 2005), người Chiết Giang. Ông chuyên về nghiên cứu và sáng tác tranh sơn dầu Trung Quốc, đạt được nhiều thành tựu, trở thành họa sĩ nổi tiếng cả trong và ngoài nước (BTV).

Hemès: Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Pháp (BTV).

Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) của nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz: là một cụm từ để mô tả

khái niệm về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng như một khái niệm đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Tuy nhiên trong học thuyết “hiệu ứng cánh bướm” của Lorenz thì “một con bướm vỗ cánh ở Brazil có thể gây nên cơn lốc ở Texas”. Có lẽ tác giả có chút nhầm lẫn về địa điểm (BTV).

ACK DANIELS: Một loại rượu nổi tiếng hàng đầu của Mỹ, ra đời từ năm 1866 (BTV).

ao Solingen: Một loại dao nấu ăn của người Đức (BTV).

ai câu thơ trong bài Mất sắc viết khí của Lục Quy Mông. Nghĩa là: Màu men của gốm trong như sương thu tháng chín, sắc xanh của ngàn ngọn núi cao cũng không bằng. Gốm Việt Diệu là loại gốm do các lò gốm ở vùng Thượng Ngự, Từ Diệu, Thiệu Hưng... của vùng Việt Châu chế tác, nổi tiếng (BTV).

ục Quy Mông (?-881) một thi nhân đời Đường, tự Lỗ Vọng, người huyện Ngô, Tô Châu (BTV).

ây ngọc trước gió: Cùm từ dùng để miêu tả những người có dáng đẹp dễ, khí chất phóng khoáng (BTV).

ương Quá: Nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn nổi tiếng Kim Dung, nổi tiếng chung tình, chờ đợi người yêu là Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm mà không thay lòng, đối lập với Tiến ca là một anh chàng lãng nhãng đa tình (BTV).

oa nhài bướm: Còn có tên gọi là hoa gừng, tên khoa học là *Hedychium coronarium*, có xuất xứ từ vùng nhiệt đới Á châu. Hoa có màu trắng, trông rất thanh cao và trang nhã (BTV).

oa hồng anh: Còn được gọi là hoa Ngụ Mỹ Nhân, hoa Lệ Xuân, hoa Tiên Nữ... Người ta so sánh nó với mỹ nhân Ngụ Cơ thời cổ, nụ hoa cúi đầu như thiếu nữ trăn trối. Mỗi độ hoa nở, trăm hoa đua sắc như tiên giáng trần (BTV).

hi nhắn tin điện thoại bằng tiếng Trung, có nhiều cách để soạn tin, dùng pinyin (phiên âm) là một cách. Người ta sẽ bấm pinyin quốc tế, và lựa chọn những ký tự phù hợp với ý muốn. Một pinyin có thể viết thành nhiều chữ, Giai Kỳ phải chọn chữ là vì thế (BTV).

Rau tễ thái: Một loại rau gần như rau má, có tác dụng giải nhiệt (BTV).

am đạo lục động: Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cần xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao

chém vào cơ thể ba nhất, từ đó gọi là “Tam đạo lục đông”. Đó là một hình thực tự trừng phạt (BTV).

Anna Karenina (tiếng Nga: Анна Каренина): Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Nga Lev Nikolayevich Tolstoy (BTV).

Điều hãnh và định kiến là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh – Jane Austen (BTV).

Độ phim hài Sư tử Hà Đông do diễn viên, ca sĩ Trương Bá Chi thủ vai chính (BTV).

Ô nàng ngổ ngáo là một bộ phim rất nổi tiếng của Hàn Quốc, ở Trung Quốc cũng có phiên bản Ô nàng ngổ ngáo (BTV).

Ấp cốt văn là thể chữ sớm nhất trong lịch sử hình thành chữ Hán, nó là các ký tự được khắc trên xương thú và mai rùa, Nguyễn Chính Đông dùng để đặt tên cho con chó của mình (BTV).

Á Vương biệt Cơ: Một bộ phim nói về Kinh kịch nổi tiếng của đạo diễn Trần Khải Ca (BTV).

Trần Khải Ca: Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc với các tác phẩm Á Vương biệt Cơ, Vô cực, Mai Lan Phương... (BTV).

Á Ca: Một tên gọi khác của Trung Quốc Vĩnh, diễn viên chính trong phim Á Vương biệt Cơ (BTV).

Dịch nghĩa: Hương của hoa mai từ khổ sở, nét mướt mà ra, ý nói với việc phải trải qua nhiều gian khổ mới có được thành công. Câu thơ được trích từ bài Cảnh thế hiên văn (BTV).

Giấy Tuyên Thành: Một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành – An Huy, chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mối mọt, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài (BTV).

Trà Mao Tiêm Đô Quân, một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, là trà xanh, có xuất xứ ở thành phố Đô Quân, tỉnh Quý Châu. Tương truyền trà được chính Mao Trạch Đông đặt tên (BTV).

Tòa tháp thương mại ở Thượng Hải, cao 420,5 mét là tòa tháp cao thứ hai ở Thượng Hải, cao thứ ba ở Trung Quốc đại lục, cao thứ tám trên thế giới (BTV).

Tresor: Một dòng nước hoa thuộc nhãn hiệu nước hoa Lancome nổi tiếng của Pháp (BTV).

Trong tiếng Trung Quốc phát âm của từ “anh Hòa Bình” và từ “chim bồ câu hòa bình” giống nhau (BTV).

Bạch Sùng Hy (1893 - 1966): Là người ở huyện Lâm Quế - Quảng Tây, là thượng tướng quân đội Quốc dân đảng Trung Quốc, là nhà quân sự, còn được gọi là “Tiểu Gia Cát Lượng” (BTV).

Bạch Tiên Dũng: Con trai của Bạch Sùng Hy, nhà văn Đài Loan nổi tiếng (BTV).

Moet Chandon: Một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của Pháp (BTV).

Tiffany: Nhãn hiệu đá quý kim cương nổi tiếng ở Mỹ, được thành lập từ năm 1837 (BTV).

Cây du: Một loại cây phổ biến ở khu vực ôn đới thuộc bắc bán cầu, được dùng chủ yếu để khai thác lấy gỗ, còn có tên là cây hồng du (BTV).

Bến Thượng Hải: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông sản xuất năm 1980, với hai nhân vật chính là Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình (BTV).

Ông ngôn vô ký: Theo phong tục mê tín cũ năm mới dán thêm bốn chữ này ở phòng khách, ý chỉ trẻ con nói chuyện không cần kiêng kỵ, cho dù nói những lời không may mắn cũng không ảnh hưởng gì (BTV).

xả lũ là công trình không thể thiếu ở các hồ chứa nước, có nhiệm vụ xả nước thừa để khống chế mực nước cao nhất có thể giữ ở hồ theo thiết kế, đảm bảo an toàn cho đập.

Thất cầm Mạnh Hoạch: Mạnh Hoạch là một tộc trưởng đứng đầu các dân tộc phía Nam Thục Hán. Khổng Minh đã đích thân dẫn quân đến bắt và tha Mạnh Hoạch tổng cộng bảy lần để thu phục nhân tâm các bộ tộc khác.

Mạnh Hoạch sau đó trung thành với Thục Hán.

ard III là vở kịch của thi hào người Anh William Shakespear, kể về việc Richard sát hại Henry VI và sau cái chết của Edward IV, Richard đã âm mưu sát hại sáu người kế thừa ngôi vua hợp pháp và xúi bạo loạn để đưa ông ta lên làm vua.

g: Thuật ngữ tin học chỉ việc loại bỏ các lỗi trong một chương trình.

ên văn “Ngã bản tương tâm bỉ minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ”, là hai câu thơ trong vở tuồng Tỳ bà ký của tác giả Cao Minh – vở tuồng nổi tiếng nhất cuối thời Nguyên đầu thời Minh.

o blue” trong tiếng Trung đồng âm với cụm từ “cách cách bất nhập”, nghĩa là không hợp nhau.

ạch (701-762): Nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc, được tôn xưng là Thi tiên. Qua nghĩa là đủ đủ.

một bước nhảy bắt ngu ần từ dân vũ Israel, g ồm ba nhịp bước và một nhịp nghỉ.

i cố ngủ thêm. Trung Quốc có câu thành ngữ “đi gặp Chu Công” nghĩa là đi ngủ.

câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói việc thành hay bại cũng do một người. Xuất phát từ điển tích Tiêu Hà vốn là thừa tướng nhà Hán, là người tiến cử Hàn Tín cho Lưu Bang (Hán Cao Tổ) nhưng cũng là người lập mưu để giết chết Hàn Tín.

ng Sinh Thiên (Mongke Tengri trong tiếng Mông Cổ) là vị th ần tối cao của người Mông Cổ.

vũ điệu dân gian Iste Hendek của Thổ Nhĩ Kỳ.

ừ “đ ồng ý” phía trên tác giả dùng từ Kh ẳng (肯) nên nguyên văn câu này là: “Lâm Kh ẳng (Lincoln) cũng là Kh ẳng mà Kh ẳng Đức Cơ (KFC) cũng là Kh ẳng.” Là một dạng chơi chữ, không có ý nghĩa v ề mặt nội dung nên người dịch xin được dịch thoát ý để người đọc dễ hiểu hơn.

ai Quế và từ Hoa H ồng đ ồng âm với nhau, nên nếu gọi là Mai Quế, vẫn có thể hiểu thành Hoa H ồng.

g tiếng Hán, chữ “thệ” 誓 g ồm ba chữ 打, 折 và 言 ghép lại mà thành. 打折言 nghĩa là “lời nói đã giảm giá”.

Đô Giang là công trình thủy lợi được xây dựng vào năm 256 trước Công Nguyên, thời nhà Tần, nằm ở Thành Đô, Tứ Xuyên. Lý Băng là vị quan lại nhà Tần phụ trách công trình này.

ên văn “Thiên phủ chi quốc”, một tên gọi khác của Tứ Xuyên, Trung Quốc, ý nói nơi đất đai phì nhiêu, màu mỡ.

iệu cuối cùng.

chữ “Nguyên Sam Tử” và “Viên Sơn Tử” đ ồng âm với nhau.

Mai trong từ Mai Quế đ ồng âm với chữ Một (nghĩa là không có), nên tác giả dùng chữ Hữu (trái nghĩa với Một) Quế để chơi chữ.

ên văn: Diệp Một Miết. Chữ Quế trong từ Mai Quế đ ồng âm với chữ Quy là rùa, nên tác giả dùng từ Miết là con ba ba để chơi chữ.

Tử, tên thật là Liệt Ngữ Khấu, là nhà tư tưởng Trung Quốc thời cổ đại.

Cuốn Liệt Tử là sách của ông và các đệ tử cũng như những người truyền học thuyết của ông soạn ra.

hĩ Lan (phiên âm tiếng Trung của tên nước Ireland), nếu tách riêng từng chữ thì có thể hiểu là: Một bông hoa lan yêu thương bạn.

hai câu thơ cuối trong bài thơ “Kim lữ y” của nhà thơ Đỗ Thu Nương đời Đường: Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.
tác phẩm đầu tay rất nổi tiếng của Thái Trí Hằng (bút danh Thái Đầu Gấu), được xem là tác phẩm mở màn cho trào lưu văn học mạng ở Đài Loan và Trung Quốc. Bài thơ trên nhại bài thơ trong truyện.
ngốc” trong tiếng Trung gọi là “bạch si”.

thủ ném bóng trong môn bóng chày.

Đài tệ vào khoảng 715VND (tại thời điểm năm 2013).

g tiếng Trung, từ Hoa hồng đêm và Diệp Mai Quế phát âm giống nhau.
nhân vật trong kịch rối Đài Loan, gương mặt chia làm hai phần đen trắng.
iến Thành và Lý Thế Dân là hai người con trai của Đường Cao Tổ - hoàng đế sáng lập nhà Đường. Trong cuộc đua tranh giành ngôi vị, Lý Thế Dân đã giết chết Lý Kiến Thành và một người em trai khác là Lý Nguyên Cát để được lên ngôi vua.

Integrated circuit): Vi mạch, là mạch điện chứa các linh kiện bán dẫn và các linh kiện điện tử thụ động, được sử dụng trong lĩnh vực điện tử.

y tác giả sử dụng cách chơi chữ, nguyên văn câu nói phía trên là “không phải là gọi cảm, mà là ánh trăng bạc lay động giữa màn đêm”, tiếng Hán gọi tắt là “ngân đăng” (bạc: ngân, lay động: đăng), trong tiếng Trung từ “ngân đăng” đồng âm với từ “dâm đăng”. Người dịch xin được dịch thoáng đi một chút để phù hợp với cách chơi chữ trong tiếng Việt cho người đọc dễ hiểu.

truyền thuyết, vua Vũ là người sáng lập ra nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, nổi tiếng với việc trị thủy.

a là: Không có người này.

ên văn: “học tử”, là cách gọi người con gái học khóa trên, còn nhân vật nam được gọi là “học đệ”, là cách xưng hô dành cho người con trai học khóa dưới.

ọ Thi, Thạch và Sử đều phát âm là “shi”, chỉ khác về âm điệu.

Giác Dân (1887-1911), nhà hoạt động cách mạng Trung Quốc. Thư gửi vợ (Dữ thê thư) là tuyệt bút ông viết gửi cho vợ mình là Trần Ý Ánh trước khi tham gia cuộc khởi nghĩa Quảng Châu và hy sinh năm 1911.

nghĩa: Vợ hiền Ý Ánh, đọc thư như thấy người.

hí Hoành (志宏) trong tên nhân vật đồng âm với từ Trệ Hồng (滯洪) trong cụm từ Trệ hồng trì (Hồ chứa nước) .

ước Mã Quan (còn gọi là Hiệp ước Simonoseki) được kí ngày 17.4.1895 giữa Nhật Bản (đại diện là Ito Hirobumi) và nhà Thanh của Trung Quốc (đại diện là Lý Hồng Chương), kết thúc chiến tranh Trung -Nhật lần thứ nhất.

h S ầu Dư: Nhà thơ Trung Quốc, sống và làm việc tại Đài Loan.

m Mayim là điệu dân vũ Israel nổi tiếng. Trong tiếng Do Thái, mayim nghĩa là nước.

ên văn “Thu phong, thu vũ, s ầu sát nhân”, là một câu thơ của nhà thơ Đào Đàm Như thời Thanh, được nhà cách mạng Thu Cẩn (1875-1907) viết ra trước khi hy sinh.

nói trong di ngôn của nhà lãnh đạo Tôn Trung Sơn.

Trường Bản là trận chiến giữa Lưu Bị và Tào Tháo cuối thời Đông Hán.

Trong trận chiến này, danh tướng Triệu Tử Long đã một mình tả xung hữu đột chống lại quân Tào, cứu được A Đẩu con trai Lưu Bị.

khi Triệu Tử Long cứu được A Đẩu trở về, Lưu Bị đã ném đĩa bé xuống đất rồi nói vì đĩa bé này mà ta suýt mất một trung thần.

hí Ma (1896 – 1931), nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, vị chủ tướng của phong trào thơ tân cách luật. “Tạm biệt Cambridge” là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông.

g Do Thái là Mayim - Vũ điệu nước.

một bước nhảy có nguồn gốc Bohemian.

Khổng Dung chia lê: Khổng Dung người nước Lỗ, cháu đời thứ 24 của Khổng Tử. Khi Khổng Dung bảy tuổi, vào dịp sinh nhật của bố ông, khi chia đĩa lê cho mọi người cùng ăn, Khổng Dung chia cho mỗi người một phần, còn mình nhận phần nhỏ nhất, nói là phải kính trên nhường dưới. Một dịp khác, bạn của bố Khổng Dung đến chơi cho mấy anh em ông một túi lê, ông nhận quả nhỏ nhất, nói phải nhường cho các anh vì các anh lớn hơn mình, nhường cho em trai vì em trai bé hơn mình." class="">chia lê của Khổng Dung thì Khang Kiếm bỗng kéo cô xuống bên giường:

Môn yến (bữa tiệc Hồng Môn): ý chỉ bữa tiệc mang nhiều âm mưu, có hại cho người tham dự. Xuất phát từ tích Hạng Vũ mở tiệc ở Hồng Môn để giết Lưu Bang." class="">Hồng Môn yến.

”có cách phát âm gần từ “Tử” nghĩa là “chết”, nên người dân Trung Quốc thường kiêng dùng số 4." class="">Bốn con nghe không hay, sáu con đi!

túc thường lạc: Biết thỏa mãn thì sẽ vui vẻ lâu dài." class="">Tri túc thường lạc. – Khang Kiếm nói từng chữ một.

âm: Chỉ Lâm Đại Ngọc – nhân vật trong Hồng lâu mộng." class="">em Lâm, gọi là mỹ nhân lên ngựa ngựa chẳng hay. Đờ Đờ lại coi vẻ đầy đà quỵển rũ của Dương Quý Phi mới là đẹp, gọi là mỹ nhân lên ngựa, ngựa chùng chân. Anh ưa thích vẻ đẹp tự nhiên mạnh khỏe của đờ Đờ.

hầu: Kẽ giữa ngón cái và ngón trỏ của bàn tay." class="">hỗ khẩu xối xả tuôn như suối. Hình như cô ta không phát giác ra, chỉ trừng trừng nhìn hấn ta rồi kêu lên thất thanh như một con thú mẹ.

ưa gốc: Freakonomics. Sách được xuất bản lần đầu tiên vào năm 2005. hững bài viết do Steven D. Levitt viết sẽ được ký hiệu là (SDL) ở dưới tựa đề bài viết. Còn nếu bài viết đó do Stephen J. Dubner viết sẽ được ký hiệu là (SJD). Riêng những bài viết của các tác giả khác sẽ ghi rõ tên tác giả. ai nhà kinh tế học Gary Becker và Yona Rubinstein đã tiến hành một nghiên cứu về nỗi sợ và phản ứng của người dân đối với nguy cơ khủng bố tại Mỹ và Israel. Theo nghiên cứu này, các cuộc tấn công khủng bố không mấy tác động đến nhu cầu đi xe buýt của những người thường xuyên đi xe buýt, cũng như tiền lương của các tài xế lái xe buýt. ự kiện Tiệc trà Boston diễn ra vào năm 1773. Những người biểu tình Mỹ đã phá hỏng chuyến tàu chở trà của công ty Đông Ấn trong nỗ lực phản đối Đạo luật về trà của quốc hội Anh quốc. Đạo luật trà bị phản đối vì người dân Mỹ cho rằng đạo luật này đã vi phạm các quyền của họ, họ chỉ có nghĩa vụ đóng thuế cho những người đại diện cho họ chứ không có nghĩa vụ đóng thuế cho quốc hội Anh.

Milton Friedman (1912-2006): Nhà kinh tế người Mỹ đạt giải Nobel cho những đóng góp về phân tích tiêu dùng, lịch sử và lý thuyết tiền tệ. Ông được coi là cha đẻ của trường phái trọng tiền (monetarism). Ông nhấn mạnh đến những ưu thế của thị trường tự do và những bất lợi từ sự can thiệp của nhà nước vào thị trường. Friedman được coi là nhà kinh tế có sức ảnh hưởng nhất trong nửa sau của thế kỷ XX.

lpha Books mua bản quyền và xuất bản vào năm 2015.

bamaCare là tên gọi tắt của đạo luật cải tổ y tế có tên đầy đủ: The Patient Protection and Affordable Care Act được ký thành luật vào ngày 23 tháng 3

năm 2010, hơn một năm sau khi tổng thống Obama nhận nhiệm kỳ. ObamaCare hướng tới mục đích cải tổ hệ thống y tế Hoa Kỳ bằng việc: giúp nhiều người Mỹ có khả năng hưởng chế độ chăm sóc sức khỏe hơn và cung cấp nhiều quyền lợi hơn trong dịch vụ chăm sóc sức khỏe.

Độ co giãn của cung biểu thị mức độ phản ứng của cung hàng hóa trước sự thay đổi trong mức giá hiện hành của chính hàng hóa đó (trong trường hợp này là lao động). Câu trên có nghĩa là nếu lương tăng 1% thì lượng cung lao động sẽ tăng lên 2% và khi lượng cung tăng lên, mức độ độc quyền mua (tình trạng có nhiều người bán trong thị trường nhưng chỉ có một người mua) cũng tăng lên.

Thuốc generic (generic medication/generic drug) là thuốc tương đương sinh học với biệt dược generic về các tính chất dược động học và dược lực học, được sản xuất khi quyền sở hữu công nghiệp của biệt dược đã hết hạn, nhờ đó thường được bán với giá rẻ.

Tên của đội đột kích bậc nhất lịch sử thế giới hiện nay, nổi tiếng nhất với vụ tiêu diệt thành công trùm khủng bố Osama Bin Laden.

Một cách gọi khác của Công ty Coca-Cola và nước giải khát có ga Coca-Cola.

Nguyên văn: perfect substitutes. Một sản phẩm thay thế hoàn hảo là sản phẩm có tính năng và tính chất y hệt với một sản phẩm cạnh tranh khác. Tên gốc tiếng Anh của chương trình này là 60 Minutes. Đây là một trong những chương trình nổi tiếng nhất và có lượng người xem cao nhất trên truyền hình Mỹ, chuyên bàn luận các vấn đề thời sự nóng hổi.

Tên đầy đủ là Planned Parenthood Federation of America, là một tổ chức phi lợi nhuận cung cấp các dịch vụ liên quan đến sức khỏe sinh sản.

NFL (National Football League) là tên gọi tắt tiếng Anh của Giải Bóng bầu dục Quốc gia Mỹ.

Một trang mạng xã hội cung cấp mạng lưới thông tin tương tác giữa người dùng với bạn bè của họ, cho phép người dùng tạo những hồ sơ cá nhân, viết blog, lập nhóm, tải hình ảnh lên, lưu trữ nhạc và video cho giới trẻ cũng như người dùng khác trên khắp thế giới.

Mick Jagger là một trong những huyền thoại của làng nhạc rock thế giới. Ông sinh ra, lớn lên và thành danh tại Anh, nhưng vì những rắc rối liên quan đến thuế nên đã phải bỏ ra nước ngoài từ năm 1971. Ông từng được nhạc sĩ Axl Rose gọi là “vận động viên vĩ đại nhất” vì những cống hiến không mệt mỏi đối với nền nhạc rock thế giới.

Khi nói độ co giãn của cung cầu kém tức là sự thay đổi giá cả của hàng hóa sẽ không ảnh hưởng nhiều đến cung cầu của hàng hóa đó.

Nguyên văn: Like the tail that wags the dog. Đây là một câu thành ngữ, có nghĩa là những bộ phận nhỏ, thiếu số (tail - cái đuôi) lại muốn kiểm soát toàn bộ, tổng thể (the dog - con chó).

Sáng thế ký hay Sách Sáng thế là sách mở đầu cho Cựu Ước nói riêng cũng như Kinh Thánh nói chung. Nội dung của Sáng thế ký nói về nguồn gốc của vũ trụ, nhân loại và đặc biệt là dân tộc Israel.

Đội bóng chày chuyên nghiệp của Mỹ.

Người bị bệnh động mạch vành ở trong tình trạng một hoặc nhiều nhánh động mạch cung cấp máu cho tim bị tắc nghẽn. Bác sĩ có thể chỉ định mổ bắc cầu nối để tim được cung cấp nhiều máu hơn.

Gallon là đơn vị đo lường thể tích của Mỹ. Một gallon tương đương khoảng 3,79 lít.

“Whoa Nellie” là câu khẩu ngữ của người Mỹ, dùng để ra lệnh cho con ngựa của họ dừng lại.

Diễn viên người Mỹ.

Diễn viên, đạo diễn, nhà quay phim kiêm biên kịch người Mỹ. Ông nổi tiếng với vai diễn Superman.

Được người hâm mộ gọi là Big Ben, sinh ngày 2/3/1980, là cầu thủ trung phong của đội bóng bầu dục Pittsburgh Steelers.

Nguyên văn: security theater, là từ dùng để chỉ những biện pháp an ninh có mục đích mang lại cho mọi người cảm giác an toàn, yên tâm nhưng không có hoặc có rất ít giá trị đảm bảo an ninh trên thực tế.

Là chữ viết tắt của New York Mercantile Exchange, tạm dịch: Sàn Giao dịch Hàng hóa New York.

Alpha Books mua bản quyền và xuất bản năm 2015.

Một kiểu chơi bài Tây, tiếng Việt gọi là xì tố.

Thuyết “thiên nga đen” là một phép ẩn dụ mô tả một sự kiện, một việc không ai nghĩ sẽ xảy ra nhưng vẫn có khả năng xảy ra.

Trong ngành máy tính, bot là thuật ngữ tiếng Anh dùng để chỉ các chương trình máy tính có chức năng tự động thực hiện một số nhiệm vụ nhất định.

Thư dây chuyền (chain letter) là lá thư mang thông điệp yêu cầu người nhận phải sao chép bức thư thành nhiều bản và chuyển cho càng nhiều người càng tốt.

Trận đấu tranh chức vô địch hằng năm của Giải Bóng bầu dục Quốc gia Mỹ NFL.

Giải Bóng rổ Nhà nghề Mỹ (National Basketball Association).

Giải Khúc côn cầu Quốc gia Mỹ (National Hockey League).

Là chữ viết tắt của Human Growth Hormone (hormone tăng trưởng nhân lực). Đây là chất làm phát triển cơ bắp, có tác dụng kích thích sự phát triển của các tế bào cơ bắp, kích thích sự hấp thu các axit amin và tổng hợp protein trong tế bào cơ bắp.

Từ viết tắt của Major League Baseball, tức Giải Bóng chày Chuyên nghiệp Mỹ.

1,5 dặm tương đương với 2,41 km.

Xe hybrid là dòng xe hơi có khả năng sử dụng đến hai loại nhiên liệu khác nhau để hoạt động, ví dụ như điện và xăng.

Vịnh Guantanamo là một vịnh biển nằm ở phía Đông Cuba, là nơi có một trại giam khét tiếng của Mỹ.

Được biết đến ở Việt Nam với tựa đề Đường dây tội phạm.

SS là chữ viết tắt của từ tiếng Đức Schutzstaffel, có nghĩa là “đội cận vệ”.

SS là lực lượng vũ trang giữ vai trò là đội cận vệ cho các lãnh đạo của Đức Quốc xã.

Chương trình nổi tiếng được yêu thích bởi giới trẻ ở Mỹ vì tính hài hước và châm biếm sâu sắc của nó đối với các vấn đề chính trị và các tin tức truyền thông không trung thực.

Ghép lại thành chữ tits, là từ lóng trong tiếng Anh để chỉ ngực của phụ nữ.

Bảng xếp hạng 500 công ty lớn nhất trên thị trường chứng khoán tại Mỹ, dựa trên giá trị vốn hóa thị trường (market capitalizations).

Tựa gốc: In Search For Excellence. Sách được Alpha Books mua bản quyền, dịch sang tiếng Việt và xuất bản vào năm 2011.

Roe vs. Wade là tên của một vụ án nổi tiếng trong lịch sử pháp luật Mỹ thế kỷ 20, trong đó Pháp viện Tối cao Hoa Kỳ đã ra phán quyết hợp thức hóa việc phá thai, làm vô hiệu hóa Luật cấm phá thai của Tiểu bang Texas.

Phẫu thuật bằng tia gamma, có nghĩa là ở đây giống như phẫu thuật cắt bỏ nhưng không phải dùng dao kéo thông thường mà dùng chùm tia gamma rất mạnh có năng lượng cao đưa vào để tiêu diệt khối u trong não.

Một loại máy thở giúp người dùng nhận được thêm không khí vào phổi.

Là một vở trong lời bài hát nổi tiếng Jet Song, từ bộ phim nhạc kịch West side story: “When you’re a Jet, you’re a Jet all the way.” Jet ở đây là tên gọi

tất của đội bóng bầu dục New York Jets.

Maersk Alabama là tên một con tàu vận tải container thuộc sở hữu của Hãng Vận tải Maersk Line. Năm 2009, tàu Maersk Alabama cùng thủy thủ đoàn bị một toán cướp biển Somalia bắt giữ, sau đó được Hải quân Mỹ giải cứu. Hiện nay tàu đã đổi tên thành Maersk Andaman.

Nickel and dime là một thành ngữ, có thể được sử dụng như một động từ hoặc tính từ. Nickel là từ lóng chỉ đồng 5 xu, còn dime là từ lóng chỉ đồng 10 xu. Nếu là tính từ, thì nickel and dime có nghĩa là “bình thường, không quan trọng”, còn nếu là động từ thì có nghĩa là “thu của người khác những khoản tiền nhỏ nhưng thu nhiều lần, cộng lại thành một khoản đáng kể”. Trong tựa sách Nickel and dimed, thành ngữ này được dùng như một động từ.

Nguyên văn: Gifts make slaves, as whips make dogs.

Thịt các loài động vật được giết mổ theo nghi thức Hồi giáo.

Một loại rượu nổi tiếng.

Từ dùng để gọi nhóm tám trường đại học và viện đại học có truyền thống lâu đời và chất lượng hàng đầu tại Mỹ.

Nguyên văn: Shrimponomics.

Chuỗi nhà hàng với các món ăn hàng ngày ở Mỹ. Red Lobster là một điểm đến dành cho những người yêu thích đồ hải sản.

Đi miệt thị, cờ Nhật màu trắng có mặt trời tròn đỏ ở giữa, bị ví như một miếng cao dán – ND. (Trong nguyên bản không có các chú thích, người dịch chịu trách nhiệm về các chú thích trong bản dịch).

Đông Châu là một thị trấn gần Nam Kinh – ND.

Đông Bắc là nói phía bắc sông Trường Giang, nói như ta là tả ngạn – ND.

Điền, chứng phát cuồng, rồ dại – ND.

Được là trầm cảm, mang nỗi bức dọc không nói ra được và trở nên buồn phiền – ND.

1927 quân Giang Hữu thuộc quân đội Quốc dân đảng đang đánh đuổi quân Trục Lỗ chiếm Nam Kinh, ngày 24-3 xảy ra vụ cướp bóc và giết hại kiều dân và nhân viên các cơ quan và sứ quán nước ngoài ở Nam Kinh. Tàu chiến Anh Mỹ đỗ trên sông Trường Giang trả đũa, bắn đại bác vào thành suốt một giờ - ND.

Đời mỹ nhân Dương Quý Phi của Đường Minh Hoàng đời nhà Đường – ND.

Đông địa danh nổi tiếng của thành phố Nam Kinh – ND.

Đội của chính phủ Trung Hoa dân quốc, do Quốc Dân Đảng nắm giữ - ND.

ander Ernst Alfred Hermann von Falkenhausen (1878-1966) – ND.

gỗ dài rộng vài tấc có khía rãnh, thường gác trong mép chậu giặt để vò xát quần áo – ND.

loài cây lá nhỏ, xanh cả trong mùa đông, thường được trồng làm tường ngăn vườn cảnh – ND.

loại đàn hơi dùng nhà thờ, tư thế ngồi đàn tựa như đàn piano – ND.

g vùng đất trong thành phố, nhiều nhất là ở Thượng Hải, Quảng Châu cắt ra cho người nước ngoài thuê – ND.

khoảng hơn mười mét, thước Trung Quốc bằng 0,33 mét – ND.

thuốc của người bình dân Trung Quốc là một khúc tre nhỏ dài độ hai gang tay, đầu tẩu nhỉnh hơn thân một chút, khi hút túi thuốc con con vẫn treo lủng lẳng ở thân tẩu, khi nhồi thuốc, người ta cắm đầu tẩu vào túi thuốc và nhồi thuốc trong túi – ND.

quân đội Quốc dân Đảng của Tưởng Giới Thạch – ND.

a là ngỗng lồi cát giấu ngọc.

vật trong tác phẩm nổi tiếng _Lương Sơn Bá – Trú Anh Đài._ Hai người yêu nhau rồi cùng chết bên nhau. Câu chuyện được gọi là _Romeo và Juliet_ của Trung Quốc – ND.

giáo là Nho, Đạo, Phật; Cửu lưu là nho, đạo, âm dương, pháp, danh, mặc, tung hoành, tạp, nông. Sau mang nghĩa rộng là các loại tôn giáo, học thuật, các tầng lớp xã hội, các hạng người... - ND.

hư: Luận ngữ, Đại học, Trung dung, Mạnh Tử; Ngũ kinh: Chu Dung, Thượng thư, Kinh thi, Lễ ký, Nghi lễ, Xuân Thu. Sau mang nghĩa rộng là các trước tác kinh điển – ND.

ằm trên sông, ở đây là sông Tần Hoài – ND.

g đương 4 ngàn tệ bây giờ - ND.

nhảy của cao bồi miền Tây nước Mỹ, do lính thủy Mỹ truyền vào Trung Quốc – ND.

ơng bất tri vong quốc hận_ Cách giang do xứng hậu đình hoa. Hai câu trong bài thơ _Bạc Tần Hoài_ của Đỗ Mục, có nghĩa là: Con hát không biết cái hận mất nước, bên kia sông còn hát khúc Hậu Đình Hoa – ND.

iệu các nước ngoài Trung Quốc đều dẫn theo số liệu của Nomura (2013) động đầu tiên nhằm cải cách hệ thống hành chính ngay sau khi lên cầm quyền tháng 3/2013, chính phủ của thủ tướng mới đã xóa bỏ Bộ Đường sắt và sáp nhập Bộ này vào một cơ quan khác, phản ánh tình trạng hoạt động vô cùng yếu kém của Bộ Đường sắt trong quá khứ.

ột lượng trái phiếu được chính phủ thay mặt chính quyền địa phương để phát hành, nhưng số lượng không nhiều.

hiệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brasil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP

báo cáo “Công tác chính phủ năm 2013”.

Tân Hoa: Đề cương quy hoạch năm năm lần thứ 12 về phát triển xã hội và kinh tế quốc dân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ngày 6/3/2011.

âm Đào: Báo cáo “Kiên trì đi theo con đường xây dựng Xã hội chủ nghĩa mang nét đặc sắc Trung Quốc phấn đấu xây dựng xã hội khá giả toàn diện” được đưa ra tại Đại hội đại biểu Đảng Cộng sản Trung Quốc lần thứ 18, Mạng Tân Hoa, ngày 19/11/2012.

inh, Đô thị hóa sẽ biến Trung Quốc trở thành thủ lĩnh của thế giới, Mạng đô thị hóa, ngày 10/9/2010.

Tân Hoa: Sáu nhiệm vụ của kinh tế năm 2012 được nêu rõ trong hội nghị công tác kinh tế của Trung ương), ngày 16/12/2012.

Thống kê Quốc gia: Tỷ lệ đô thị hóa năm 2011 đạt 51,27%, trang web của Cục Thống kê Quốc gia, ngày 17/8/2012.

ng Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

ng Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

hiệu Hải: “Tổng thuật nghiên cứu mô thức đô thị hóa Trung Quốc”, kỳ 10 năm 2010.

ng Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, đăng tại “Thời đại công nghiệp” - kỳ 10 năm 2010.

c đây, đô thị hóa của Trung Quốc tập trung vào phát triển các thành phố (city). Hiện nay, chiến lược này chú trọng đến việc xây dựng và phát triển đô thị hóa dựa theo các thị trấn (township).

thêm http://www.chinadaily.com.cn/opinion/2012-02/20/content_14643432.htm.

thêm <http://www.ftchinese.com/story/001049719?full=y>.

hiệu đơn vị hành chính của Trung Quốc dẫn theo NBS năm 2012.

thêm Fang Huilei, Zhang Man, Yu Jing and Zhang Yuzhe, “Scary View from China’s Financing Platforms”, *Caixin Magazine online*, 5/2/2010.

hiệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

hiệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

đây, tỉ lệ đòn bẩy tài chính là 51,4% GDP.

g cuộc họp Bộ trưởng Tài chính các nước G20 họp vào tháng 7/2013, Bộ trưởng Tài chính Trung Quốc Lâu Kế Vĩ cho biết dự tính thâm hụt ngân sách của Trung Quốc năm 2013 sẽ tăng lên mức kỷ lục 2,1% GDP.

hiệu PboC.

ổ cho biết 1 đơn vị diện tích đất xây được bao nhiêu đơn vị diện tích nhà ở.

tính toán các khả năng này, chúng tôi giữ nguyên tỉ lệ sở hữu nhà ở 80% tại các đô thị Trung Quốc như số liệu năm 2011 (xem thêm Barth và cộng sự, 2012). Bởi lẽ, nếu nâng tỉ lệ sở hữu nhà lên 100% thì vào năm 2011, Trung Quốc đã thiếu hụt 4,14 tỉ m² nhà ở, con số này đương nhiên sẽ được tính vào phía cầu nhà ở nếu tiếp tục giả định đến 2030 tỉ lệ sở hữu nhà tại các đô thị Trung Quốc tiếp tục ở mức 100%.

theo giá không đổi năm 2009.

g chương này, số liệu được chúng tôi sử dụng lấy từ báo cáo “Triển vọng dân số thế giới (bản năm 2012)” của Liên hợp quốc. Các số liệu không phải lấy từ báo cáo này sẽ được trích nguồn riêng biệt.

thức tính dân số tăng gấp đôi: $T = 70/\text{tỉ lệ tăng trưởng dân số}$. Giai đoạn 1950 - 1955, tỉ lệ tăng trưởng dân số của Trung Quốc là 1,99%; theo công thức này, để dân số tăng gấp đôi, Trung Quốc cần 35,2 năm.

kì họp thứ 4 Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc khóa I (7/1957), Mã Dấn Sơ đã công bố bài viết nổi tiếng của mình mang tên “Lí thuyết dân số mới”. Nội dung chính của bài viết này cho rằng với số liệu tổng điều tra dân số năm 1953 (dân số Trung Quốc là 601,94 triệu người) và tỉ lệ tăng trưởng dân số đạt 2% thì 50 năm sau dân số Trung Quốc sẽ đạt mức 2,6 tỉ người. Từ đây, ông đề nghị chính phủ cần thi hành chính sách kiểm soát dân số chặt chẽ. Quan điểm này ngay khi đó và cả sau này đều dẫn đến những tranh luận trái chiều gay gắt.

tỷ suất sinh (TFR) là tổng cộng các tỷ suất sinh đặc trưng theo từng nhóm tuổi và là số con trung bình của một bà mẹ tính đến hết tuổi sinh đẻ. TFR phản ánh chính xác nhất mức sinh của dân số ở một địa phương, một khu vực, một nước, vì không bị ảnh hưởng bởi cơ cấu tuổi.

. Blacker: Nhà dân số học người Anh.

niệm “Tỷ lệ tăng trưởng dân số” (Population Growth Rate) được chúng tôi sử dụng ở đây không phải khái niệm “Tỷ lệ tăng dân số tự nhiên” (Rate of Natural Population Increase).

2012, số liệu của NBS cho thấy tỷ lệ sinh thô của Trung Quốc vẫn duy trì ở mức thấp 12,1‰.

hiệu năm 2012 là số liệu NBS

giai đoạn dân số vàng” là giai đoạn có số người trong độ tuổi lao động lớn hơn số người không trong độ tuổi lao động tùy theo mức quy định về tuổi lao động của các quốc gia.

hiệu này càng tiến sát tới 1 có nghĩa là số người tham gia tìm việc hoặc sẵn sàng tham gia vào thị trường lao động càng thấp hơn so với nhu cầu tuyển dụng của đơn vị sử dụng lao động.

Trung Quốc đầu năm 2013 mới bắt đầu thực hiện những bước đi đầu tiên trong nỗ lực cải cách chế độ hộ khẩu – một rào cản của quá trình đô thị hóa đã tồn tại từ năm 1958.

hiệu này chưa xét đến yếu tố “tỷ lệ tham gia lao động của mỗi nhóm tuổi” – điều này sẽ được chúng tôi phân tích kỹ hơn ở chương 9.

hiệu sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quy mô số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quy mô số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

hiệu chưa có số liệu năm 2012 nên chúng tôi chưa kiểm chứng được mức độ bao phủ của năm này.

hiệu sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quy mô số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quy mô số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

Nghiên cứu của Bloom và đồng nghiệp (2010) đối với Trung Quốc giai đoạn 1965 - 1970 và 1995 - 2000 đã chỉ ra rằng: “Tại các quốc gia châu Á, dân số già hóa hoàn toàn không cản trở sự tăng trưởng của thu nhập bình quân”. Cụ thể, trong 2 giai đoạn này, mức độ tăng lên của kỳ vọng về tuổi thọ trung bình và tăng lên của tỷ trọng nhóm người trong độ tuổi lao động đều đóng góp 1% đối với tăng trưởng GDP. Nhưng nghiên cứu này chưa tính đến sự suy giảm nguồn cung lao động của Trung Quốc, do đó, kết luận của nghiên cứu có thể không đúng đối với Trung Quốc trong tương lai. Định nghĩa này đến Hiến pháp sửa đổi năm 1975 thì bị xóa bỏ.

Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (Chủ biên) (2006).

Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phưởng, Bạch Nam Sinh (chủ biên) (2006).

- đơn vị đo rượu cần, tính từ miệng ghè xuống cỡ 1 cm (khoảng 1/2 lít).
một loại chăn để khoác hoặc đắp.

KRă - tiếng Bah Nar gọi là cụ già

ay - máy bay

mắt-Khiar - tôi tên Khiar (tiếng Bah Nar)

quá - Tôi không muốn .sup">(11)

ở mới - nghỉ cái đã (tiếng Bah Nar) .sup">(5), anh Ru bảo hấn. Hấn buông rìu, dùng hai cánh tay quạt mồ hôi mặt rồi lại nhìn tôi. Có lẽ sự có mặt của tôi làm hấn chột dạ. Về mặt hấn chùng xuống, nhưng hấn cố gượng nói với anh Miết:

kia - tên gì? .sup">(7) Tôi đứng trước mặt hấn, hỏi bằng tiếng Bah Nar.

t kia - mày tên gì? .sup">(8)

bố (tiếng Bah Nar); tổ bá Phới - tổ bố Phới mình đó

-cá-tà-pá - Mày tằm bậy quá (tiếng Bah Nar)

Xa bé - Ăn. Ăn đi

ưa Hami hay còn gọi là dưa vàng Hami, dưa tuyết, có nguồn gốc từ Tân Cương, Trung Quốc.

V: Louis Vuitton, là một công ty và nhãn hiệu thời trang xa xỉ của Pháp.

vlgari: hay còn được viết là Bulgari, là hãng thời trang cao cấp Italy nổi tiếng với đồ trang sức, phụ kiện thời trang, nước hoa, đồng hồ, kính mắt...

arunouchi: là một quận kinh doanh nằm ở khu Chiyoda, giữa ga Tokyo và Cung điện Hoàng gia. Khách sạn Bốn Mùa là một khách sạn đắt đỏ ở quận Marunouchi.

rạch nữ: chỉ những cô gái chỉ thích ở trong nhà, ít ra ngoài.

uán ngư lang: còn gọi là Host Club. Là một quán có những chàng trai được đào tạo bài bản để phục vụ các khách hàng (chủ yếu là nữ giới). Họ trò chuyện với các vị khách, kiếm tiền chủ yếu nhờ bán rượu và tiền boa.

u thuyền Ferretti: là sản phẩm của tập đoàn đóng tàu Ferretti – một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới.

emo: là chú cá trong phim hoạt hình Finding Nemo (Đi tìm Nemo).

ashimi là một món ăn truyền thống của Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống; được cắt lát mỏng ăn cùng với các loại nước chấm.

oắc Hương Chính Khí: là thuốc trị cảm nắng dạng nước.

hó Husky là một giống chó sống ở đông bắc Siberia, Nga. Chúng có lông màu trắng xám, hai chân dài, rất cá tính, dũng cảm, trung thành tuyệt đối và thông minh.

gười Eskimo là tộc người sống trên vùng núi băng giá phân bố từ Đông Siberia (Nga) qua Alaska (Mỹ), Canada và Greenland. Do sinh sống trên băng tuyết nên trang phục của họ là áo lông dày, có mũ trùm đầu, trùm khăn và mũ kín mít.

ọng - vấn - vấn - thiết: đây là Tứ Chẩn được dùng trong y học cổ truyền. Gồm có bốn phương pháp: Vọng (quan sát sắc mặt, lưỡi, mắt...), Văn (nghe và ước lượng âm thanh của bệnh nhân khi nói chuyện), Vấn (hỏi bệnh tình chi tiết), Thiết (bắt mạch).

apolitian là một loại bánh ngọt nổi tiếng. Ở Pháp nó được gọi với tên Mille feuille (bánh nghìn chiếc lá hay bánh nghìn tầng vỏ), ở Mỹ người ta gọi là bánh Napoleon, ở Ý được gọi là Naples.

uyền quan: là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

guyên gốc nằm trong hai câu thơ Kinh Kha đã ứng tác trước khi đi hành thích Tần Thủy Hoàng.

hanh giả tự thanh: trong sạch tự mình biết.

ắng tam tự kinh: là những câu chữ gồm có ba từ như “Con m. mày”, ”Đồ khốn kiếp“...

erman: phiên âm từ Germain trong tiếng Pháp thành Giéc-manh, là các nhóm dân tộc Ấn-Âu có nguồn gốc từ Bắc Âu.

Lục Tiểu Phụng: là nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết kiếm hiệp của Cổ Long với biệt hiệu 'Tứ mi mao' - người có bốn hàng lông mày, bởi bộ ria mép của anh mảnh như lông mày vậy.

Ý nói đừng trông mặt mà bắt hình dong, những anh nhìn nhút nhát lạnh lùng lại thường là những anh tán gái thành thần.

DIY: viết tắt của cụm từ Did It Yourself, tự làm.

OL: viết tắt của từ Office Lady, chỉ những cô gái làm việc ở văn phòng

E-Shopping: mua sắm trực tuyến trên mạng.

Ngao Tạng - Chó ngao Tây Tạng - là giống chó được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc. Chó ngao Tây Tạng được mệnh danh là “Chúa tể của thảo nguyên” với ngoại hình “to hơn sói, mạnh hơn báo và nhanh hơn nai”.

Labrador: là một giống chó phổ biến ở Mỹ.

huỗi thức ăn: hay còn gọi là quan hệ thức ăn, là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau.

ollie là giống chó có nguồn gốc Scotland và Anh. Collie được biết đến như loài chó săn cừu, chúng rất thông minh và cảnh giác.

ương thi được biết đến như một xác chết biết đi trong văn hóa Trung Quốc, cũng giống như ma cà rồng của phương Tây. Theo truyền thuyết, ban ngày cương thi nằm trong quan tài hoặc ẩn núp tại những nơi tối tăm như hang động, đến đêm thì đi lại lang thang với hai cánh tay duỗi thẳng về phía trước. Nó giết chết mọi sinh vật sống để hấp thụ khí (cái cốt lõi tạo nên sự sống).

almain: là hãng thời trang danh tiếng nước Pháp.

oker Texas Hold'em: là một kiểu chơi bài. Mỗi người chơi được chia trước hai lá bài, sau đó mỗi người chơi sẽ được nhà cái lần lượt chia thêm năm lá nữa. Sau năm lần chia bài, các người chơi sẽ ngửa bài xem ai là người có bài mạnh nhất.

oker 21 điểm: khi mới vào, người chơi sẽ được nhà cái chia cho hai lá bài. Sau đó, tùy theo số điểm của hai lá trên tay mà người chơi sẽ quyết định để nguyên hay bốc thêm bài để giữ cho số điểm toàn bộ bài trên tay mình từ 16 tới 21 điểm.

ốn là Thiện Tài Đồng Tử - nhân vật chính trong Phẩm Nhập Pháp Giới trong Kinh Hoa Nghiêm, kể về cậu bé người Ấn Độ đi tìm sự giác ngộ. Nhưng Nhan Miên đã nói chệch chữ “Thiện” (Shàn) thành chữ “Tán” (Săn) với ý châm biếm, chế giễu hành động của Tạ Tử Tu.

rmani: là một hãng thời trang nổi tiếng thế giới của Ý trên các lĩnh vực: thiết kế, sản xuất, phân phối và bán lẻ quần áo thời trang, phụ kiện kính, đồng hồ, đồ trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đồ nội thất...

atami: là một sản phẩm thường dùng để lát sàn nhà truyền thống của Nhật Bản.

ật cực tất phản: khi sự vật, sự việc khi tới mức đỉnh điểm thì sẽ phát triển theo hướng ngược lại.

rada: một nhãn hiệu thời trang của Ý chuyên về các sản phẩm thời trang cao cấp cho cả nam và nữ.

iên đoàn Ivy: dùng để chỉ nhóm tám trường và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ.

ollagen: là thực phẩm chức năng, thực phẩm thiên nhiên làm đẹp, chống lão hóa da, chữa bệnh khớp.

hloe: là một trong những thương hiệu thời trang nổi tiếng của nước Pháp với nhiều sản phẩm phong phú: áo quần, giày dép, túi xách và cả nước hoa....

iwi hay được gọi là quả lý gai, quả dương đào, bắt nguồn từ Trung Quốc. Loại quả này rất giàu chất dinh dưỡng, tốt cho sức khỏe. Năm 1904, hạt giống quả này được đưa sang New Zealand, sau đó trở thành “quốc trái” của nước này.

ghĩa là: Người biết tôi, sẽ làm cho tôi thấy lo lắng; người không biết tôi là người tôi muốn theo đuổi. (Các chú thích trong sách là của dịch giả.)

racle là tên của một hãng phần mềm, một hệ quản trị cơ sở dữ liệu phổ biến trên thế giới. Hãng Oracle ra đời đầu những năm 70 của thế kỷ 20 tại nước Mỹ.

ột giải thưởng khoa học danh giá ở Trung Quốc.

ột kiểu trường mà mọi hoạt động như ăn, ngủ, học tập hay giải trí của học sinh đều diễn ra trong trường, chỉ có những dịp lễ tết hay nghỉ hè, nghỉ đông học sinh mới được về nhà, thời gian còn lại đều không được ra khỏi cổng trường, trừ khi có sự đồng ý của giáo viên.

ừ để chỉ người đồng tính nam, khi quan hệ thì vào vai người nữ.

ác phẩm của Lỗ Tấn.

ột trang web lưu thông tin cá nhân.

ó nghĩa là “không thành tâm xin đừng đến quấy rối”, một game show nổi tiếng hàng đầu ở Trung Quốc, do Đài truyền hình Giang Tô thực hiện, được giới thiệu như một nơi gặp gỡ cho các cặp trai gái độc thân.

ên một diễn đàn khá nổi tiếng ở Trung Quốc.

Zhari Namco hay hồ Trari Nam, phía đông nam Tây Tạng.

Nghĩa là: Vàng trắng nơi xứ lạ

Nghĩa là: Trong trấn những đình viện uy nghiêm mái cong vút trập trùng, khắp nơi cửa sổ soi bóng nước.

Các nhân vật trong Tam quốc diễn nghĩa: Lưu Bị, Quan Vân Trường, Trương Phi.

Họa sĩ đương đại hàng đầu Trung Quốc, những bức họa của ông thường mang màu sắc hoài cổ, đưa người xem tìm về quá vãng vàng son của Giang Nam.

Lương Tư Thành (1901-1972) nhà kiến trúc học, Viện sĩ viện Hàn lâm Khoa học Trung Quốc.

Nghĩa là nhánh sông chằng chịt, sông hồ nối nhau, đi lại một bước cũng phải dùng thuyền.

Trong tiểu thuyết Vòng đời vây bủa của Tiễn Chung Thư, ông ví hôn nhân là bức tường vây.

Trong tiếng Hán, từ “ăn dấm” nghĩa là ghen.

Nghĩa là: Hoa hạnh trong mưa xuân.

Nghĩa là: Mưa bụi yến bay về hoa rơi lộng thắm buồn, đôi yến bay trong mưa, dường như đã biết quay về

Đảo thuộc quần đảo Mariana (Hoa Kỳ) phía tây Thái Bình Dương.

Một danh thắng nổi tiếng có những hang động rất đẹp ở phía nam thành phố Cửu Giang tỉnh Giang Tây. Ở đây Thiên Trăn muốn ám chỉ Cỏ Mùa Xuân.

Bài thơ Khoảng cách xa nhất thế giới của Tago.

Câu nói nổi tiếng của triết gia người Pháp René Descartes (1596-1650).

Dương (日) nghĩa là mặt trời.

Nghĩa là: cùng chung con thuyền vượt gió mưa.

Tạm dịch: Anh vẫn yêu em, cho dù biển cạn đá mòn. Dù đường xa vạn dặm, trong biển cát cuộc đời, anh sẽ đến với tình yêu này lần nữa.

Diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Anh là ngôi sao có tầm ảnh hưởng khắp châu Á.

Nghĩa là, ở gần có cơ hội được ưu tiên.

Một tác phẩm kinh điển mà bộ Giáo dục Trung Quốc quy định học sinh bắt buộc phải đọc. Đã được xuất bản tại Việt Nam.

Trung Quốc tính thang điểm 100.

Bài thơ Giang tuyết của Liễu Tông Nguyên, nghĩa là: núi vắng bóng chim, đường không bóng người, một người một thuyền đơn độc buông câu trên dòng sông lạnh tuyết.

Nhân vật chính trong tác phẩm cùng tên của Lỗ Tấn, suốt đời theo nghiệp khoa cử, đến khi đỗ đạt tuổi đã quá cao.

Bài hát của ca sĩ Hứa Ngụy.

Nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió của nhà văn Margaret Mitchell.

Macr Terenzi, ca sĩ nhạc pop người Mỹ, thành viên nhóm Natural.

Bài hát Love to be loved by you tạm dịch: Em yêu hãy nói, anh làm sao có thể nói với em, anh yêu em hơn cuộc sống này. Anh lóa mắt bởi ánh sáng của em. Anh biết rằng người ta sẽ nói, tình yêu của chúng ta không đủ lớn để kéo dài mãi mãi. Và anh cũng biết người ta đâu nói khó khăn sẽ chia lìa hai ta.

Bài hát Love to be loved by you của Macr Terenzi. Tạm dịch: Khi em chạm vào anh cũng chính là lúc anh có thể chạm vào em. Và anh nhận ra rằng giấc mơ đó đã trở thành sự thật. Vì thế anh sẽ yêu em để được em yêu.

Đúng vậy, anh sẽ yêu em để được em yêu.

Sisyphus vì mắc tội khinh mạn các vị thần nên phải chịu hình phạt không ngừng lăn một tảng đá lên đỉnh núi để rồi lại bị chính tảng đá đó lăn trở lại đồi lên người.

Tiếng Hán: Tạm biệt (再见) nghĩa là hẹn gặp lại.

ile nghĩa là dễ vỡ

hiếu ST là cổ phiếu có độ rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao

là cụm viết tắt của Build – Operate – Transfer, nghĩa là Xây dựng – Kinh doanh – Chuyển nhượng

Mao (1943 – 1991), tên thật là Trầ n Bình là một nữ nhà văn nổi tiếng của Đài Loan (sánh ngang với Quỳnh Dao). Một số tác phẩm nổi tiếng như: Câu chuyện Sahara, Bút ký của bù nhìn rơm, Ký sự về cuộc lưu lã ng của Tam Mao...

Trọng Thụ là một nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc

y sử dụng hiện tượng đ ồng âm, “Nam T ầm” ở trước là tên một nơi vui

chơi, “nam t ầm” ở sau có nghĩa là “đàn ông tìm vui”

g tiếng Trung Quốc, từ “rau cải” đ ồng âm với “có tài”.

ng phòng ký túc xá cố tình lái “ai thì” thành “sở hữu”, vì trong tiếng Trung cụm từ này có phát âm tương tự.

chung cảnh ngộ, dễ đ ồng tình cảm thông với nhau.

h hai câu trong bài “Ly tứ ngũ thủ” của nhà thơ Nguyên Chấn. Nguyên văn:

“Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ Mây Vu sơn khó có mây hơn Gặp giai nhân,

ngó như không

xưng hô của quan lại ngày xưa.

g cũ.

rẽ.

chửi thề

nói “khét tiếng” tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế “con ông cháu cha” để tung hoành.

g lóng, có nghĩa là ngốc nghếch, nhà quê.

ên bản là SB, ám chỉ kẻ ngu ngốc. Phía dưới Vi Vũ dùng 2B continued còn có thể hiểu là SB continued.

chép, nhặt nhanh những chuyện xưa.

hình cảm ứng.

ạo: Trong tiếng Hán, “Tử” có nghĩa là tím, “Hạo” nghĩa là lòng lộng, mệnh mong.

Chỉ phụ nữ nói chung. Ý Từ Vi Vũ trêu em trai Thanh Khê giống như con gái.

i việc hỏi han tỉ mỉ cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.

hỉ việc vừa có gia đình, vừa có tình nhân bên ngoài.

của anh họ vốn là Từ Khuyết Đức.

hiệu quảng cáo chocolate sữa viên M&M.

hiệu quảng cáo kem dưỡng da Hazeline.

hiệu quảng cáo nước tinh khiết Aquafina.

hiệu quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.

hiệu quảng cáo viên ngậm Doublemint.

hiệu quảng cáo bao cao su.

hàng kinh doanh bốn trong một, kinh doanh xe là chính, bao gồm các dịch vụ: bán xe, bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.

và sương, còn ví với ân huệ.

nhân vật đã được thay đổi.

Oliver (sinh ngày 10 tháng 9, 1935) là nhà thơ người Mỹ. Bà từng giành giải thưởng Sách Quốc gia Mỹ và giải Pulitzer.

nôm na là tâm lý bi quan.

p;P 500 (Standard & Poor’s 500 Stock Index - Chỉ số cổ phiếu 500 của Standard & Poor) là một chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất. Chỉ số S&P 500 là một trong

những chỉ số khách quan và được quan tâm nhất, rất nhiều nhà đầu tư coi đây là thước đo tốt nhất của thị trường chứng khoán Mỹ cũng như là một chỉ số chủ đạo của nền kinh tế.

sách đã được Alpha Books mua bản quyền và xuất bản năm 2013.

sách đã được Alpha Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam năm 2015.

sách đã được Alpha Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam năm 2012.

ít hơn sẽ tốt hơn.

đổi đúng thông tin với đúng người vào đúng thời điểm.

độ và chất lượng của việc đưa ra quyết định.

ơng triều hùng mạnh ở Thái Lan, tồn tại trong 150 năm (1782 - 1932).

hững năm 1960, luật pháp Thái Lan còn nhiều phân biệt đối với người Thái gốc Hoa, nhất là trong lĩnh vực quân sự, an ninh - ND.

ười Môn: Dân tộc thiểu số ở miền Nam Myanmar - ND.

Chào cô

Tại thời điểm cuốn sách được viết.

Broadway: sân khấu kịch lớn ở Mahattan, New York, Mỹ.

Thực tế ở Việt Nam máy fax kết hợp với máy điện thoại vẫn rất phổ biến dù xu hướng dùng máy fax tách rời đang tăng lên.

Pioneer: tập đoàn đa quốc gia Nhật Bản thành lập năm 1938. Ngày nay tập đoàn này nổi tiếng với các ứng dụng công nghệ tiên tiến trong ngành điện tử dân dụng.

Trận chiến Bulge: một trận chiến nổi tiếng trong Chiến tranh Thế giới thứ 2.

Enamelon: một nhãn hiệu kem đánh răng của Công ty Enamelon Inc. thành lập năm 1992 tại Mỹ.

Hesiod: nhà thơ, nhà văn cổ Hy Lạp có những tác phẩm được coi như nguồn tư liệu chính về thần thoại Hy Lạp, kỹ thuật trồng trọt, thiên văn cổ Hy Lạp và cách ghi lại thời gian thời cổ đại.

Michael Jordan: siêu sao bóng rổ Mỹ.

Betamax: định dạng băng video có cỡ 12,7 mm ra mắt năm 1975 của Sony

heodore Levitt: nhà kinh tế học người Mỹ, giáo sư trường Harvard, biên tập tờ Harvard Business Review, là người đã tạo nên thuật ngữ “toàn cầu hóa”.

Enron: là một tập đoàn về năng lượng có trụ sở tại Houston, Texas, Mỹ. Trước khi bị phá sản vào cuối năm 2001, Enron có đến 21.000 nhân viên và là một trong những Công ty hàng đầu thế giới về điện, khí tự nhiên, bột giấy, giấy và truyền thông, với thu nhập được công bố năm 2000 là 101 tỷ đô la. Tạp chí Fortune đã trao cho Enron danh hiệu 'Công ty có tính sáng kiến nhất nước Mỹ' trong suốt 6 năm liên tiếp. Enron đã trở nên nổi tiếng nhất vào cuối năm 2001, khi có tiết lộ rằng các điều kiện tài chính mà họ báo cáo chủ yếu đều được duy trì nhờ gian lận trong kế toán một cách có kế hoạch, có tổ chức và có hệ thống. Chi nhánh tại châu Âu của Enron đã nộp đơn xin phá sản vào ngày 30 tháng 11 năm 2001 và họ tìm kiếm sự bảo vệ hai ngày sau ngày 2 tháng 12. Lúc đó, đó là vụ phá sản lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ và có đến 4.000 người bị mất việc. Vụ kiện chống lại giám đốc Enron tiếp theo vụ bê bối này đáng chú ý ở điểm các Giám đốc Enron đã thu xếp vụ kiện bằng cách trả những khoản tiền lớn để bồi thường. Ngoài ra, vụ bê bối đã gây ra sự tan rã của Hãng kiểm toán Arthur Andersen, việc này đã có ảnh hưởng lớn đến thế giới kinh doanh như được mô tả sau đây: Enron vẫn còn tồn tại, điều hành một số các tài sản quan trọng và chuẩn bị cho việc bán lại hoặc tạo lợi ích phụ của những gì còn lại. Enron tái xuất hiện từ sau khi phá sản vào tháng 11 năm 2004, sau một trong những vụ phá sản lớn nhất và phức tạp nhất trong lịch sử nước Mỹ. Kể từ đó, Công ty này đã trở thành một biểu tượng phổ biến về gian lận tập đoàn và tham nhũng.

inch = 2,54cm.

Chơi chữ qua phát âm.

CC: Federal Communications Commission (Ủy ban Truyền thông Liên bang Mỹ), một tổ chức chính phủ độc lập chịu trách nhiệm điều tiết các hoạt động phát sóng truyền thanh và truyền hình không phải do chính quyền liên bang thực hiện, tất cả các hoạt động viễn thông giữa các bang (viễn thông dây, vệ tinh và cáp) cũng như các hoạt động truyền thông liên lạc quốc tế bắt nguồn hoặc có đích đến là nước Mỹ.

Mong nhiều năm trở lại đây, mỗi năm Công ty tư vấn xây dựng nhãn hiệu Interbrand đưa ra một danh sách 100 nhãn hiệu hàng đầu thế giới. Theo danh sách mới nhất của năm 2006 thì Coca-Cola vẫn giữ vững vị trí số 1 (5 năm liên tiếp) với giá trị nhãn hiệu là 67 tỷ đô la. Nhãn hiệu đứng thứ 100 trong danh sách này là Levi's với giá trị nhãn hiệu là 2,689 tỷ đô la.

wiffer: một dòng sản phẩm tẩy rửa của Procter & Gamble. Những nhãn hiệu nhỏ trong dòng sản phẩm Swiffer gồm có Swiffer WetJet và sản phẩm lau bụi Swiffer dusters. Có tuyên bố rằng người dẫn chương trình trước đây của TechTV là Catherine Schwartz chính là người tạo ra dòng sản phẩm này. Tuy nhiên, sản phẩm Swiffer nguyên thủy gần như là một bản sao trực tiếp của một sản phẩm của Nhật Bản, do vậy lời tuyên bố trên là không có căn cứ.

oogle: xin xem thêm Google - câu chuyện thần kỳ, Alpha Books và NXB Tri thức, 2006.

atorade: một đồ uống thể thao không có carbonate do Quaker Oats, Co. tiếp thị. Lúc đầu được sản xuất để dành riêng cho các vận động viên, hiện nay đồ uống này được sử dụng rộng rãi.

ulfstream: Tập đoàn máy bay Gulfstream Aerospace có trụ sở tại Savannah, Georgia, Mỹ, và kể từ năm 2001 là một phần của General Dynamics.

Gulfstream được nhiều người coi là một 'Rolls Royce' về máy bay phản lực và máy bay riêng. Các phi công và những người sở hữu máy bay có xu hướng chọn máy bay của Gulfstream vì máy bay của tập đoàn này nổi tiếng vì được coi là “máy bay có công nghệ tiên tiến nhất hiện nay”.

Độc giả quan tâm có thể tham khảo cuốn “Con người phi thường và cỗ máy IBM”, Alpha Books, 2006.

Disney tụt xuống vị trí số 8 vào năm 2006, nhường vị trí số 7 cho nhãn hiệu Châu Á Toyota

Vị trí số 9 trong Danh sách 100 nhãn hiệu mạnh nhất năm 2006 theo xếp hạng của Interbrand thuộc về McDonald's với giá trị nhãn hiệu 27,501 tỷ đô la, đẩy Marlboro với giá trị nhãn hiệu 21,35 tỷ đô la xuống vị trí thứ 12 Công ty Mỹ UNIVAC khởi đầu là bộ phận máy tính doanh nghiệp của Remington Rand được hình thành nhờ việc mua Công ty Máy tính Eckert-Mauchly (EMCC) vào năm 1950. EMCC là công ty được thành lập và đặt tên theo hai kỹ sư phát minh ra ENIAC. UNIVAC là một từ viết tắt của cụm UNIVersal Automatic Computer.

Ritz-Carlton là nhãn hiệu các khách sạn và khu nghỉ sang trọng tại các thành phố lớn ở Mỹ và những nơi khác, cũng như những điểm nghỉ dưỡng phổ biến như Montego Bay, Jamaica, San Juan, Puerto Rico, Bali, Indonesia và Qatar. Chuỗi các khách sạn và khu nghỉ dưỡng này do The Ritz-Carlton Hotel Company, L.L.C. sở hữu và quản lý. Không nên nhầm lẫn nhãn hiệu này với Khách sạn Ritz Hotel, một khách sạn ở London.

Costco: Costco Wholesale Corporation là chuỗi các câu lạc bộ kho hàng với thẻ thành viên lớn nhất thế giới, có trụ sở tại Issaquah, Washington, Mỹ, kho hàng số 1 của họ ở gần Seattle.

Tại thời điểm cuốn sách này được viết năm 2004.

George Orwell: bút danh của Eric Arthur Blair (1903 - 1950), một tác giả, nhà báo người Anh. Là một nhà bình luận chính trị và văn hóa, cũng như là một tiểu thuyết gia thành công, Orwell là một trong những nhà viết luận bằng tiếng Anh được hâm mộ nhất thế kỷ XX. Ông nổi tiếng nhất với hai tiểu thuyết: *Animal Farm* và *1984 Nineteen Eighty-Four*.

Ally McBeal: một diễn viên Mỹ

Vivendi Universal (VU) là tên cũ (2000-2006) của Công ty Pháp Vivendi SA, một tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực truyền thông chuyên về âm nhạc, truyền hình và phim ảnh, xuất bản, viễn thông và Internet.

Beagle: HMS Beagle là tên con thuyền mà Charles Darwin đã sử dụng để đi du lịch khắp nơi, trong các chuyến đi này ông đã có nhiều quan sát quan trọng có ảnh hưởng đến thuyết tiến hóa của ông.

Tức là lối suy nghĩ theo kiểu tìm cách tích hợp nhiều thứ lại với nhau

Swiss Army Knife: Dao Swiss Army là một công cụ cầm tay đa chức năng gồm dao, tuốc - nơ - vít và cái mở nút chai v.v... Tất cả nằm phía trong phần tay cầm màu đỏ có hình chữ thập, biểu trưng của Thụy Sĩ. Mẫu dao này trên thực tế thật sự được sử dụng trong quân đội Thụy Sĩ. Cụm từ “dao Swiss Army” thường được hiểu là dao đa năng bỏ túi.

Thuyền trưởng Ahab: nhân vật chính trong phim *Moby Dick* dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Herman Melville. Đó là một người đã cố gắng giết chết con cá voi Moby Dick ròng rã nhiều năm kể từ khi bị mất một chân trong cuộc chiến với nó. Ahab đã khiến các thủy thủ đoàn và con tàu của mình lâm nguy trong cuộc chiến đấu để giết con cá voi.

Fred Allen (1894 -1956): tên khai sinh John Florence Sullivan là một nhà hài kịch người Mỹ nổi tiếng nhờ chương trình radio kỳ quặc và sắc sảo từ 1934 đến năm 1949, chương trình đã khiến ông trở thành người khôi hài cấp tiến nhất trong kỷ nguyên cổ điển của truyền thanh Mỹ.

Forrester Research: Được George F. Colony sáng lập vào năm 1983, Forrester Research là một Công ty độc lập nghiên cứu thị trường và công nghệ. Công ty này cũng cung cấp các dịch vụ tư vấn tiên tiến và có tính ứng dụng cao về các ảnh hưởng của công nghệ tới doanh nghiệp và người tiêu dùng. Trong hơn 23 năm nay, Forrester đã là một nhà tư vấn đáng tin

cây, một nhà chiến lược hàng đầu, thông qua các chương trình nghiên cứu, tư vấn, sự kiện và đi đầu hành động đồng đẳng (peer-to-peer), hãng đã giúp các khách hàng trên khắp thế giới đạt được vị trí dẫn đầu trong các thị trường của họ. Forrester có trụ sở chính tại Mỹ. Đến tháng 6 năm 2005, tổng số nhân viên của Công ty đã là hơn 640 người và tổng số các Công ty khách hàng là hơn 1.900. Trong bảy năm liên tiếp, Công ty cũng nằm trong top 75 trong danh sách 200 Công ty nhỏ thành công nhất do tạp chí Forbes bầu chọn.

Số máy 911 tại Mỹ là số gọi hỗ trợ khẩn cấp.

Quyết định Carterfone: một quyết định của Ủy ban truyền thông Liên bang Mỹ dựa theo tên gọi của Carterfone, một thiết bị do Thomas Carter phát minh ra. Thiết bị này nối một hệ thống radio di động hai chiều với Mạng lưới Chuyển mạch Công cộng (PSTN)

IBM gần đây đã chính thức bước ra khỏi thị trường máy tính cá nhân cũng như máy tính xách tay với việc bán lại bộ phận phụ trách các sản phẩm này cho Lenovo (công ty máy tính của Trung Quốc) vào tháng 12 năm 2004.

Nickelodeon: (gọi tắt là Nick) là một mạng lưới truyền hình cáp dành cho trẻ em. Nơi có mạng lưới truyền hình Nickelodeon đầu tiên là Mỹ, tuy nhiên hiện nay nhiều nước khác cũng đã phát triển mạng lưới này: Nhật Bản, Australia, và Anh.

Michael Eisner: CEO của hãng Walt Disney từ năm 1984 đến năm 2005

Sam Walton và Wal-Mart: Xin xem thêm cuốn Sam Walton – Cuộc đời kinh doanh tại Mỹ, Alpha Books và NXB Tri Thức, 2006.

Các diễn viên nổi tiếng của Hollywood (Mỹ).

Người dẫn chương trình nổi tiếng của Mỹ có biệt danh “Nữ hoàng talkshow”.

50 Cent: ca sĩ nhạc rap của Mỹ.

ương đi theo người có địa vị cao hơn sang nhà chồng làm thiệp, làm lễ, giống như “của hồi môn”, giá trị thấp.

loài chim có thể bơi trên mặt nước, như ngỗng, vịt trời...

thiệt yến: Tiệc của hoàng cung, món chính là lưởi rút, ví dụ như món lưởi vịt.

g từ ngữ thường được dùng trong văn chính luận cổ.

hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống.

hồ: Sách dạy chơi cờ.

ì có kỳ nghệ giỏi nhất một nước.

n nguyên: Điểm chính giữa bàn cờ, ai có sức chơi cờ rất mạnh mới dám đặt nước đầu tiên vào điểm này vì độ rủi ro cao, nhưng nếu chiếm được ưu thế thì thắng rất nhanh.

Điểm mắt, tượng trưng cho số đất chiếm được trên bàn cờ.

là cách đoán cờ để quyết định người cần quân đen công bằng nhất vì quân đen đi trước sẽ có ưu thế hơn. Nếu người đoán đoán sai thì người còn lại sẽ cần quân đen và ngược lại.

hụng vĩ: Còn có tên khác là cỏ kim tinh, cỏ seo gà.

n chuyên dùng cho vua, chúa trong cung.

bán tri ầu: Một nửa tri ầu đình là họ Tiêu.

g bé phụ trách trông coi ngựa.

ội đầu hoặc dùng để cố định tóc của đàn ông thời xưa.

: Đơn vị đo thời gian, một khắc bằng 15 phút.

thước bằng 0,33 mét.

ắt xếch trán trắng: Loại hổ mắt giương lên, ở giữa trán có nhúm lông màu bạc, từng được miêu tả trong Thủy Hử đoạn Võ Tòng đánh hổ.

Quốc: 国.

thái sư: Một loại ghế dài của Trung Quốc, thường dành cho gia đình quý tộc quý (giống với ghế Quý phi).

điều tri ầu phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.

long: Đường hầm ngầm dưới từng cung điện, mỗi mùa đông đều đốt củ ở dưới đây để giữ ấm cho cả cung.

Hợi: 9 – 11 giờ đêm.

trong những kỹ thuật diễn tiêu biểu của thể loại tuồng kịch T ần Xoang.

Đào kép sẽ dùng roi, gậy ,chơi đùa' với hai chậu lửa được treo lên cao mà không để lửa tắt.

Vô Y, trích trong tập T ần Phong – Kinh thi.

thừa: Quan làm việc ở trạm dịch.

hoa: Ngày 15/2 âm lịch.

Tị: 9 – 11 giờ sáng.

ông: Một trong Lục bộ thời xưa, chuyên quản lý việc liên quan đến xây dựng công trình (thủy lợi, kiến trúc, giao thông...)

imbuktu là một thành phố cổ ở vùng Tombouctou, Mali.

ina Turner là một ca sĩ, nhạc sĩ và diễn viên người Mỹ từng giành 8 giải Grammy, được mệnh danh là Nữ hoàng nhạc Rock.

a khúc có tựa đề I hope you dance.

nhân vật chính trong phim 'Cuốn theo chiều gió', với câu nói nổi tiếng 'After all, tomorrow is another day.'

thương hiệu rau củ quả đông lạnh và đóng hộp của hãng General Mills.

inner child: đứa trẻ bên trong tâm hồn chúng ta, hay còn gọi là “đứa trẻ nội tâm” - thuật ngữ này dùng để nói về một phần tâm hồn tràn đầy sức sống, năng động, sáng tạo và mãn nguyện trong sâu thẳm tâm hồn mỗi người.

tedman Graham, bạn đời của Oprah Winfrey.

ách Tiên tri Isaiah của Cựu Ước.

esse Jackson là một nhà lãnh đạo dân quyền người Mỹ gốc Phi.

Nguyên văn là “Down with dope, high with hope”.

Maya Angelou (1928 - 2014) là một nhà thơ người Mỹ, người viết hồi ký, diễn viên và là nhân vật quan trọng trong phong trào đấu tranh chống phân biệt chủng tộc và vì công bằng xã hội.

Ngày Chiến sĩ trận vong (Memorial Day) là ngày lễ tưởng niệm những quân nhân Mỹ đã tử nạn trong quân ngũ, diễn ra vào ngày thứ Hai cuối cùng trong tháng Năm.

Bệnh parvovirus, thường gọi tắt là parvo, một bệnh truyền nhiễm cực kỳ nguy hiểm, lây lan nhanh, dễ gây tử vong cho chó, nhất là chó con hay chó có hệ miễn dịch yếu.

Carolyn Marie Rodgers (1940 - 2010) là một nhà thơ Mỹ.

Bo Derek (Mary Cathleen Collins) là diễn viên phim truyền hình Mỹ, nhà sản xuất phim và người mẫu nổi tiếng những năm 80.

Barbra Streisand là một nhà sáng tác nhạc, nữ diễn viên điện ảnh, kịch, nhà sản xuất phim, đạo diễn phim và ca sĩ Mỹ, đồng thời cũng là nhà hoạt động chính trị cấp tiến.

Ali McGraw là một ca sĩ, diễn viên, người mẫu Mỹ.

Beverly Johnson (1938 - 1992) là một người mẫu hàng đầu trong thập niên 1970.

Cybill Shepherd là một diễn viên, ca sĩ, người mẫu Mỹ.

Quincy Delight Jones, Jr. là nhà sản xuất thu âm, nhà soạn nhạc, và nghệ sĩ trumpet Mỹ.

Sidney Poitier là một diễn viên người Mỹ gốc Bahamas, đạo diễn, tác giả và nhà ngoại giao.

Tác giả của một tập thơ đã được phát hành ở Việt Nam dưới nhan đề Khúc hát trái tim.

Chứng loạn dưỡng cơ là bệnh di truyền của một loại bệnh teo cơ thường gặp ở các bé trai.

Bác sĩ Phil McGraw, được coi là bác sĩ thần kinh nổi tiếng nhất thế giới, ông có một chương trình trò chuyện truyền hình tên là Dr. Phil, phát sóng từ năm 2002. Ông giới thiệu các vấn đề tâm lý học một cách đơn giản và dễ hiểu đến đông đảo khán giả.

Từng là vợ của ông vua nhạc Rock n' Roll - Elvis Presley.

Robin McLaurin Williams (1951 - 2014) là diễn viên nổi tiếng của Mỹ.

Transcendental Meditation: Thiền siêu việt.

Ở Xứ Oz, trong tác phẩm của L. Frank Baum.

Hành hình kiểu Linsor (Lynch) là tục hành hình tàn ác nhất, gây bao nhiêu thống khổ về tinh thần và vật chất đối với người da đen châu Mỹ.

Vụ kiện vào năm 1951, Oliver Brown ở Topeka, bang Kansas đã khởi kiện ban giám hiệu của một trường học, nhân danh con gái 8 tuổi của ông. Ông muốn cho con vào học ở một trường da trắng gần nhà hơn, nhưng bị từ chối, và con ông buộc phải đến học ở một trường da đen xa hơn. Sau quá trình tranh tụng kéo dài, có sự tham gia của cả các nhà tâm lý học, Tòa án Tối cao đã phán quyết Oliver Brown thắng kiện vào năm 1954.

Loạt phim hài kịch tình huống (sitcoms).

Mary Tyler Moore là một diễn viên truyền hình Mỹ, nổi tiếng với loạt phim hài kịch tình huống.

401k Plan: một quỹ hưu trí tư nhân, ra đời ở các nước phát triển như Mỹ, Nhật...

Marianne Williamson là một nhà tâm linh, tác giả best-seller, diễn giả và người sáng lập The Peace Alliance. Cô còn là người sáng lập dự án Angel Food - mang lại những suất ăn miễn phí cho người vô gia cư bị nhiễm HIV ở Los Angeles.